

ஈழத்துத்
தமிழ்ச்சிறுகதைகளில்
இனமுரண்பாடு

முருகையா சதீஸ்

ஈழத்துத் தமிழ்ச்சிறுகதைகளில் இனமுரண்பாடு

(1980 -1990)

முருகையா சதீஸ் B.A(Hons)
உதவி விரிவுரையாளர்,
தமிழ்த்துறை,
யாழ்ப்பாணப்பல்கலைக்கழகம்.

வெளியீடு

யேர்மனி – தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம்
2022

தலைப்பு : ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளில் இனமுரண்பாடு (1980 – 1990)
 ஆசிரியர் : முருகையா சதீஸ்
 பதிப்புரிமை : ஆசிரியருக்கு
 பதிப்பு : முதற்பதிப்பு – பங்குனி 2022
 வெளியீடு : யேர்மனி – தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம்
 அச்சப்பதிப்பு : Printtech Vision (Pvt) Ltd,
 311, அடியபாதம் வீதி, நல்லூர், யாழ்ப்பாணம்.

Title : Ethnic Conflict in Sri Lankan Tamil Short Stories (1980 - 1990)
 Author : Murukaiya Sathees
 Copyright : Author
 Edition : First Edition - March 2022
 Published by : Germany - Tamil Writers Association
 Printed by : Printtech Vision (Pvt) Ltd,
 311, Adiyapatham Road, Nallur, Jaffna.
 ISBN : 978-624-99232-0-1
 Price : 450.00

சமர்ப்பணம்

இனப்பிரச்சினைக் காலத்தில் அப்பாவித்தனமாகக் கொல்லப்பட்ட
ஈழத்தமிழ் உறவுகளுக்கு...!

ஆசியகர

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்தின் தமிழ்த்துறையில் உதவி விரிவுரையாளராகக் கடமையாற்றிவரும் திரு. முருகையா சதீஸ் அவர்கள் சிறந்ததொரு இளம் கல்வியாளர். இவர் எழுத்தையும், சொல்லையும் சுவாசித்து வாழ்கின்றார். பல ஆய்வுகளையும், கட்டுரைகளையும், கதைகளையும், கவிதைகளையும், விமர்சனங்களையும் எழுதியுள்ளார். பல சர்வதேச மேடைகளில் ஆய்வுக் கட்டுரைகளை வாசித்தும், சொற்பொழிவாற்றியும் வருகின்றார். இவர் எழுதிப் பதிப்பித்து வெளியிட்ட “ஆறிப்போனகாயங்களின் வலிகள்” எனும் கவிதைத் தொகுதி பலவகையிலும் சிறப்புடையதாக விளங்குகின்றது. இன்று இவரால் ஆய்வுக்குள்ளாக்கப்பட்டு வெளிவரும் “ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளில் இனமுரண்பாடு” என்ற ஆய்வு நூலை “யேர்மனி – தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம்” வெளியிடுவதில் பேருவகை கொள்கின்றது. இந்நூலை உலகத் தமிழ் மக்களிடம் கொண்டு போய்ச் சேர்ப்பதை, நாம் பெரும் கடமையாகக் கருதி மகிழ்வோடு செயற்படுகின்றோம்.

ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளில் இனமுரண்பாடு என்ற இந்நூல், ஈழத்தில் குறிப்பிட்ட காலப்பகுதியில், இனங்களுக்கிடையில் ஏற்பட்ட இன முரண்பாடுகளைப் பற்றிய விவரங்களுடன், அவற்றுக் கான காரணங்களையும் கூறி நிற்கின்றது. ஆட்சி அதிகாரங்களைப் பெற்ற அரசியலாளர்கள், ஆட்சியாளர்கள் தம்மை நிலை நிறுத்துவதற்கான செயற்பாடுகளில் இனவாதத்தை எடுத்துச் செயற்பட்டமை, இனங்களை அடக்கி ஒருக்குவதற்கான முறையில் செயற்பட்ட தன்மைகள் போன்றவற்றை உள்ளடக்கியதாக இந்நூல் விளங்குகின்றது. நூலில் ஆதாரக்கூற்றுக்களைப் பதிவுக் குள்ளாக்கியமை, ஆசிரியரின் ஆய்வுத் தேடலின் சிறப்பினை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. மேலும் இது காலத்தால் அழிக்க முடியாத பதிவாகவும், கருத்துக்களையும், சம்பவங்களையும் தேடி அறிவதற்குமான ஓர் உந்துதலாகவும் இருப்பது சிறப்பாகும்.

சிறுகதை ஆசிரியர்கள் தாம் அனுபவித்த, பார்த்த, கேட்ட, கவனித்த சம்பவங்களைத் தவிர்த்துச்சிறுகதைகள் எழுதமுடியாது. தவிர்த்து எழுதப்படும் சிறுகதைகள் உயிர்ப்புள்ளனவாக அமையாது. இதனைக் கட்டுரை ஆசிரியர் நன்குணர்ந்து, தான் வாசித்த கதைகளில் தன்னை முழுமையாக ஈடுபடுத்திக், கதைகளில் உள்ள இனமுரண்பாட்டுக் களங்கள் அமைந்திருப்பதைக்கண்டெடுத்துத் தந்துள்ளார். இது ஒரு வரலாற்றுப் பதிவாகவும், காலத்தின் தேவையான செயற்பாடாகவும் அமைந்துள்ளமை போற்றத்தலுக்கும், பாராட்டுதலுக்கும் உரியதாகும். ஈழத்தில் நிகழ்ந்த இனமுரண்பாட்டுத் தன்மைகளையும், அவை உருப்பெற்ற விதங்களையும் அறிய விரும்புவோர்க்கு இந்நூல் பெரும் பயனுடையதாக அமைந்துள்ளது. தமிழ்மக்கள் யாவரும் வாசித்துப் பயன் பெறுவதற்குரிய சிறந்ததொரு நூலாகும். ஆசிரியரால் எடுத்துக் காட்டப்பட்ட சிறுகதைகளின் மூலம் அந்தந்தக் காலத்தில் நடைபெற்ற சம்பவங்களை மேலும் தெளிவாக அறியக்கூடிய வாய்ப்பை ஏற்படுத்தித் தந்துள்ளமை மிகச்சிறப்பாகும். சிறப்பான இவ்வாய்வுப்புத்தகத்தை யேர்மனி - தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கத்தின் ஊடாக வெளியீடு செய்வதற்கு முன்வந்து ஒத்துழைப்புத் தந்தமைக்கு ஆசிரியர் திரு. முருகையா சதீஸ் அவர்களுக்கு மிகுந்த நன்றியைக் கூறிப் பாராட்டி வாழ்த்துகின்றோம்.

பொ.சிநீஜீவகன்

தலைவர்,

யேர்மனி - தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம்.

25.01.2022.

அணித்துரை

முருகையா சதீஸ் திருகோணமலையை வசிப்பிடமாகக் கொண்டவர். “இவரின் ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளில் இனமுரண்பாடு” என்ற ஆய்வு நூலிற்கு அணித்துரை எழுதுவதில் இரட்டிப்பு மகிழ்ச்சியடைகின்றேன். சதீஸ், முதலாம் வருடம் (புது முக வகுப்பில்) தமிழை ஒரு பாடமாகக் கற்கும் பொழுதே, அவரது ஆளுமையையும், திறனையும் அடையாளம் காணக்கூடியதாக இருந்தது. முதலாம் வருடத்தில் கட்டுரை ஒன்றினை விரிவுரை மண்டபத்தில் சமர்ப்பித்த போது, எல்லோரையும் விட மிகத் திறமையாகக் கட்டுரையினை எழுதியிருந்தார். பின்னர் அதனை அளிக்கை செய்யும்படி கேட்டபோது, மிகத்திறமையாக அளிக்கை செய்தார். அப்பொழுதே இந்த மாணவன் தமிழைச் சிறப்புப் பாடமாகக் கற்றால், இவரின் எதிர்காலம் நல்லதாக அமையும் என எண்ணினேன். அதே போன்று அவர் தமிழைச் சிறப்புப் பாடமாகக் கற்று வளர்ந்து வருவதைக் கண்டு மகிழ்வடைந்தேன். ஆய்வாளர்களுக்கென்று ஒரு தனி நடை இருக்கும். அந்த நடையில் அவர்களது ஆளுமை வெளிப்படும். சதீஸ் என்பவருக்கென்று தனியான நடை இருக்கின்றது. ஒரு விடயத்தை விளங்கி அதனைத் திறனாய்ந்து கூறும் மனப்பாங்கு விருத்தி இவரிடம் இருக்கின்றது.

இன முரண்பாடு பற்றி அரசியல் விஞ்ஞானக் கற்கை நெறியினரே பொதுவாகக் கதைப்பது வழக்கம். ஆனால் சதீஸ், ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளின் ஊடாக, இனமுரண்பாடு பற்றிக் கதைப்பது அவரின் ஆளுமை விருத்தியைக் காட்டுகின்றது. இந்தப் பேசுபொருளைப் பேச வந்ததற்கு முதலில் அவருக்குப் பாராட்டுக்கள். பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி அவர்கள் Being A Tamil and Sri Lanka என்ற ஆங்கில நூலில், தமிழர்களின் பிரச்சினை மையங்களை எடுத்துக் காட்டுவது இவ்விடத்தில் ஞாபகம் வருகிறது. சதீஸ், மூன்று பகுதிகளாக இந்நூலைக் கட்டமைக்கிறார். ஈழமும் இனமுரண்பாடும், சிறுகதைகளில் இன முரண்பாட்டின் பிரதிபலிப்பு, சிறுகதைகளில் இனமுரண்பாட்டின் எடுத்துரைப்பியல் என்பவையே

அவையாகும். முதலாம் இயலில், இனமுரண்பாடு தோற்றம் பெறுவதற்கான காரணிகளைத் தனது மொழிநடையில் அலசி ஆராய்கின்றார். பின்னர் இனமுரண்பாடு என்றால் என்ன? என்பதை வரைவிலக்கணமாகக் கூறுகிறார். சிங்கள - பௌத்த மேலாதிக்கக் கருத்தியல்கள், தேசியக்கொடி, பிரஜாவுரிமை பற்றிய கருத்தியல்களை முன்வைக்கின்றார். திட்டமிட்ட குடியேற்றம், தனிச் சிங்களச் சட்டம், நீதி மன்ற மொழி, தரப்படுத்தல், காணிச்சீர்திருத்தம், தடைச்சட்டங்கள், இன வன்முறைகள் எனச் சமூக, அரசியல் திறனாய்வு நோக்கில் தமிழரின் அடிப்படைப் பிரச்சினைகளை முன்வைக்கின்றார்.

அடுத்து, சிறுகதைகளில் இனமுரண்பாட்டின் பிரதிபலிப்பு என்ற இயலில் தமிழ் மொழிப் புறக்கணிப்பு, தோட்டங்களின் தேசிய மயமாக்கலின் மூலம் ஏற்பட்ட ஏமாற்றங்கள், மலையகத் தமிழர் வாழ்வில் ஏற்பட்ட அவலங்கள் என்பவற்றைச் சிறுகதைகளை மையமாக வைத்து நோக்குவது சிறப்புக்குரியது. இனக்கலவரங்கள், இன மோதல்கள், இலங்கை இராணுவத்தின் வன்முறைகள், விமானத் தாக்குதல்கள், எறிகணைத் தாக்குதல்கள், இந்திய இராணுவத்தின் கெடுபிடிகள் பற்றிச் சிறுகதைகளின் ஊடாகச் சமூகவியல் நோக்கில் பார்க்கிறார். தமிழரின் கடந்த கால அவலங்கள் பற்றிய தேடலுக்கு இது முன் மாதிரியாக அமைகின்றது. அடுத்து, சிறுகதைகளில் இன முரண்பாட்டின் எடுத்துரைப்பியல் அமைகின்றது. கதைத்தலைப்பு, குறியீடு, சம்பவக் கோர்வைகள், தொன்மம், நனவோடை உத்தி, பின்னோக்கு உத்தி, கடித முறை உத்தி, நாட்குறிப்பு உத்தி, நோக்கு நிலை, மொழிநடை, உரையாடல் என்ற முறையில் எடுத்துரைப்பியலைத் திறனாய்ந்து கூறுவது சிறப்பாக அமைகின்றது. இறுதியாகத் தொகுப்புரை அமைகின்றது. பொதுவாக அறிவியலில் தீர்வினை எதிர்பார்க்கிறார்கள். சதீஸ், இனமுரண்பாட்டின் தீர்வு எவ்வாறு அமைய வேண்டும் என்று தனது கருத்தியலை முன்வைப்பது சிறப்பாக அமைகின்றது.

இவர் மேலும் பல ஆய்வுகளை எழுதி வெளியிட வேண்டுமென்று வாழ்த்துகின்றேன். இவரின் ஆய்வு முயற்சிகளைப் பாராட்டுகின்றேன். பல

ஆய்வு மாநாடுகளில் கட்டுரை வாசித்துள்ளார். பல ஆய்விதழ்களில் கட்டுரை எழுதியுள்ளார். இப்பொழுது நூல்களை வெளியிடுவதில் ஆர்வம் காட்டுவது பாராட்டுக்குரியது.

பேராசிரியர். செல்வரஞ்சிதம் சிவசுப்பிரமணியம்,
தமிழ்த்துறை,
யாழ்ப்பாணப்பல்கலைக்கழகம்,
02.02.2022.

என்னுரை

“ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளில் இனமுரண்பாடு” எனும் இவ்வாய்வு, என்னுடைய பெரும் உழைப்பாகும். இதன் மூலம் ஆய்வுப்பரப்பில் ஒரு படியைக் கடந்திருக்கிறேன் என எண்ணுகிறேன். ஈழத்திலே இனப்பிரச்சினை மேலோங்கிய 1980 – 1990 வரையான காலகட்டத்தில் தோன்றிய தமிழ்ச் சிறுகதைகளை ஆய்வுக்குட்படுத்தி இவ்வாய்வை மேற்கொண்டுள்ளேன். சிறுகதை என்பது தனிமனித, சமூக அனுபவ வெளிப்பாட்டுக்கலை எனலாம். அக்காலகட்டச் சமூகத்திலே நடைபெற்ற இனப்பிரச்சினை சார்ந்த அனுபவங்களையே பெரும்பாலும் அக்காலத்தில் தோன்றிய சிறுகதைகள் பேசின. ஏனெனில் சமூகத்தைவிட்டு விலகி நின்று எந்தவொரு படைப்பாளியும், எந்தவொரு படைப்பையும் படைத்துவிட முடியாது.

“இலக்கியங்கள் என்பது சமூகத்தின் உற்பத்தி. சமூக விமர்சனம். சமூகத்திலிருந்து தோன்றி சமூகத்தையே உற்பவிக்கிறது. இலக்கியங்களின் வழி அக்காலகட்டச் சமூகநிலையைப் பார்க்க வேண்டும்.” என்ற பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பியின் கருத்து நினைவுக்கு வருகிறது. நானும், 1980 – 1990 வரையான காலகட்டத்தில் தோன்றிய ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளின் வழி சமூகத்தைப் பார்த்துள்ளேன். அக்காலச் சமூகத்தில் உச்சமடைந்திருந்த இனமுரண்பாடுசார் பிரச்சினைகளை ஆராய்ந்துள்ளேன். ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாற்றின் ஒரு முக்கிய சிறு பகுதியை இவ்வாய்வின் மூலம் பூர்த்தி செய்துள்ளேன் என நினைக்கின்றேன்.

இவ் ஆய்விற்கான தலைப்பினை ஏற்றுக்கொண்டு, ஆய்வினை மேற்கொள்ள அனுமதியளித்ததுடன், தேவையான நேரங்களில் ஆலோசனைகளையும் வழங்கிய என் குருநாதர், தமிழ்த்துறையின் தலைவர் பேராசிரியர் ம. இரகுநாதன் அவர்களுக்கு நன்றிகளைக்

கூறுகிறேன். இவ்வாய்வின் நெறியாளராக இருந்து சிறுசிறு தவறுகளையெல்லாம் பொறுமையுடன் அணுகி அவற்றைச் சுட்டிக்காட்டித் திருத்தி, இவ் ஆய்வனை நிறைவாகச் செய்து முடிப்பதற்குச் சிறந்த முறையில் என்னை நெறிப்படுத்திய தமிழ்த்துறையின் சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர் திரு. ஈ. குமரன் அவர்களுக்கும் நன்றிகளைக் கூறுகிறேன். இவ்வாய்வு நூலுக்கு ஆசியுரை வழங்கிய யேர்மனி - தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கத் தலைவர், பொ. சிறீஜீவகன் அவர்களுக்கும், இவ்வாய்வு நூலிற்கு அணிந்துரை வழங்கிய யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியர், கலாநிதி. செல்வரஞ்சிதம் சிவசுப்பிரமணியம் அவர்களுக்கும், இந்நூலினைக் கரிசனையோடு சிறந்த முறையில் வடிவமைத்த Printtech Vision (PVT) Ltd அச்சகத்தாருக்கும், இந்நூலினைச்சிறப்புற வெளியீடு செய்யும் யேர்மனி - தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கத்திற்கும் மனம் நிறைந்த நன்றிகளைக் கூறிக்கொள்கிறேன்.

முருகையா சதீஸ்,
உதவி விரிவுரையாளர்,
தமிழ்த்துறை,
கலைப்பீடம்,
யாழ்ப்பாணப்பல்கலைக்கழகம்.
10.02.2022.

வாசுதேவம்

விடயம்

பக்கம்

1. ஈழமும் இனமுரண்பாடும்

01

1.1. அறிமுகம்

1.2. இனமுரண்பாடு

1.3. இனமுரண்பாட்டின் விதைகள்

1.3.1. சிங்கள - பௌத்த மேலாதிக்கக் கருத்தியல்கள்

1.3.2. தேசியக் கொடி

1.3.3. பிரஜாவுரிமை

1.3.4. திட்டமிட்ட குடியேற்றம்

1.3.5. தனிச்சிங்கள மொழிச்சட்டம்

1.3.6. நீதிமன்ற மொழி

1.3.7. தரப்படுத்தல்

1.3.8. காணிச்சீர்திருத்தம்

1.3.9. சாத்வீகப் போராட்டங்களின் நிராகரிப்பு

1.4. அரசியல் விழிப்புணர்வு

1.4.1. தடைச்சட்டங்கள்

1.4.2. இன வன்முறைகள்

1.4.3. விடுதலைப் போராட்டம்

2. சிறுகதைகளில் இனமுரண்பாட்டின் பிரதிபலிப்பு

33

2.1. அறிமுகம்

2.2. தமிழ்மொழிப் புறக்கணிப்பு

2.3. பிரஜாவுரிமை

2.4. திட்டமிட்ட குடியேற்றம்

2.5. தரப்படுத்தல்

2.6. இனக்கலவரங்கள்

2.7. இனமோதல்கள்

2.7.1. இலங்கை இராணுவத்தின் வன்முறைகள்

2.7.1.1. விமானத்தாக்குதல்கள்	
2.7.1.2. ஏறிகணைத் தாக்குதல்கள்	
2.7.1.3. சோதனைச் சாவடிகள்	
2.7.2. இந்திய இராணுவத்தின் கெடுபிழைகள்	
2.7.3. போக்குவரத்து மற்றும் பொருளாதாரத் தடைகள்	
2.7.4. அகதிவாழ்வு	
2.8. போராளிகளின் வீரத்தியாகங்கள்	
3. சிறுகதைகளில் இனமுரண்பாட்டின் எடுத்துரைப்பியல்	84
3.1. எடுத்துரைப்பியல்	
3.2. உத்திகள்	
3.2.1 சம்பவக் கோர்வைகள்	
3.2.2. இருவேறு சம்பவத்தொடர்பு	
3.2.3. கதைத்தலைப்பு	
3.2.4. குறியீடு	
3.2.5. தொன்மம்	
3.2.6. நனவோடை உத்தி	
3.2.7. பின்னோக்கு உத்தி	
3.2.8. கடிதமுறை உத்தி	
3.2.9. நாட்குறிப்பு உத்தி	
3.3. நோக்குநிலை	
3.4. மொழிநடை	
3.4.1. உரையாடல்	
3.4.2. வர்ணனை	
3.4.3. பேச்சுமொழி	
3.4.4. உணர்வுச்செறிவு	
3.4.5. பிறமொழிக் கையாட்சி	
4. தொகுப்புரை	115
துணைநூல் பட்டியல்	119

1. ஈழமும் இனமுரண்பாடும்

1.1. அறிமுகம்

பல்லின மக்கள் வாழும் இலங்கையில் சிங்கள - பௌத்த மேலாண்மை ஏற்படுத்திய தாக்கங்களும் விளைவுகளும் அதிகமானவை. இவ் மேலாண்மை சிறுபான்மை மக்களின் சமத்துவத்தை மறுப்பதிலும், அவர்களின் உரிமைகளைப் பறிப்பதிலும் உத்வேகம் காட்டிவந்துள்ளது. இதற்குச் சார்பாகப் பேரின வாதிகள் பண்டைய ஐதீகங்களை நிலைப்படுத்துவதிலும் ஆர்வங்காட்டி வந்துள்ளனர். இதனால் ஏனைய இனத்தவர்களின் உணர்வுகளுக்குத், தங்களது உணர்வுகளின் கவராக்கியத்திற்கு முன்னால் மதிப்பளிக்கத்தவறிவிட்டனர். இந்தப் பின்னணியை ஆதாரமாகக் கொண்டு தேசிய எழுச்சியை, இயக்கரீதியாகக் கட்டியெழுப்ப வந்த ஆர்வலர்களும், வர்க்க உணர்வுகளை விட இன,மத உணர்வுகளுக்கே முதலிடம் அளித்தனர். அந்நியர்களிடம் இருந்து இலங்கையின் சுதந்திரம் மீள்ப் பெறப்பட்டாலும், இலங்கை அரசின் சட்டங்களும், செயன்முறைகளும் பாரபட்சம் நிறைந்ததாய் விளங்கின. இதன் விளைவாக இனங்களிடையே முரண்பாடுகள் தோன்றலாயின. காலப்போக்கில் அவை வளர்ந்து நிலைகொள்ளத் தொடங்கியதால், ஈழத்தில் அமைதியின்மை ஏற்பட்டு இனக்கலவரங்களுக்கு வழிவகுத்தன. (திருநாவுக்கரசு, 1992 : 22 - 23).

சிங்களப் பெரும்பான்மை அரசாங்கத்தினால் நிறைவேற்றப்பட்ட பாகுபாடான கொள்கைகள், இனரீதியாகத் தமிழர்களின் பாரம்பரியத் தாயகத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட குடியேற்றங்கள், தனிச்சிங்கள மொழிச்சட்டத்தின்மூலம் தமிழ்மொழியின் மீது ஏற்படுத்திய தாக்கம், கல்வி ரீதியான தரப்படுத்தல் கொள்கைகளினதும், தொழில் வாய்ப்புக் கொள்கைகளினதும் தாக்கம் என்பவற்றின் அடிப்படையில் ஈழத்தின் இனமுரண்பாட்டின் தோற்றுவாய்கள் இங்கு ஆராயப்பட்டு, அதன் விளைவுகளால் ஏற்பட்ட இனக்கலவரங்களும், இன ஒருக்கலும், 1990கள் வரையான காலகட்டத் தமிழ் இளைஞர்களின் விடுதலைப் போராட்டச்

கூழல்களும் இங்கு விளக்கப்படுகின்றன.

1.2. இன முரண்பாடு

இனமுரண்பாடு என்ற சொற்றொடர் பெரும்பாலும் உள்நாட்டு முரண்பாடுகளை விபரிப்பதற்குப் பரந்த அளவில் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. எனவே இனமுரண்பாடென்பது, தம்மை வேறுபட்டவர்களாக உணர்கின்றதும், ஏனையோரால் வேறுபட்டவர்களாகக் கருதப்படுகின்றதுமான இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட குழுக்கள் சம்பந்தப்பட்ட முரண்பாடாகும். இங்கு மக்கட்குழுக்கள், தேசியங்கள், சமூகங்கள் அல்லது சிறுபான்மைகள் ஆகிய அனைத்தும் இனக்குழுக்களாகப் பார்க்கப்படலாம். இன உணர்வும், இனத்துவமும், இன அடையாளமுமே குழுக்களையும் அதன் அங்கத்தவர்களையும் மற்றவர்களிடமிருந்து வேறுபடுத்தி, வேறுபாடுகளையும் நெருக்கடிகளையும், முரண்பாடுகளையும் உருவாக்குகின்றன. (மனோகரன்.ஆ.க, 2008 : 14 - 15).

ஒரு சமுதாயத்தின் வெவ்வேறு இனங்கள் மத்தியில் தன் இனத்தின் நலனை மற்றைய இனக்குழுக்களின் நலன்கட்கு முரணானதாகக் காணவும், காட்டவும் முனையும் போதும், தன் இனத்தின் இயல்புகளை இன்னொரு இனத்திலும் மேலானதொன்றாகக் காட்டமுனையும் போதும் இனவுணர்வு இனவாதமாகின்றது. இது மற்றக்குழுக்கள் பற்றி, இழிவாக மதிப்பீடு, கலாசார வேறுபாடுகளை ஏற்றத்தாழ்வுகளாகத் தரம்பிரித்தல், பிரச்சினைகளை இனமொன்றின் கண்ணோட்டத்தில் மட்டுமே தனிமைப்படுத்திக்காண முனைதல் போன்று தன்னை வெவ்வேறு விதங்களில் வெளிப்படுத்திக் கொள்கிறது. இனவுணர்வு இனவாதமாகும் போதுதான் முரண்பாடுகள் பகைமைத்தன்மை புண ஆரம்பிக்கின்றன. (இமயவரம்பன், 1988 : 8 - 9). பகைமை உணர்வுகள் வளர்ந்து சகிப்புத்தன்மையின் எல்லை மீறப்படும் போது இனவாதம் இனவெறியாகின்றது.

1.3. இனமுரண்பாட்டின் விளைவுகள்

ஈழத்தில், இன முரண்பாடுகள் திடீரெனத் தோன்றியவை அல்ல. அவை இலங்கை சுதந்திரமடைவதற்கு முன்பிருந்தே பேரினவாதிகளின் கருத்தியல்கள் ரீதியாகத் துளிவிட ஆரம்பித்ததுடன், சுதந்திரத்திற்குப்பின் சிறுபான்மை மக்களின் சமத்துவத்தையும், உரிமைகளையும் மறுப்பதிலிருந்து உத்வேகம் பெறத் தொடங்கின. சுதந்திரத்திற்குப் பின்னைய அரசு தமக்குச் சாதகமாக அமைந்துள்ள பெரும்பான்மை பலத்தைத் துணையாகக் கொண்டு, சிறுபான்மையினங்களுக்கு எதிராகவும், அவர்களின் அபிலாசைகளுக்குப் பாதகமாகவும், ஒருதலைப்பட்சமாகவும் பல்வேறுபட்ட சட்டங்களை இயற்றி நடைமுறைப்படுத்தியது. அவ்வாறான சட்ட ரீதியான அமுலாக்கங்கள் பலவும் இனங்களுக்கு இடையில் முரண்பாடுகள் தோற்றம் பெறவும், அவை நிறுவன ரீதியாக வளர்ந்து செல்லவும், ஒருக்குமுறைகளும், கலவரங்களும் தோற்றம் பெறவும் வழிவகுத்தன.

1.3.1. சிங்கள - பௌத்த மேலாதிக்கக் கருத்தியல்கள்

இலங்கையில் இனங்களுக்கு இடையிலான முரண்பாடுகள் துளிர்விடப் பிரதான காரணியாகச் செயற்படுவது, சிங்கள - பௌத்த மேலாதிக்கக் கோட்பாடாகும். சிங்கள - பௌத்த மேலாண்மை உணர்வை வளர்த்தவர்கள் பிழையான ஐதீகங்களின் அடிப்படையில் கருத்தியல்களைப் பேணிக் கொண்டனர். இலங்கை ஒரு சிங்கள பௌத்த நாடு. பௌத்த மதம் வளர்ச்சிபெறப் புத்தபிரானால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட நாடு என்ற தவறான கருத்து சிங்கள - பௌத்த மக்களிடம் போதிக்கப்பட்டு வந்துள்ளது.

விஜயன் வட இந்தியாவிலிருந்து கி.மு 06ஆம் நூற்றாண்டில் இலங்கைக்கு வந்தான். அவனது வழித்தோன்றலே சிங்களவராவர். விஜயன் இலங்கைக்குக் காலடி எடுத்து வைத்த நேரமும், புத்தபிரான் பரிநிர்வாணமடைந்த நேரமும் ஒன்றாகும். விஜயன் ஈழத்தில் காலடி எடுத்து வைக்கும் போது பரிநிர்வாணமடைந்து கொண்டிருந்த புத்தபிரான், “இப்போது இலங்கைத் தீவில் காலடி வைக்கும் விஜயனது

வழித்தோன்றலரே பௌத்த மதத்தைப் பேணிப்பாதுகாக்கப் போகிறவர்கள். ஆகையால் அத்தீவையும் அம்மக்களையும் பாதுகாக்குமாறு காவல் தெய்வத்தை வேண்டிக் கொண்டார் எனக் கூறப்படுகின்றது. இவ் ஐதீக்கதைகளைத் தீபவம்சம், மகாவம்சம் முதலிய நூல்கள் வரலாறாகக் கூறுகின்றன. இதனடிப்படையில் பிற்காலச் சிங்கள வரலாற்று நூல்கள் பலவும் கூறத்தொடங்கின. இதன் தொடர்ச்சியாகவே எல்லாளன் - துட்டகைமுனு யுத்தத்தைத்தமிழ்ச் - சிங்கள மோதலாகச் சிங்கள வரலாற்று நூல்கள் உருமாற்றம் கொடுத்தன. வெறுமனே அரச குழுக்களுக்கிடையிலான மோதல்களுக்கு இனவாத முலாம் பூசப்பட்டமையும், எல்லாளனது குணாதிசயங்கள் “மகாவம்சத்தில்” குறைக்கப்பட்டு அதன்பின் தோன்றிய “புஜாவலி” நூலில் அவனைக் கொடியவனாகக் காட்டியமையும் சிங்கள - பௌத்த மேலாதிக்கத்தின் பிரதிபலிப்புக்களாகும். இது சிங்களச் சிறார்களின் ஆரம்பக் கல்விப் பாடநூல்களில் கூட வெளிப்படுத்தத் தவறவில்லை. இதனை,

“இன்று இந்தத் துட்டகைமுனுவின் வரலாறு சிங்களப் பௌத்தத்தின் எழுச்சிப்படலமாகக் கொள்ளப்படுகின்றது. துட்டகைமுனுவின் வரலாறு சிங்களச் சிறார்களின் ஆரம்பக் கல்வியின் ஒரு பாடமாக நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இந்தப் போக்கானது சிங்கள மன்னனான துட்டகைமுனு, தமிழ் மன்னனுக்கு எதிராக மட்டுமன்றி தமிழ் மக்களுக்கும் எதிராகப் போரிட்டு வெற்றிகொண்டவன் என்ற பக்கத்திலேயாகும். இதன்மூலம் துட்டகைமுனுவின் காலத்திலேயே பௌத்த சிங்களப் பேரினவாதத்திற்கும், தமிழ் மக்களுக்கும் இடையிலான முரண்பாடு ஆரம்பிக்கப்பட்டு விட்டது என்பதே உண்மையாகும்.” என்று மாத்தளையான், ஈழநாதம் (10.07.1990 : 05) பத்திரிகைக்கு எழுதிய கட்டுரையில் கூறியுள்ளமை நோக்கத்தக்கது. வரலாற்றினூடாக உண்மையை அறியும் தூய்மையான நோக்கத்தினைக் கைவிட்டு, வெறும் உணர்வுகளுக்கு அடிமையாகி ஐதீகங்களுக்கெல்லாம் உண்மைத்தன்மையளிக்கும் மனப்பாங்கைச் சிங்கள - பௌத்த மேலாதிக்கம் கொண்டிருந்தமையை இதன் மூலம் இனங்காணலாம்.

இன்றைய சிங்கள - பௌத்தப் பேரினவாதம் தேரவாத பௌத்தத்தை வலியுறுத்துவதில் மிகவும் கரிசனையுடையதாக இருக்கிறது. தேரவாத பௌத்தமே சிங்கள மக்களிடையே எப்போதும் நிலைத்து வந்தது என்ற கருத்துப் பல காலமாகவே இலங்கையில் மேலோங்கியுள்ளது. சிங்கள - தமிழ் இன வேறுபாடு ஆரிய - திராவிட வேறுபாடாகக் காண்பிக்கப்பட்டு வந்துள்ளது. இந்த வரலாற்றுப் பொய்க்கு மகாவம்சம் பெரும் பங்களித்துள்ளது. (இமயவரம்பன், 1988: 30 - 33). இத்தகைய பிழையான சிங்களப் பௌத்த மேலாதிக்கக் கருத்தியல்கள் இலங்கையின் இனக்குழுக்களிடையே முரண்பாட்டினைத் தோற்றுவிப்பதற்குக் கால்கோளாயிருந்தன.

1.3.2. தேசியக்கொழு

இலங்கை சுதந்திரமடைவதற்குச் சில நாட்களுக்கு முன்னர், பாராளுமன்றத்தில் இலங்கையின் தேசியக் கொடி பற்றிய பிரச்சினை எழுந்தது. 19.01.1948 இல் பாராளுமன்ற அமர்வின்போது, சுதந்திரதின வைபத்தில் ஏற்றிவைக்கப்படும் கொடியானது, கடைசிச்சிங்கள மன்னனின் பௌத்த - சிங்களக் கொடியாகிய வாளேந்திய சிங்கக் கொடியே இருக்க வேண்டுமெனத் தெரிவிக்கப்பட்டது. அப்போது அந்நியராட்சியில் இருந்து தேசவிடுதலைக்குப் பாடுபட்ட ஏனைய இனத்தவரைப் புறக்கணித்துவிட்டுத் தமது சிங்கள - பௌத்த மேலுணர்வைக் காட்டும் சிந்தனைப் போக்குகள் சிங்களத் தலைவர்களிடத்தில் தென்பட்டன. ஜி.ஜி.பொன்னம்பலம், சி.சுந்தரலிங்கம் முதலிய தமிழ்த் தலைவர்களின் அழுத்தங்களுக்கு உடன்பட்டதாகத் தேசியக்கொடியில் தமிழரைக் குறிக்கும் பச்சைக் கோட்டினையும், முஸ்லிம்களைக் குறிக்கும் செம்மஞ்சள் கோட்டினையும் இணைப்பதெனத் தீர்மானிக்கப்பட்டது.

காலப்போக்கில் அரசமலைகள் கொடியின் நான்கு மூலைகளிலும் பொறிக்கப்பட்டு பௌத்த மதச் சின்னத்திற்கு அரசரீதியான மதிப்பும் கொடுக்கப்பட்டது. இலங்கையின் தேசியக் கொடியில்

சிறுபான்மையினரை அடையாளப்படுத்தச் செய்துகொள்ளப்பட்ட குறைந்த பட்ச ஏற்பாடுகள் கூடச் சிங்கள - பௌத்த பேரினவாதிகளால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. சிங்களப் பௌத்தத்தின் இலங்கைத் தேசியக் கொடியானது சிறுபான்மையினரின் உணர்வுகளுக்கு மதிப்பளிக் கத் தவறிவிட்டமையை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. (திருநாவுக்கரசு, 1992 : 36 - 38).

1.3.3. பிரஜாவுரிமை

1948 இல் இலங்கை சுதந்திரம் பெற்றபோது எல்லா இலங்கைத் தமிழர்களும் ஏனைய இலங்கையர் போலத்தேசிய இனத்தவர்களாகக் கருதப்பட்டதுடன் வாக்குரிமையும் பெற்றிருந்தனர். 1947 இன் பிற்பகுதியில் நடைபெற்ற தேர்தலில் கூட மலையகத் தமிழர்கள் ஏழு பிரதிநிதிகளைத் தேர்ந்தெடுத்திருந்தனர். 15 தொகுதிகளிற்குப் பிரதி நிதிகளைத் தெரிவு செய்யுமளவிற்கு அவர்களிடம் வாக்குப்பலம் காணப்பட்டது. தொழிற்சங்க ரீதியாக ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட இந்தியத் தொழிலாளர்கள், இடதுசாரி வேட்பாளர்களை ஆதரிப்பதால், முதலாளித்துவ அரசியல் வாதிகளிடையே தமது அரசியல் ஆதாயம் பறிபோய்விடும் என்ற அச்சத்தால் சுதந்திரத்திற்குப் பிந்திய அரசாங்கமானது இரண்டு சட்டங்களைக் கொண்டுவந்து நிறைவேற்றியது. 1948 ஆம் ஆண்டு ஆவணிமாதம் 18ஆம் இலக்க இலங்கைக் குடியகல்வுச் சட்டத்தின் மூலமும், 1949ஆம் ஆண்டு இலங்கை - இந்தியக் குடியுரிமைச் சட்டத்தின் மூலமும் இந்தியத் தமிழர்களில் அதிகமானவர்களைக் குடியுரிமை அற்றவர்களாகவும், வாக்குரிமை அற்றவர்களாகவும் கொண்டுவந்தனர். டி.எஸ்.சேனநாயக்கா தலைமையிலான ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் அரசாங்கமே இந்த நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டிருந்தது. இதற்கு லங்கா சமசமாச்சுட்சி, கம்யூனிஸ்ட் கட்சி, இலங்கை இந்தியக்காங்கிரஸ், தமிழ்க்காங்கிரஸ் கட்சி என்பன எதிர்த்திருந்தன. ஆனாலும் அரசாங்கம் தனது எண்ணத்தை அதிகார பலத்தின் மூலம் செயற்படுத்தியது.

“இன்று மலையகத்தமிழர்களுக்கு நானை எங்களுக்கு” எனத் தீர்க்க தரிசனத்துடன் கூறிய எஸ்.ஜே.வி.செல்வநாயகம், தாம் சார்ந்து இருந்த அகில இலங்கைத் தமிழ்க் காங்கிரஸின் ஜி.ஜி.பொன்னம்பலம் தலைமை இப்பாதகமான சட்டங்களுக்கு ஆதரவாக அமைந்ததைக் கண்டு, தமது சார்புக்குமுவினருடன் கட்சியை விட்டு வெளியேறிப் புதிதாக 1949இல் “இலங்கைத் தமிழரசுக் கட்சியை” ஆரம்பித்தார். இது இலங்கைத் தமிழ்பேசும் மக்கள் மத்தியில் ஓர் திருப்பு முனையாக இருந்தது. (திருநாவுக்கரசு.செ, 1992 : 42). இந்தப்பிரஜாவுரிமைச் சட்டங்களினால் சுமார் 10 இலட்சம் இந்தியத் தோட்டத்தொழிலாளர்கள் தமது குடியுரிமையைப் பறிகொடுத்தனர். இதனால் தமது வாக்குரிமைப் பலத்தையும் இழந்தனர். 1977இல் நடைபெற்ற பொதுத்தேர்தலில் இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸ் தலைவர் சௌ.தொண்டமான் மூன்றாவது அங்கத்துவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் வரையில் 30 ஆண்டுகளாக இந்தியத் தமிழ்மக்கள் தம்சார்பில் பாராளுமன்றத்திற்குப் பிரதிநிதிகளைத் தேர்ந்தெடுக்கும் வாய்ப்பின்றியே இருந்தனர். இதனால் நாடற்றவர்களுக்குப் பரிகாரம் தேடவேண்டிய நிலை இலங்கை, இந்திய அரசுத் தலைவர்களுக்கு ஏற்பட்டது. 1964 இல் ஏற்பட்ட சிறிமாவோ - சாஸ்திரி ஒப்பந்தம் மூலம் சில இலட்சம் இந்தியவம்சாவளியினர் இந்தியக்குடி பெற்று இந்தியா திரும்பினர். ஒப்பந்த விகிதாசாரத்திற்கு இணங்க இலங்கைக் குடியுரிமை வழங்கும் முயற்சிகளும் நடைபெற்றன.

ஆனாலும் பிரச்சினைகள் நீடிக்கவே செய்தன. தொழிற்சங்கப் போராட்டங்கள், இடதுசாரி அமைப்புக்களின் கோரிக்கைகள், பொதுத்தேர்தலில் ஐ.தே.கட்சிக்கான இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸின் ஆதரவு முதலிய காரணங்களினால், 1988ஆம் ஆண்டு 39ஆம் இலக்க 2ஆம் பிரிவினப்படி நாடற்ற மக்களுக்குப் பிரஜாவுரிமை வழங்கல் சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டது. இதனால் 04 இலட்சத்திற்கும் மேற்பட்ட நாடற்ற இலங்கையர்கள் குடியுரிமை பெற்றுக் கொண்டனர். ஆனாலும் நடைமுறைச் சிக்கல்களும், அரசாங்கத்தின் நிர்வாகச் செயற்பாட்டு வேகக் குறைவுகளும் குடியுரிமைப் பிரச்சினைகளுக்கான தீர்விகளை

முழுமையாகப் பெற்றுத்தர உதவவில்லை.

1.3.4. திட்டமிட்ட குடியேற்றம்

இலங்கையின் அரசாங்க அமைச்சரவையில் 1932 ஆம் ஆண்டு விவசாய அமைச்சராக இருந்த டி.எஸ்.சேனநாயக்கா 1948ஆம் ஆண்டு பிரதமராகியவுடன் குடியேற்றம் பற்றிய பிரச்சினைகள் தீவிரம் பெற்றன. இதனால் சிறுபான்மையினத்தவர்களிடையே, பெரும்பான்மை இனத்தவர்கள் பற்றிய அச்சவுணர்வு எழுந்தது. நாட்டின் தேசிய பொருளாதார நன்மைக்காகவும், விவசாய அபிவிருத்திக்காகவும் செறிவு கூடிய பகுதிமக்களை, உலர்வலயப் பகுதிகளில் குடியேற்றி விவசாய நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடுத்தவே இக்குடியேற்றத்திட்டங்கள் என வெளிப்படையாகக் கூறினாலும், வடக்குக்கிழக்கில் தம்முடைய ஆதிக்கத்தினை நிலைநாட்டவும், தமிழ் பேசும் மக்களின் பாராளுமன்றப் பிரதிநிதித்துவத்தின் பலத்தைக்குறைக்கவுமே இக்குடியேற்றங்களின் நோக்கம் எனப்பூகமாகத் தென்பட்டது. இதனால் வரண்ட வலயப் பகுதிகளில் பல்வேறு அளவிலான 24 குடியேற்றத்திட்டங்கள் அமைக்கப்பட்டன.

அவற்றுள் கல்லோயாத்திட்டம் தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் சிங்களக்குடியேற்றத்திற்கான பாரிய முயற்சியாக அமைந்தது. கல்லோயா ஆற்றின் குறுக்கே இங்கினியாகலை அணைக்கட்டை ஆதாரமாகக் கொண்டு இரண்டரை இலட்சம் ஏக்கர் நிலத்தினை விவசாய மற்றும் கைத்தொழில் தேவைகளுக்குப் பயன்படுத்த முன்வந்தது. 1949இல் கல்லோயா அபிவிருத்தி சபை தொடங்கப்பட்டு பத்து வருடங்களில் 25000 குடும்பங்களைக் குடியேற்ற ஒழுங்கு மேற்கொள்ளப்பட்டது. 1952 இல் இருந்து சிங்களக் குடியேற்றங்கள் விரைவுபடுத்தப்பட்டன. இத்திட்டத்தால், இடம்பெயர்ந்த தமிழ் மக்களுக்கு இதில் இடமளிக்கப்படவில்லை. 1958 இல் ஏற்பட்ட இனக்கலவரமானது கல்லோயாத்திட்டத்தில் வாழ்ந்த தமிழ்மக்களை வெளியேற்ற நிர்ப்பந்தித்ததுடன் அவர்களது காணிகளைச் சிங்களவர் அபகரிக்கவும் வழி செய்தது. 1959ஆம் ஆண்டு “தேர்தல் தொகுதி

நிர்ணயசபையினால், கல்லோயா அபிவிருத்தி சபைப் பிரதேசத்தினை உள்ளடக்கிய அம்பாறைத் தேர்தல் தொகுதி உருவாக்கப்பட்டது.

திருகோணமலை மாவட்டத்தில் 1954 ஆம் ஆண்டு மேற்கொள்ளப்பட்ட கந்தளாய்க் குடியேற்றத்திட்டம், 1953 இல் உருவாகி சேருவில் ராஜம் விகாரையின் வளர்ச்சிக்கு வித்திட்ட அல்லைக் குடியேற்றத்திட்டம், 1958 இல் ஏற்பட்ட மொரவெவா (முதலிக்குளம்) குடியேற்றத்திட்டம், 1965 இல் ஆரம்பிக்கப்பட்ட வானாறுக் குடியேற்றத்திட்டம், திருகோணமலை மாவட்ட எல்லையோரங்களில் அமைக்கப்பட்ட பதவியா, வாகல்கடவெல குடியேற்றத்திட்டங்கள் யாவும் திருகோணமலை மாவட்டத்தில் சிங்கள மக்களின் குடித்தொகையை அதிகரித்தன.

வெலிஓயா (மணலாறு) குடியேற்றத்திட்டமானது தமிழ்மக்களின் மரபுவழித் தாயகக் கோட்பாட்டைத் துண்டிக்கும் முகமாகத் திருகோணமலை - வவுனியா - முல்லைத்தீவு ஆகிய மாவட்டங்களை ஊடறுத்து, மேற்கெல்லையாக அனுராதபுரம் வரை நீடித்து உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. நாயாற்று ஏரிக்கு மேற்குப்புறம்பான 43 தமிழ்க்கிராமங்கள் இக்குடியேற்றத்திட்டத்தின் கீழ் கொண்டுவரப்பட்டன. 1971 இல் பல்லாயிரக்கணக்கான தமிழ்மக்கள் இப்பகுதியில் இருந்து வெளியேற்றப்பட்டனர். இதனால் கொக்குளாய், செம்மலை, நாயாறு உள்ளிட்ட 20 தமிழ்க் கிராமங்கள் சிங்கள அனுராதபுர மாவட்டத்தோடு இணைக்கப்படும் நிலை ஏற்பட்டது. 1988.04.15 அன்று அரசு வர்த்தமானியில் “வெலிஓயா” சிறப்புப் பிரதேசமென அறிவிக்கப்பட்டு எல்லைகளும் வரையறுக்கப்பட்டதால் 7500 தமிழ்க்குடும்பங்கள் இடம்பெயரும் நிலை ஏற்பட்டது.

வவுனியா மாவட்டத்தில் உருவாக்கப்பட்ட பாவற்குளம், உலுக்குளம் முதலிய சிங்களக் குடியேற்றத்திட்டங்களும், மாமடுவ, மடுகந்தை முதலிய கிராம விஸ்தரிப்புத்திட்டங்களும் சிங்களக் குடியேற்ற வேகத்தைத் தூண்டுனவனாக அமைந்துள்ளன. மன்னார் மாவட்டத்தில்

அனுராதபுர மாவட்ட எல்லையை அண்டி வில்பத்துக் காட்டுடன் இணைந்ததாக 6000 ஏக்கர் நிலப்பரப்பில் அமைக்கப்பட்ட முந்திரிப்பண்ணை சிங்களக் குடியேற்றத்திட்ட இலக்கினைக் கொண்டிருந்தது. இப்பண்ணை “கஜீவத்தை” என அழைக்கப்பட்டது. 1959ஆம் ஆண்டு இப்பண்ணைக்காகச் சிங்களவர் இங்கு குடியேற்றப்பட்டனர். இது 1972ஆம் ஆண்டில் 99% சிங்களக் குடியேற்றங்களைக் கொண்ட பண்ணையாக மாறியது. இங்கு குடியேற்றப்பட்ட சிங்களவர்களுக்கு மன்னார் வாக்காளர் பட்டியலில் இடமளிக்கப்பட்டமையும் குறிப்பிடத்தக்கது.

தமிழர் பிரதேசங்களில் ஏற்படுத்திய சிங்களக் குடியேற்றங்களைக் காலத்திற்குக் காலம் இலங்கை அரசாங்கம் நன்கு திட்டமிட்டே நிறைவேற்றியுள்ளது. இச்செயற்பாடுகள் ஒரு நாட்டிலுள்ள இனங்களுக்கு இடையிலான முரண்பாடுகளைத் தீவிரப்படுத்தும் முயற்சிகளாகவே அமைகின்றன. இக்குடியேற்றங்களின் மூலம் சிறுபான்மை இனங்களின் தாயகக் கோட்பாட்டை முறியடிக்கவே பெரும்பான்மை அரசு இதனைச் செயற்படுத்தி இருக்கின்றது.

1.3.5. தனிச்சிங்கள மொழிச்சட்டம்

1956ஆம் ஆண்டு ஆனி மாதம் 05 ஆம் திகதி இலங்கைப் பாராளுமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட “சிங்களம் மட்டும்” அரசகரும மொழிச்சட்டமானது, இலங்கையின் இன ஒருமைப்பாட்டினை முற்றாகத் தடை செய்யும் சட்டமாக அமைந்தது. இனரீதியான முரண்பாட்டிற்கு இதுவே பெரும் வழிவகுத்தது. எஸ்.டபிள்யு.ஆர்.டி பண்டாரநாயக்கா தலைமையிலான மக்கள் ஜக்கிய முன்னணி அரசாங்கம் இத் தனிச்சிங்களச் சட்டத்தைக் கொண்டுவந்தது. இதனை எதிர்த்து அகில இலங்கைத்தமிழரசுக் கட்சி கொழும்பு காலிமுகத்திட்டலில் சக்தியாக்கிரகப் போராட்டமொன்றை நடாத்தியது. அப்போராட்டம் அரசாங்கச் சார்பாளர்களினால் தாக்கப்பட்டதால் அகில இலங்கைத் தமிழரசுக் கட்சியின் தலைவர்கள் உட்படப்பலர் காயமடைந்தனர். இந்நிலைமை

இனரீதியான பிரச்சினையை மேலும் சிக்கலாக்கியது. (யோதிலிங்கம்.சி.அ, 2002 : 19).

நாடளாவிய ரீதியில் வன்முறைகள் வெடித்தன. முதன் முதலில் இலங்கையில் பரந்துபட்ட முறையில் இன உணர்வுகள், மோசமாகச் சீர்குலைந்து பதட்டநிலை அதிகரித்தது. ஆயினும் 1978 ஆம் ஆண்டு அரசியல் யாப்பில் தமிழ்மொழிக்குத் தேசிய அந்தஸ்து வழங்கப்பட்டது. எவ்வாறு இருந்தாலும் மொழிப்பிரச்சினையால் சீர்குலைக்கப்பட்ட இனக்குழுக்களின் முரண்பாட்டிற்கும், இனவாத உணர்வுகளுக்கும் இத்தனிச் சிங்களச் சட்டமே காரணமாய் அமைந்தது.

1.3.6. நீதிமன்ற மொழி

இலங்கை அரசாங்கத்தின் சட்ட ரீதியிலான செயற்பாடுகளில் ஒன்றாக விளங்குவது நீதிமன்றங்களில் சிங்கள மொழியைப் புகுத்துவது தொடர்பான சட்டங்களாகும். 1960 ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற பொதுத்தேர்தலில் வெற்றிபெற்று ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி அரசமைத்தது. இதன் பிரதிபலிப்பாக, அரசாங்கம் முன்னர் தவறவிட்ட நீதிமன்ற மசோதாவைப் பாராளுமன்றத்தில் சட்டமாக நிறைவேற்றினர். இந்தச்சட்டமானது வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களில் தமிழ் மொழிக்கு எவ்விதஇடமும் அளிக்காமல், இலங்கை முழுவதிலுமுள்ள நீதிமன்றங்களில் சிங்களமே உபயோக மொழியாகவும், பதிவேட்டு மொழியாகவும் இருக்க வழி செய்யப்பட்டது.

இச்சட்டத்திற்கு எதிராக தமிழரசுக்கட்சியானது 02.01.1961 ஆம் ஆண்டு கடையடைப்பு ஒன்றையும் அதன் பின்னர் 20.02.1961 இல் யாழ்ப்பாணம் கச்சேரி வாசலில் மறியல்ப் போராட்டமொன்றையும் நடாத்தியது. இதன் பயனாக, அப்போதைய நீதியமைச்சருக்கும், தமிழரசுத் தலைவர்களுக்குமிடையே சில உடன்பாடுகள் எட்டப்பட்ட போதிலும், தொடர்ந்து வந்த அரசியல் நிகழ்வுகளால் அது ஏமாற்றமளிக்கும் வண்ணம் கைவிடப்பட்டது. (திருநாவுக்கரசு.செ, 1992 : 65).

1.3.7. தரப்படுத்தல்

1970ஆம் ஆண்டு பதவிக்கு வந்த புதிய அரசாங்கம் பல்கலைக்கழகத் தெரிவு முறையில் மொழிவாரித்தரப்படுத்தல் முறையைக் கொண்டுவந்தது. இது தமிழ் மாணவர்கள் மத்தியில் பாரிய அளவிலான அதிருப்தியை உருவாக்கியது. தமிழர்களுக்கு உரியதான ஒரு தனி நாட்டை அமைப்பதன் மூலமே இப்பிரச்சினைகளிலிருந்து மீட்சி பெறலாம் எனவும் அவர்கள் கருதினர். இதனால் இவ் ஆண்டில் "தமிழ் மாணவர் பேரவை" என்னும் அமைப்பினை உருவாக்கி அரசுக் கெதிரான போராட்டங்களையும் முன்னெடுத்தனர். ஆங்காங்கே சிறிய அளவிலான ஆயுத ரீதியான நடவடிக்கைகளும் இவர்களால் மேற்கொள்ளப்படலாயின. (யோதிவிங்கம்.சி, 2002 : 28).

முக்கியமாகப் பொறியியல், மருத்துவம் ஆகிய துறைகளுக்குத் தமிழ் மாணவர்கள் கூடிய விகிதாசாரத்தில் அனுமதிக்கான தகைமை பெறுகிறார்கள் என்பதனைச் சுட்டிக்காட்டி, பல்கலைக்கழக அனுமதிக்கும் சிங்கள மாணவர்களிலும் பார்க்கத்தமிழ் மாணவர்கள் அதிக புள்ளிகளைப் பெற்றிருக்க வேண்டும் என்ற அடிப்படையில் ஒரு புள்ளித்திட்டத்தை முன்வைத்தது. இதுவரை காலமும் பல்கலைக்கழக விஞ்ஞான பீடங்களுக்கான தெரிவில் கிட்டத்தட்ட 50% சதவீதமான இடத்தினைத் தமிழ் பேசும் மாணவர்கள் பெற்றிருந்தனர். அதிலும் யாழ்ப்பாணப் பிரதேச மாணவர்களே 75% சதவீதமான பங்கைத் தமதாக்கிக் கொண்டனர். அதற்குக் காரணம் தரம் வாய்ந்த கல்லூரிகளும், கல்விசார் உயர்குடி ஆதிக்கமும், வளம்மிக்கதோர் கல்விப் பின்னணியுமாகும்.

இப்பல்கலைக்கழகத் தரப்படுத்தல் திட்டம் கொண்டுவரப்பட்டதால் தமிழ் பேசும் மாணவர்களே பாதிக்கப்பட்டனர். குறிப்பாக, யாழ்ப்பாணம், கொழும்புப் பகுதிகளில் உள்ள மாணவர்கள் அதிகம் பாதிக்கப்பட்டனர். ஏனைய மாவட்டங்களில் உள்ள தமிழ் பேசும் மாணவர்கள் பின்தங்கிய பிரதேசக் கோட்டா முறையினால் ஓரளவிற்கு வாய்ப்பளிக்கப்பட்டமையால், யாழ்ப்பாணப்பகுதி மாணவர்களிடத்தில்

இத்திட்டத்திற்குக் கடும் எதிர்ப்பு வெளிப்பட்டது.

1942 - 1960 வரையான காலப்பகுதியில் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ் மாணவர்களின் எண்ணிக்கையானது சிங்கள மாணவர் தொகையின் அரைவாசி அளவிற்கு அமைந்திருந்தது. ஆனால் இந்தப் போக்கு 1960களுக்குப் பின்னர் தமிழ் மாணவர் வீதாசாரமும் குறைவடைவதால் மாறுபடலாயிற்று. ஆனாலும் 1970களின் பின்னர் அறிவியற்றுகைக்கான அனுமதிகள் இன அடிப்படையிலேயே அமைந்து காணப்பட்டன. இதனால் யாழ்ப்பாண மாணவர்கள் விரகதியும், வேதனையும் அடைந்தனர். தகுதியான மாணவர்களின் திறமையைத் தரப்படுத்தல் மூலம் மட்டம் தட்டிவிட்டு அதற்குரிய இடத்தினைத் தகுதி குறைந்த சிங்கள மாணவர்களுக்குக் கொடுப்பதற்கு அரசாங்கம் முயல்வதாகவும் குற்றம் சாட்டினர். இத்தகைய நிலைப்பாடுகளின் கீழ் “மாணவர் பேரவை” என்னும் நிறுவனம் அமைத்துத் தமிழ் அரசியற் கட்சிகளுடன் இணைந்து அரசிற்கு எதிராகச் செயற்படவும் ஆரம்பித்தனர்.

இத்தகைய தரப்படுத்தல் பிரச்சினையின் தாக்கம் 1974இல் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியை அமைப்பதில் பெரும் பங்கு வகித்தது. தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் அமைப்பின் போது எடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட வட்டுக் கோட்டைத்தீர்மானங்கள் பல்கலைக்கழக அனுமதியும், தரப்படுத்தலும் பற்றிய பிரச்சினைக்கு மிகவும் முக்கியம் அளித்துள்ளன. தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் தோற்றம் மற்றும் ஆயுதப் போராட்டத்தில் நம்பிக்கை கொண்ட தமிழர்க்குழுக்களின் விடுதலை முயற்சிகள் ஆகியவற்றுக்கெல்லாம் இந்தத்தரப்படுத்தல் திட்டமே பிரதான மூலகாரணமாய் அமைந்தது.

1.3.8. காணிச்சீர்திருத்தம்

ஒடுக்கப்பட்ட மக்களான விவசாயிகள், தொழிலாளிகள் மத்தியில் தொடர்ச்சியான இனப்பகை உணர்வுகள் இருந்தமைக்கு மலையகத்தில், முக்கியமாகக் கண்டி, மாத்தளை முதலிய மாவட்டங்களில் சிங்கள விவசாயிகளுக்கும் தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கும் இடையில்

முரண்பாடுகள் இருந்து வந்ததைக் குறிப்பிடலாம். இது பிரித்தானிய ஏகாதிபத்தியம் சிங்கள விவசாயிகளின் காணிகளைப் பறித்து, இந்தியாவில் இருந்து கொண்டுவரப்பட்ட விவசாயிகளை அங்கு தோட்டத் தொழிலாளர்களாகக் குடியமர்த்தியதன் விளைவே ஆகும். காணியற்ற சிங்கள விவசாயிகள் தோட்டத் தொழிலாளர்களைத், தங்கள் சிறந்த நிலங்களைப் பறித்தவர்களாகவே பார்க்க நேரிட்டது. அவர்கள் ஓரளவு அரசியல் விழிப்புப் பெறக் கூடிய சூழ்நிலையில் பிரஜாவறிமைச் சட்டத்தைப் புகுத்தி அவர்களை இலங்கை அரசியலின் பிரதான போக்கில் நின்றும் பிரிப்பதில் சிங்களப் பேரினவாத யு.என்.பி அரசு வெற்றி கண்டது. தோட்டங்கள் தேசியமயமானதை அடுத்து 1970களில் சிங்களப் பேரினவாதிகள் சில தோட்டங்களிலிருந்து மலையகத் தமிழ்த் தொழிலாளரை விரட்டும் முயற்சிகளில் இறங்கினர். (இமயவரம்பன், 1988 : 42 - 43). எனவே 1972ஆம் ஆண்டு கொண்டுவரப்பட்ட காணிச் சீர்திருத்தச் சட்டத்தினால் வேலைவாய்ப்புக்கள் மறுக்கப்படவும், ஏற்கனவே செய்து வந்த தொழில்களை இழக்கவும் தோட்டப்பகுதிகளில் வாழ்ந்த தமிழ் மக்களை இச்சட்டம் பாதித்தது.

1975 ஆம் ஆண்டு தோட்டங்கள் தேசியமயப்படுத்தப்பட்ட போது “ஒரு சோசலிச” நடவடிக்கை எனச் செய்யப்பட்ட அரசாங்கத்தின் பிரச்சாரத்திற்கு மாறாகத் தேசியமயமான தோட்டங்களில் இருந்து தமிழ்த் தொழிலாளர்கள் வெளியேற்றப்படவும், தமிழ்ப்பாடசாலைகள் சிங்களப் பாடசாலைகளாக மாற்றப்படவும், சிறுபான்மையினருக்கு எதிரான அடக்கு முறைகள் ஏற்படவுமே வழிவகுத்ததெனக் குற்றம் சாட்டப்பட்டமை கவனத்திற் கொள்ளக்கூடிய விடயங்களாகும்.

1.3.9. சாத்வீகப் போராட்டங்களின் நிராகரிப்பு

இலங்கையின் சுதந்திரத்தின் பின் 1956ஆம் ஆண்டு ஆனி மாதம் 05ஆம் திகதி கொண்டுவரப்பட்ட தனிச்சிங்களச்சட்டமும் அதன் தொடர்ச்சியாக இடம்பெற்ற அரசின் செயற்பாடுகளும், அரசுக்கெதிரான தமிழர்களின் போராட்டங்களை வலுப்பெறச் செய்தன. காலிமுகத்திடலில்

சத்தியாக்கிரகம் குண்டர்களால் குழப்பப்பட்டதும், பண்டாரநாயக்கா அரசாங்கத்தின் தமிழர்நலன் காக்காத நடத்தைகளும் தமிழ் மக்களை உணர்ச்சி கொள்ள வைத்தன.

1957 ஜனவரியில் “சிறி” பொறித்த பஸ் வண்டிகளை வடபகுதிக்கு அனுப்பி வைக்க அரசாங்கம் எடுத்த முயற்சிகளுக்கு எதிராக அதே ஆண்டு சித்திரையில் பொங்கல் தினத்தன்று முதலாவது “சிறி” எதிர்ப்பு முயற்சிகள் ஆரம்பமாகின, பலர் கைது செய்யப்படவும், அவர்கள் மீது வழக்குத்தாக்கல் செய்யவும் “சிறி” போராட்டம் காரணமாகியது. இதன் பின்னர் 1958ஆம் ஆண்டு வைகாசி மாதத்தில் மூன்று நாட்கள் வவுனியாவில் நடைபெற்ற தமிழரசுக்கட்சி மாநாட்டுக் கலவரங்களினால் நாடளாவிய ரீதியில் இனக்கலவரங்கள் இடம்பெற்று அச்சுறுத்தல்களுடன் தணிந்து போனது. பின்னர் 1960ஆம் ஆண்டு ஆட்சிக்கு வந்த அரசாங்கம் நீதிமன்ற மொழி மசோதாவை நிறைவேற்றியதுடன் தமிழ் ப்பகுதிகளில் சிங்களக்குடியேற்றத் திணிப்பையும் மேற்கொண்டது. இந்த நடவடிக்கைகள் தமிழ் பேசும் மக்களையும், தமிழரசுக் கட்சியையும் போராட்டக் களத்தை நோக்கி ஈர்த்தன.

வடகிழக்கு மாகாணங்களில் கச்சேரி வாசல்களில் இடம்பெற்ற மறியல்ப் போராட்டங்கள் 1961ஆம் ஆண்டு மாசிமாதம் 20ஆம் திகதி ஆரம்பமாகின. இத்தகைய அரசியற் போராட்டங்களை அடக்கும் முயற்சியில் வடகிழக்கில் இராணுவச்சட்டம் பிறப்பிக்கப்பட்டு ஒன்றரை மாதங்களுக்கும் மேலாக ஸ்தம்பித்து இருந்த அரசின் நடவடிக்கைகள், மீளவும் செயற்படும் நிலைமைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டன. அத்துடன் இராணுவ ஆட்சியும் தொடரலாயிற்று. 1970ஆம் ஆண்டு பதவிக்கு வந்த ஐக்கிய முன்னணி அரசாங்கம் விரக்தியுற்ற சிங்கள இளைஞர் குழுவினால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட கிளர்ச்சியை எதிர்கொண்டது. ஜே.வி.பியினரின் 1971 இல் இடம்பெற்ற ஆயுதக்கிளர்ச்சி, 10,000 க்கும் மேற்பட்ட சிங்கள இளைஞர்கள் கொல்லப்படவும், 15,000க்கும் மேற்பட்டோர் கைது செய்யப்பட்டுச் சிறைகளில் அடைக்கப்படவும் கூடியதாக இந்திய அரசு உதவியுடன் அடக்கப்பட்டது.

இலங்கையின் அரசியல் சரித்திரத்தில் முதன் முறையாகக் கிடைத்த மூன்றில் இரண்டு பங்குப் பெரும்பான்மையைப் பயன்படுத்தி புதிய குடியரசு யாப்பினையும் அமுவலுக்குக் கொண்டுவந்தது அரசு. தமிழ்மக்களின் அபிலாசைகளுக்கு இடமில்லாத யாப்பமைவு மன்றத்தை உதாசீனம் செய்து 1971ஆம் ஆண்டு ஜூன் 28 இல் தமிழரசுக்கட்சி வெளியேறியது. தங்கள் உணர்வுகளும், உரிமைகளும் புறக்கணிக்கப்பட்ட நிலையில் 1972ஆம் ஆண்டு தைமாதம் நடைபெற்ற தமிழரசுக் கட்சியின் சிறப்பு மாநாட்டில் முதன் முதலாகத் தனிநாட்டுக்கோரிக்கை முன்வைக்கப்பட்டது. 1972ஆம் ஆண்டு தைமாதம் 17ஆம் திகதியில் தமிழரசுக்கட்சி, தமிழ்க்காங்கிரஸ்கட்சி, இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸ் கட்சித் தலைவர்கள். வல்வெட்டித்துறையில் சில பெரியார்கள் எடுத்த முயற்சியின் பயனாகக் கூடி “தமிழ்க் கூட்டணியை” உருவாக்கினார்கள். பின்னர் இது “தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி” எனப் பெயர்பெற்றது.

1972 ஆம் ஆண்டு வைகாசி மாதம் 22ஆம் திகதி புதிய அரசியலமைப்பு, பாராளுமன்றத்தில் பெரும்பான்மையுடன் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டதும் தமிழ்ப் பிரதேசம் எங்கனும் ஆர்ப்பாட்டங்களும், கடையடைப்புக்களும் நடைபெற்றன. இது சம்பந்தமாக 772 தமிழர்கள் கைதாகினர். எஸ்.ஜே.வி.செல்வநாயகம் அவர்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் வைத்துப் புதிய அரசியல் யாப்பின் நகலுக்குத் தீயிட்டுக் கொழுத்தியதன் மூலம் சிங்களப் பேரினவாதத்திற்கு எதிரான தமிழ்த் தேசியவாதத்தின் போக்கை மக்கள் மயப்படுத்த முனைந்தார். 25.05.1972 இல் நடைபெற்ற இந்நிகழ்ச்சியில் பெருமளவு தமிழ்மக்கள் கலந்து கொண்டமையும் குறிப்பிடத்தக்கது.

1.4. அரசியல் விழிப்புணர்வு

பேரினவாதத்தின் அடக்குமுறைச் செயற்பாடுகளுக்குத் தொடர்ந்தும் சாத்வீகப் போராட்டங்களைத் தமிழ் அரசியல் கட்சிகள் நிகழ்த்தியிருந்த நிலையில் எல்லாம் நிராகரிக்கப்பட்டதாகவே இருந்தன.

ஆகையால் அரசியல் ரீதியாக இவர்கள் விழிப்புணர்வு அடைந்தனர். தமிழர்களின் சுதந்திர வாழ்வுக்கான தனியரசுக் கோரிக்கையை முன்வைத்தனர்.

1976ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் 04ம் திகதி பாராளுமன்றத்தில் முதன்முதலாகத் தமிழீழப் பிரேரணையைத் தமிழர்விடுதலைக் கூட்டணி கொண்டு வந்தது. அத்துடன் 1976ஆம் ஆண்டு வைகாசி மாதம் 14ஆம் திகதி வட்டுக்கோட்டையில் தமிழர் கூட்டணியின் முதலாவது மாநாடு இடம்பெற்றது. இம்மாநாட்டில் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி தனிநாட்டுக் கோரிக்கையைப் பிரகடனமாக முன்வைத்தது. ஒவ்வொரு நாட்டுக்குமுள்ள சுயநிர்ணய உரிமையின் அடிப்படையில் சுதந்திர இறைமையுள்ள மதச்சார்பற்ற சோஸலிசத் தமிழீழம் அமைக்கப்படுமென அதன் தனிநாட்டுத் தீர்மானம் கூறியது. மேலும் தமிழீழம் என்பது தற்போதைய வடக்குக் - கிழக்கு மாகாணங்களையும், புத்தளம் மாவட்டத்தின் ஒரு பகுதியையும் உள்ளடக்கியதாக இருக்குமென்றும் தமிழீழத்தின் பிரஜைகளாகத் தமிழ் ஈழப்பிரதேசத்தில் வாழும் தமிழ் பேசும் மக்களும், இலங்கை மூதாதையர்களைக் கொண்ட உலகில் எப்பகுதியில் வாழும் தமிழ்பேசும் மக்களும், தமிழ் ஈழத்தின் பிரஜாவுரிமையைக் கோரினால் வழங்கப்படும் எனவும் கூறப்பட்டன. இம்மாநாட்டில் வைத்து “தமிழர் கூட்டணி” என்ற பெயர் “தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி” என மாற்றப்பட்டது. (யோதிலிங்கம்.சி.அ, 2002 : 31).

இந்தத் தமிழீழக் கோரிக்கையின் துண்டுப்பிரசுரங்களை 1976ஆம் ஆண்டு குடியரசு தினத் தன்று வழங்கியமைக் காகச் சில தமிழ்த்தலைவர்கள், அரசாங்கத்தினால் கைது செய்யப்பட்டுக் காவலில் வைக்கப்பட்டுப் பின் விடுதலை செய்யப்பட்டனர். திரு.எம்.திருச்செல்வம், ஜி.ஜி. பொன்னம்பலம் ஆகியோரது மறைவுகளைத் தொடர்ந்து 27.04.1977இல் வி.செல்வநாயகம் காலமானார். இதன்பின் நடைபெற்ற தேர்தலில், தமிழர் விடுதலைக்கூட்டணி இத்தேர்தலைத் தமிழீழத்திற்கான சர்வஜன வாக்கெடுப்பு எனக் கருதிப் போட்டியிடப்போவதாக அறிவித்தது. இத் தேர்தலில் வடக்குக் கிழக்கிலுள்ள 19 தமிழ்த் தொகுதிகளில் 18

தொகுதிகளில் வெற்றி பெற்றது. கிழக்கு மாகாணக் கல்குடாத் தொகுதியில் மட்டும் சுமார் 555 வரையிலான வாக்குக்களால் தோல்வியடைந்தது. இந்தப்பெரும் வெற்றியால் 03.06.1977 இல் பாராளுமன்றத்தில் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியானது எதிர்க்கட்சியாகும் வாய்ப்பினைப் பெற்றுக்கொண்டது. அ.அமிர்தலிங்கம் எதிர்க்கட்சித் தலைவராயிருந்தமை சிங்களப் பேரினவாதத்தினரிடையே பெரும் முரண்பாடுகளைத் தோற்றுவித்தது.

1.4.1. தடைச்சட்டங்கள்

1972ஆம் ஆண்டு, 1978ஆம் ஆண்டு யாப்புக்கள் சிங்கள மொழிக்கும், பௌத்த சமயத்திற்கும் விசேட அந்தஸ்து அளிப்பதன் மூலம் சிறுபான்மையினரது உரிமைகளைப் பெரும்பான்மை இனத்திற்குக் கீழ்ப்படுத்தின. இந்நிலையில் இலங்கையின் இனக்குழுக்களிடையே எக்காலத்திலும் ஏற்படாத முறுகல் நிலைமைகள் ஏற்படத் தொடங்கின. சிங்கள - பௌத்த மேலாதிக்கத்திற்கு எதிராகக் கிளர்ந்தெழுந்த தமிழ்த்தீவிரவாதத்தை எதிர்கொள்ள ஜே.ஆர்.ஜெயவர்த்தனாவின் அரசாங்கமானது அரசியலமைப்பில் பல சீர்திருத்தங்களைச் செய்து கொண்டேயிருந்தது. இத்திருத்தங்களுள் 6வது திருத்தம் தமிழ் மக்களைப் பொறுத்தவரை மிகமுக்கியமானது. 1983 இல் நடைபெற்ற இனக்கொலைகளைத் தொடர்ந்து இருவாரங்களுக்குள் 1983ஆம் ஆண்டு ஆவணி மாதம் 08ஆம் திகதி இது சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. இந்த ஆறாவது சட்டமூலம் 1978 அரசியல் யாப்பின் 157ஆம் பிரிவிற்கு அடுத்ததாக 157A என்று எண்ணிடப்பட்ட பிரிவாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இச்சட்டத்தின் முதலாவது துணைப்பிரிவின் படி, “இலங்கைத் தீவிற்கு உள்ளோ, வெளியிலோ வசிக்கும் எந்த நபரும், ஸீலங்காவின் ஆட்சிக்குட்பட்ட பகுதிகளில் வேறு தனியான ஒரு அரசை நிறுவுவதற்கு நேரடியாகவோ, மறைமுகமாகவோ ஆதரவு நல்குவதோடு, அந்நோக்கங்களைப் பரப்புவதோ அல்லது அந்த நோக்கங்களை வலியுறுத்துவதோ தடை செய்யப்பட்டுள்ளது. அதே போல எந்த அரசியற்கட்சியோ, அமைப்போ, இலங்கையின் எப்பகுதியிலும் வேறு ஒரு அரசை நிறுவுவதை தனது

நோக்கங்களில் ஒன்றாகக் கொண்டிருப்பதை தடை செய்துள்ளது எனக் கூறப்பட்டமை தமிழர்களின் தனியரசுக் கோரிக்கையை சட்டரீதியாகத் தடை செய்யும் முயற்சி எனலாம்.

1978இல் புலித்தடைச்சட்டமும், 1979ஆம் ஆண்டு பயங்கரவாதத் தடைச்சட்டமும் கொண்டுவரப்பட்டது. இவ் இரு சட்டங்களும் தமிழ் மக்களை மிக மோசமாகப் பாதிக்கும் சட்டங்களாக விளங்கின. அதிலும் பயங்கரவாதச் சட்டத்தினால் தமிழர்கள் கொலை செய்யப்படுகின்ற நிலைமையும், வகைதொகையின்றி கைது செய்யப்படுகின்ற நிலைமைகளும் ஏற்பட்டன. (யோதிலிங்கம்.அ.ச, 2002 : 32). மேலும் வருடக்கணக்குகளாகத் தொடர்ந்து வரும் அவசரகாலச் சட்ட நீடிப்பும், அடிக்கடி அமுல்படுத்தப்படும் ஊரடங்குச் சட்டங்களும் இலங்கையின் இன உறவைக் காப்பாற்றத் தவறிவிட்டன. எனவே தமிழ் பேசும் மக்களுக்கு எதிராகக் கொண்டுவரப்பட்ட சட்டங்களால் இந்நாட்டின் இனங்களுக்கிடையில் வேற்றுமைகள் விரிவடையவும், குரோதங்கள் மேம்படவும், கசப்புக்கள் வளரவும் வழிவகுத்தன. (திருநாவுக்கரசு.செ, 1992 : 76).

1.4.2. இனவன்முறைகள்

மறுமலர்ச்சி இயக்கங்களால் உந்தப்பெற்ற சூழலும், உணர்ச்சி நிலையும் இலங்கை வரலாற்றில் முதன்முதலாக வன்முறை வகுப்புக்கலவரம் நடப்பதற்கு வழிகோலியது. கொட்டாஞ்சேனையில் 1883 ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் பௌத்தருக்கும் - கத்தோலிக்கருக்குமிடையில் இக்கலவரம் நடந்தது. புனிதலூசியா தேவாலயத்திற்கு அருகே உள்ள விகாரையில் இருந்து மிகுத்துவத்த குணானந்த என்ற பிக்கு, ஈஸ்டர் பண்டிகை நாட்களில் நடைபெறக்கூடியதாகத் தன் விகாரையில் சில சடங்குகளை ஒழுங்கு செய்தார். இது தமக்கு எதிரான செயல் எனக் கிறிஸ்தவர்கள் நினைத்தனர். இதனால் பெருங்கலவரம் ஏற்பட்டு ஒருவர் இறந்தார். 12 பொலிஸ்காரர்கள் உட்பட 30 பேர் காயமுற்றனர். இரண்டாவதாக, அனுராதபுரத்திலுள்ள புனித பௌத்த கட்டிடங்களைப்

பாதுகாக்கும் ஓர் இயக்கத்தினை ஹரிச்சந்திரா என்பவர் நடத்தினார். 1903 ஆம் ஆண்டு யுன் மாதம் பௌத்த போசன் விழாக்காலத்தில் பௌத்தமத ஊர்வலங்களுக்கு இருந்த கட்டுப்பாடுகளை எதிர்த்தார். இதனால் கிறிஸ்தவ எதிர்ப்புக் கலகம் அங்கு நடைபெற்று ஹரிச்சந்திராவும் கைது செய்யப்பட்டார். இதுசம்பந்தமாக ஹரிச்சந்திராமேல் தொடரப்பட்ட வழக்கும், விடுதலையும் மதவெறி வேகமடையக் காரணமாயிற்று. (குமாரி ஜயவர்த்தன, 1987 : 14 - 15).

1905 ஆம் ஆண்டு சிங்கள, முஸ்லிம் வியாபாரிகள், கடைக்காரர்கள் ஆகியோருக்கு இடையில் தீவிர வர்த்தகப் போட்டி நிலவியது மாத்திரமன்றி, அக்காலத்தில் நிலவிய போர்க்காலப் பற்றாக்குறை, பணவீக்கம் ஆகியவற்றால் அத்தியாவசியப் பொருட்களின் விலை அதிகரித்தது. முஸ்லிம் கடைக்காரர்களுக்கு எதிராக நுகர்வோரின் பகையும் தூண்டிவிடப்பட்டது. (குமாரி ஜயவர்த்தன, 1987 : 18). இதனால் சிங்களவர் - முஸ்லிம்களுக்கு இடையில் கலகம் ஏற்பட்டது. பொருளாதாரக் காரணிகளை முதன்மைப்படுத்தி இக்கலவரம் இடம்பெற்றதாகக் கூறுவர். இக்கலவரத்தின் போது மகதிகள் மிகமோசமாகத் தாக்கப்பட்டன. எரிக்கப்பட்டன. முஸ்லிம் கலாசாரத்திற்கு முரண்பட்ட செயற்பாடுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. சோனகர்கள் மிகக்கடுமையாகவும் தாக்கப்பட்டனர். உடைமைகள், உயிர்கள் சேதப்படுத்தப்பட்டன. இதனால் ஒரு பயங்கரமான விளைவு ஏற்பட்டது.

1956யுன் 05 இல் நிறைவேற்றப்பட்ட “சிங்களம் மட்டும்” சட்டமூலத்தை எதிர்த்து தமிழரசுக் கட்சியின் தலைமையில் தமிழாபிமானிகளின் ஆதரவோடு பாராளுமன்றத்திற்கு எதிரில் உள்ள காலிமுகத்திடலில் நடாத்திய சத்தியாக்கிரகம் குண்டர்களால் குழப்பப்பட்டது. இதனைத் தொடர்ந்து கொழும்பிலும் சுற்றுப்புறங்களிலும் தமிழருக்கு எதிரான வன்முறைகள் தொடங்கின. இதனால் கலவரம் ஏற்பட்டது. இது தமிழருக்கு எதிராக முதன் முதலில் ஏற்படுத்தப்பட்ட கலவரம் ஆகும். பின் 1957 ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி 04ஆம் திகதி திருகோணமலையில் சுதந்திரதினக் கொண்டாட்டத்தில் ஏற்றிய சிங்கக்

கொடியைப் பறிக்க முயன்ற திருமலை “நடராசன்” சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார். இந்நிலையில் 1958ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் ஆரம்பித்த ஸ்ரீ எதிர்ப்பும் அதன் மீதான தொண்டர்களின் வழக்கும் ஒருபுறமிருக்க, 1958ஆம் ஆண்டு வைகாசி 23 - 25 ஆம் திகதிகளில் வவுனியாவில் தமிழரசுக் கட்சியின் தேசிய மாநாடு நடைபெற்றது. தமிழ் மக்களின் உரிமைப் போராட்டத்திற்கான திட்டங்கள் பல அதில் வெளியிடப்பட்டன. அதன் பிரதிபலிப்பாகவே 1958 ஆம் ஆண்டு தமிழ் - சிங்களக் கலவரம் உருவாகலாயிற்று. மாநாட்டில் கலந்து கொள்ள மட்டக்களப்பிலிருந்து வந்தவர்கள் பொலநறுவையில் புகைவண்டியில் வைத்துக் கொடுமைப்படுத்தப்பட்டனர். கொழும்பு, மட்டக்களப்பு, பொலநறுவை, பதுளை, குருநாகல், பாணந்துறை, காலி, மாத்தறை ஆகிய இடங்களிலும் இக்கலவரம் மோசமாக இடம்பெற்றது. கொலைகள், கற்பழிப்புக்கள், தீயிடல், கொள்ளைகள், புகையிரதம் தடம்புரட்டுதல் என்பன தாராளமாக நடந்தேறின. இக்கலவரங்களினால் 12000 தமிழர்கள் அகதிமுகாம்களில் தஞ்சமடைந்தனர். பின்னர் அவர்கள் கப்பல் மூலம் யாழ்ப்பாணம் அனுப்பப்பட்டனர். பின்னர் 1961ஆம் ஆண்டு தமிழ்மக்கள் அரசிற்கு எதிராக மேற்கொண்ட சத்தியாக்கிரக இயக்கத்தையும், சட்ட மறுப்பு இயக்கத்தையும் ஆயுதப்படைகளும், பொலிசாரும் தடுத்து நிறுத்துகையில் தாக்குதல்களுக்குப் பலர் ஆளாகிக் காயம் அடைந்தனர். சிலமாதங்கள் வடக்கு - கிழக்கு மாகாணங்களில் இராணுவ ஆட்சியே நடைபெற்றது. பல தமிழ்த் தலைவர்களும் தடுப்புக்காவலில் வைக்கப்பட்டனர்.

1974 ஜனவரியில் நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாடு யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்றது. 09 நாட்களாக நடைபெற்ற இவ்விழாவிற்குப் பல்வேறு நிர்ப்பந்தங்களினால் அரசு அனுமதி கொடுத்தது. இறுதி நாள் விழாவின் போது படையினர் தாக்கியதில் 7 பொதுமக்கள் கொல்லப்பட்டனர். இந்நிகழ்வினால் அரசாங்கத்தின் மேல் தமிழ்மக்கள் மேலும் அதிருப்தி அடைந்தனர். தமிழ் இளைஞர்கள் ஆயுதம் தாங்கிய போராட்டமே ஒரேயொரு வழியெனச் சிந்திக்கத் தலைப்பட்டனர்.

(யோதிலிங்கம்.சி.அ, 2002 : 30).

1976ஆம் ஆண்டு ஜப்பசி 02 இல் புத்தளம் பள்ளிவாசலில் கூடியிருந்த முஸ்லிம்கள் மீது துப்பாக்கிப் பிரயோகம் செய்யப்பட்டதால் 06 முஸ்லிம்கள் கொல்லப்பட்டமையும் அதற்கு அரசாங்கம் எதுவித நடவடிக்கைகளையும், தீர்வுத்திட்டத்தையும் எடுக்காததனால் முஸ்லிம் மக்களிடையே அதிருப்தி ஏற்பட்டது. அதைத்தொடர்ந்து 1982இல் காலி, புத்தளம் முதலிய பகுதிகளில் மீளவும் முஸ்லிம்களுக்கு எதிரான குழப்பங்கள் நடைபெற்றன. (குமாரி ஜயவர்த்தன, 1987 : 22).

1977ஆம் ஆண்டு ஐக்கிய தேசியக் கட்சி ஜே.ஆர்.ஜெயவர்த்தனா தலைமையில் ஆட்சிக்கு வந்தபோது எதிர்க்கட்சித் தலைவர் என்ற நிலையை தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணித் தலைவர் அ.அமிர்தலிங்கம் அடையும் வாய்ப்பானது பெரும் கலவரத்தினை உண்டாக்கியது. இனக்கலவரத்தில் தமிழ்மக்கள் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டனர். அவர்களது உயிர், உடைமைகளுக்குப் பலத்த சேதம் ஏற்பட்டது. இத்தாக்குதல்களால் மலையகத் தமிழர்களும் பாதிப்புக்கு உள்ளாகினர். இதனால் இரண்டாவது தடவையும் தமிழர்கள் தெற்கிலிருந்து வடக்கு நோக்கி கப்பலில் அனுப்பப்பட்டனர். இதையடுத்து 1979, 1981, 1983 ஆம் ஆண்டுகளில் தமிழருக்கு எதிராகக் கலவரங்கள் ஏற்பட்டன. 1983 ஐத் தொடர்ந்து நிகழும் நிகழ்வுகள் மகிழ்ச்சி தருவதாக இல்லை. தொடரான வன்முறைகளும், கலவரங்களும், ஒருக்கு முறைகளுமே நிகழ்ந்தன. தமிழரசுக்கட்சியின் தலைவராக விளங்கிய, தமிழர்களால் “தந்தை” என்று அழைக்கப்பட்ட எஸ்.ஜே.வி.செல்வநாயகம் அவர்கள் 1977இல் காலமானதை அடுத்து அவரது அஸ்தி திருகோணமலைக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டபோது சிங்கள - தமிழ் கலவரம் அங்கு மூண்டமையும் முக்கியமான செயலாகும்.

1981ஆம் ஆண்டு பல்வேறு நிர்ப்பந்தங்களினால் இனப்பிரச்சினைக்குத் தீர்வாக மாவட்ட அபிவிருத்தி சபைகள் உருவாக்கப்பட்டன. இதனால் 1981ஆம் ஆண்டு மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபைத் தேர்தலின் போது யாழ்ப்பாணப் பொது நூலகம்

எரிக்கப்பட்டமையும், தமிழர் விடுதலைக்கூட்டணியின் காரியாலயம் எரிக்கப்பட்டமையும், தேர்தல் வாக்களிப்பின் போது ஏற்பட்ட மோசடிகளும் தமிழ்மக்களிடையே பெரும் அதிர்வலைகளைத் தோற்றுவித்தன.

எனவே 1981இல் நடைபெற்ற கலவரமும், ஒடுக்கு முறையும் தமிழ்மக்களை மேலும் நோக்கித்தன. தொன்மையான யாழ்ப்பாண நகரச் சந்தையும், இதனைச் சார்ந்த கட்டடங்களும் அழிக்கப்பட்டன. கனடா நாட்டின் அன்பளிப்பாக யாழ்ப்பாணத்தில் கட்டப்பட்ட பொது நூலகத்தை யூன் 01ஆம் திகதி இலங்கை இராணுவமே எரித்தது. இதனால் ஏறத்தாழ 90000 நூல்கள் தீக்கிரையாக்கப்பட்டன. இதனைத் தொடர்ந்து இதே ஆண்டு மட்டக்களப்பு, அம்பாறை, நீர்கொழும்பு, கேகாலை, களனி, பண்டாரவளை, வவுனியா, எட்டியாந்தோட்டை, இரத்தினபுரி, பெல்மருல்லை, பலாங்கொடை, கொழும்பு ஆகிய இடங்களில் இனவாத வன்செயல்கள் இடம்பெற்றன. சொத்துக்களையும், உடைமைகளையும் சேதமாக்கியதோடு படுகொலைகளும் இடம்பெற்றன. தேயிலை - இறப்பர்த் தோட்டங்களில் வேலை செய்த நூற்றுக்கணக்கான தமிழ்த் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் தமது குடும்பங்களுடன் தோட்டப்பகுதிகளில் இருந்து வெளியேறி அகதி முகாம்களில் தஞ்சமடைந்தனர். இவ்வாறான இனவாதச் செயல்கள் முன்பைவிட இப்போது அடுத்தடுத்து நிகழத்தொடங்கின.

1983ஆம் ஆண்டு யுலை மாதம் யாழ்ப்பாணத்தில் 13 இராணுவ வீரர்கள் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளால் கொல்லப்பட்டதைத் தொடர்ந்து நாடு முழுவதும் மிகப்பெரிய இனக்கலவரம் ஏற்பட்டது. மூன்றாவது பெரிய இனக்கலவரம் எனக் கருதப்படுகின்ற இக் கலவரத்தினால் வடக்குக் - கிழக்கிற்கு வெளியே வாழ்ந்த தமிழ்மக்கள் மிக மோசமாகப் பாதிக்கப்பட்டனர். (யோதிலிங்கம்.சி.அ, 2002 : 33). 1983இன் கொடிய சூழ்நிலைகளின் உச்சகட்டமாகக் கொழும்பின் வெலிக்கடைச் சிறைச்சாலையில் கைதுசெய்யப்பட்டு அடைக்கப்பட்டிருந்த 53 தமிழர்கள் படுகொலை செய்யப்பட்டனர். 1983 ஆம் ஆண்டு ஜூலை 25ஆம், 27ஆம் திகதிகளில் இக்குரூரங்கள் இடம்பெற்றன. இதனால் தமிழர்

தாயகப்பகுதிகளில் பெரும் பதற்றம் நிலவியது. இவ்வன்முறைகளில் ஆயுதப்படையும், காதையர்களுடன் இணைந்து தமிழர்களையும் அவர்களின் உடைமைகளையும் தாக்கினார்கள் என்று தமிழர் தரப்பில் குற்றச்சாட்டுக்கள் எழுந்தன. அப்போது மௌனமாக இருந்த ஜனாதிபதி ஜெயவர்த்தனா தனது மௌனத்தைக் கலைத்துவிட்டுச் சிங்களவர்களுக்கு உற்சாக மூட்டும் விதத்தில் உரையாற்றினார். அதன்போது தமிழர்கள் தனிநாடு கோருவதை அரசியல் யாப்பின் மூலம் தடைசெய்யப் போவதாகக் கூறினார் என்று சொல்லப்பட்டது. (திருநாவுக்கரசு, 1992) இதையடுத்த காலப்பகுதிகள் இருள் நிறைந்ததாகவே இருந்தன. இளைஞர் போராளிக் குழுக்களின் தீவிரம் அதிகரித்தன. மாறாக அரசு ஒடுக்கு முறைகளும் வேகம் கொண்டன. வன்முறைகள் அகோரம் கொண்டன.

வடகிழக்குப் பகுதிகளில் அமைதி குன்றலாயின. பல்லாயிரக் கணக்கான தமிழ் பேசும் மக்கள் அகதிகளாயினர். நாட்டைவிட்டும் புலம் பெயர்ந்தனர். இன்னும் தொடர்ச்சியாக இடம்பெறும் அனர்த்தங்களினால் உள்நாட்டு அகதிமுகாம்கள் பெருகின. பெருமளவில் மக்கள் வன்முறைகளுக்குப் பலியாகினர். அங்கவீனமடைந்தனர். இத்தகைய சூழ்நிலைகளின் தாக்கத்திற்கு இடையில் போராளிக் குழுக்களுக்கிடையிலும் மோதல்கள் இடம்பெற்றன. படையினருக்கு எதிரான யுத்தங்களும் இடம்பெறலாயின. ஆனாலும் போராளிகளுடன் பொதுமக்கள் இணையும் வேகம் அதிகரித்தே சென்றது. கைதுகளும், கொலைகளும், காட்டிக்கொடுப்புக்களும் தொடர்ந்தன. அரசின் ஆயுதப்படையினரின் வன்செயல்களால் பல்லாயிரக்கணக்கான பொதுமக்கள் கொல்லப்பட்டனர். 1981 - 1987 ஒக்ரோபர் வரையில், பல்வேறு வகைப்பட்ட வன்முறைச் செயல்களினால் 16 994 பேர் கொல்லப்பட்டனர். 1278 பேரைக் காணவில்லை. 5272 பேர் காயமடைந்தனர். (திசை, 18.03.1989). இத்தகைய இனவிரோதச் செயல்களுக்கும், முரண்பாட்டுச் சிக்கல்களுக்கும் தீர்வு காணும் முயற்சிகள் பல இடம் பெற்று வந்திருந்தபோதும் அவை தோல்வியடைந்து வந்தமையும் அவதானிக்கத்தக்கது.

1.4.3 விடுதலைப் போராட்டம்

எங்கே அடக்கு முறையும் ஒடுக்கலும் உண்டோ அங்கே கிளர்ச்சியும் விடுதலைப் போராட்டமும் உண்டு. இது மனித வரலாறு கூறும் உண்மை. விடுதலைப் போராட்டம் என்பது அடக்கி ஒடுக்கப்படும் மக்களது உரிமைக்கான போராட்டத்தின் விருத்தியடைந்த நிலை. உரிமைகளின் மறுப்பு இன ஒடுக்கலாகவும், அடக்கு முறையாகவும் இனஒழிப்பாகவும் மாறும் போது அதற்கெதிரான போராட்டமும் வளர்ச்சி பெற்று விடுதலைப் போராட்டமாக வடிவம் பெறுகின்றது.

ஏற்கனவே 1970ஆம் ஆண்டளவில் ஐக்கிய முன்னணி அரசு கடைப்பிடிக்கத் தொடங்கிய “தரப்படுத்தல்” கொள்கையினால் விரக்தியுற்ற யாழ்ப்பாண மாணவர்கள் 1970 ஆம் ஆண்டு மார்கழியில் “மாணவர் பேரவை” எனும் அமைப்பினை நிறுவி அரசுக் கெதிரான போராட்டங்களையும் முன்னெடுத்தனர். (யோதிலிங்கம்.சி.அ, 2002 : 28). அவர்களது செயற்பாடுகளின் தீவிரத்தினால் 1973ஆம் ஆண்டு மாசிமாதம் 22 ஆம் திகதி மாணவர் பேரவைத் தலைவரும், 09.03.1973இல் 40க்கும் மேற்பட்ட மாணவர் பேரவை இளைஞர்களும் அரசினால் கைது செய்யப்பட்டனர். இதற்கிடையில் 1973ஆம் ஆண்டு தைமாதம் 28ஆம் திகதி “தமிழ் இளைஞர் பேரவை” எனும் இளைஞர் அமைப்பும் உருவாக்கப்பட்டது. அவ் இளைஞர் அமைப்பும் தமிழ்மக்களின் பிரச்சினைக்குத் தீர்வு, தனிநாடே என்ற கோரிக்கையை முன்வைத்தது. வடக்கு - கிழக்கில் உள்ள தமிழ் இளைஞர்களில் பலர் இவ்வமைப்பில் சேர்ந்து செயற்படத் தொடங்கினர். (யோதிலிங்கம்.சி.அ, 2002 : 30). 13.03.1973இல் மாணவர் கைதுக்களையும், அரசு ஒடுக்கு முறைகளையும் எதிர்த்துப் பாடசாலை பகிஷ்கரிப்பினையும், உண்ணாவிரதத்தினையும் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி நடத்தியது. இதன் தொடர்ச்சியாகத் தமிழ் இளைஞர் பேரவையினால் 20.05.1973இல் மருதனார் மடத்திலிருந்து சட்டமறுப்பு ஊர்வலமும், 11.09.1973 இல் தொடங்கி 05 நாட்கள் உண்ணாவிரதமும் நடாத்தப்பட்டு தமிழர்களின் இனவுணர்வுகள் தூண்டப்பட்டன.

1974 ஆம் ஆண்டு தை மாதம் 10 ஆம் திகதி அன்று 4 ஆவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாடு யாழ்ப்பாணத்தில் இடம்பெறும் போது அன்றைய இறுதி நாள் ஏற்பட்ட அசம்பாவிதங்களினால் 07 பொதுமக்கள் கொல்லப்பட்டமை மேலும் முரண்பாடுகளைத் தோற்றுவித்தது. 06.10.1974 இல் யாழ்ப்பாணப்பல்கலைக்கழக வளாகம் பிரதமர் திருமதி சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்காவினால் திறந்து வைக்கப்பட்டமையை ஒட்டி 4 - 6 ஆம் திகதிகளில் பூரண கதவடைப்பும், கர்த்தாலும் அனுஷ்டிக்கப்பட்டன. தமிழ் இளைஞர்கள் ஆயுதம் தாங்கிய போராட்டமே ஒரேயொரு வழியெனச்சிந்திக்கத் தலைப்பட்டனர். 1974 இல் பிரதான ஆயுத இயக்கமான “புதிய தமிழ்ப்புலிகள்” என்னும் அமைப்பு உருவாக்கப்பட்டது. இவ்வமைப்பே 1976 இல் தனது பெயரைத் “தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள்” எனமாற்றிக் கொண்டது. 1975 ஆம் ஆண்டு யுலை மாதம் 14ஆம் திகதி இன்னோர் இளைஞர் இயக்கமான “தமிழீழ விடுதலை இயக்கம்” உருவாக்கப்பட்டது. இவ் அமைப்பும் ஆயுதம் தாங்கிய போராட்டமே தமிழ் மக்களின் பிரச்சினைக்குத் தீர்வாக அமையும் என்ற கருத்தினை முன்வைத்திருந்தது. (யோதிலிங்கம்.சி.அ, 2002 :30).

1975 ஆம் ஆண்டு யுலை 27 இல் யாழ்ப்பாண மேயர் அல்பிரட் துரையப்பா கொலையுண்டதைத் தொடர்ந்து பல தமிழ் இளைஞர்கள் கைது செய்யப்பட்டமையும், 1976இல் புத்தளம் பள்ளிவாசலில் முஸ்லிம்களுக்கு எதிராக நடந்த துப்பாக்கிப் பிரயோகங்களும் சிறுபான்மையோரின் சிந்தனையில் மாற்றங்களை வலியுறுத்தின.

தொடர்ச்சியான அரசியல் அனுபவங்களும், ஏமாற்றங்களும், அவநம்பிக்கைகளுமே தமிழ்த்தேசியவாதிகளின் சிந்தனையை மாற்றியமைக்கத் தூண்டின. 1971ஆம் ஆண்டு மாசி மாதத்தில் இடம்பெற்ற பிரதமமந்திரி சோமவீரசந்திர சிறீயின் காருக்குக் குண்டு வைத்த நிகழ்வு தமிழ்ப்பகுதியில் முதன்முறை ஏற்பட்ட பலாத்காரச் சம்பவமெனக் கருதப்பட்டது. 1974ஆம் ஆண்டு யுன் 05 இல் சிவகுமாரன் எனும்தமிழ்ப் போராளி இளைஞனின் மரணம் கூடப்புதிய மாற்றத்தினை நாடிநின்ற குழுவினரின் பிரதிபலிப்பென்றே கூறவேண்டும். (திருநாவுக்கரசு.செ, 1992 :

126). தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டுப்படுகொலைகளின் தாக்கம் அடங்கும் முன்னர் 1977 இல் ஆட்சிபீடமேறிய அரசு எதிர்கொண்ட சிங்கள-தமிழ்க் கலவரமானது நாடுமுழுவதும் பெரும் அதிர்வினை ஏற்படுத்தியது. 1977ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் இரண்டாவது இனக்கலவரம் நடைபெற்றது. இதனால் சுமார் 50 000க்கும் மேற்பட்டதமிழ்மக்கள் தமது வீடுகளை இழந்தனர். பலநூற்றுக்கணக்கானோர் கொல்லப்பட்டனர். (யோதிலிங்கம்.சி.க, 2002 : 31). 1977இல் இடம்பெற்ற தமிழருக்கெதிரான கலவரங்கள் தான் பெரும் பாலான தமிழருக்கு ஒரு திருப்புமுனையாயிருந்தன. தமிழ் இளைஞர், ஒரு தனிவேறான தமிழ் அரசான ஈழம் என்கின்ற அவர்களின் இலக்கைச் சாதிப்பதற்கு மேலும் உறுதி கொண்டனர். இதனைத் தொடர்ந்து 1979, 1981 ஆம் ஆண்டுகளிலும் இடம்பெற்ற அரசபடைகளின் அத்துமீறல்களும் தமிழ் பேசும் மக்களை நிலைகுலையச் செய்தன.

1970 இன் ஆரம்பகட்டத்தில் ஆயுதம் தாங்குவதில் நம்பிக்கை கொண்ட இளைஞர் குழுவின தோற்றத்தினையடுத்துப் பலகுழுவினர் காலத்துக்குக்காலம் தோற்றம் பெற்றனர். தமிழீழ விடுதலைப்புலிகள், ரெலோ, மற்றும் ஈரோஸ் ஆகிய குழுக்களின் தலைவர்கள் 1977 இற்கு முந்திய காலப்பகுதியில்தான் வெளிப்படத் தொடங்கினர். (மனோகரன்.ஆ.க, 2008 : 245). 1979 ஆம் ஆண்டுகளிற்குப்பின்னர் ஓர் இலகுவான காலமாக இருக்கவில்லை. பொலிசாரின் திடீர்ச் சோதனைக் குழுவொன்றைத்தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் பதுங்கியிருந்து தாக்கிக் காவல்துறை ஆய்வாளர் பஸ்தியாம் பிள்ளையையும், வேறு இருவரையும் கொலை செய்ததைத் தொடர்ந்து அரசாங்கம் அவர்களுக்கு எதிராகத் தீவிர நடவடிக்கையில் இறங்கியது. இதனால் 1978ஆம் ஆண்டு மே மாதம் “விடுதலைப்புலிகள் தடைச்சட்டம்” கொண்டுவரப்பட்டது. 1979இல் மற்றொரு போராளிக்குழு மேலும் மூன்று தமிழ்ப் பொலிசாரைச் சுட்டுக் கொன்று, ஜயவர்த்தனா விடுதலைப்புலிகளைத் தடைசெய்யும் சட்டத்தை மேலும் கொடுமையான பயங்கரவாதத் தடுப்புச் சட்டத்தின் மூலம் பதிலீடு செய்தார். அதுபின்னர் நாட்டின் நிரந்தரச் சட்டங்களில் ஒரு

பகுதியாக்கப்பட்டது. (மனோகரன்.ஆ.க, 2008 : 252).

இக்காலகட்டத்தில் தமிழ்ப்பிரதேசங்களில் வங்கிக்கொள்ளைகள், அரசு வாகனக் கொள்ளைகள், பேரூந்து எரிப்புக்கள், புகைவண்டி எரிப்புக்கள், அரசு படையினர் மீதான தாக்குதல்கள், பொலிஸ் நிலையத்தாக்குதல்கள், அரசுவிசுவாசக் கொலைகள், காட்டிக் கொடுப்புக்கள் எனப் பல்வேறு வன்முறைகள் இடம்பெறலாயின. இதனைத் தொடர்ந்து அவசரகாலச்சட்டம், ஊரடங்குச்சட்டம், முப்படைகளின் பலம், வெளிநாட்டு ஆயுத உதவி என்பவற்றினூடாகவும் இலங்கை அரசாங்கமானது வடகிழக்குப் பகுதிகளில் தீவிரவாதத்தினை அடக்கிவிட முடிவு செய்தது. ஆனாலும் தமிழ்பேசும் மக்களின் நிலைப்பேற்றுக்கு உகந்த ஒரு அரசியல் அந்தஸ்தை அடையவே இப்போராட்டமெனப் போராளிக்குழுக்கள் தெரிவித்தன.

1981 ஆம் ஆண்டு பல்வேறு நிர்ப்பந்தங்களினால் இனப்பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வாக மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபைகள் உருவாக்கப்பட்டன. ஆனாலும் இச்சபைகள் தமிழ்மக்களிற்கு ஒரு தீர்வாக அமையவில்லை. 1981ஆம் ஆண்டு மாவட்ட அபிவிருத்தி சபைத் தேர்தலின் போது யாழ்ப்பாணப் பொது நூலகம் எரிக்கப்பட்டமையும், தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் காரியாலயம் எரிக்கப்பட்டமையும், தேர்தல் வாக்களிப்பின் போது ஏற்பட்ட மோசடிகளும் தமிழ்மக்களைப் பெரிதும் அதிருப்தி அடையச் செய்தன. அதேவேளை சிறிய குழுக்களாக இருந்த தமிழ் ஆயுத இயக்கங்கள் பெரிதாக வளரும் போக்கும் காணப்பட்டது. 1983 ஆம் ஆண்டு யுலை மாதம் யாழ்ப்பாணத்தில் 13 இராணுவ வீரர்கள் தமிழீழ விடுதலைப்புலிகளால் கொல்லப்பட்டதைத் தொடர்ந்து நாடு முழுவதும் மிகப்பெரிய இனக்கலவரம் ஏற்பட்டது. இக்கலவரத்தினால் வடக்குக் - கிழக்கிற்கு வெளியே வாழ்ந்த தமிழ்மக்கள் மிக மோசமாகப் பாதிக்கப்பட்டனர். இக்கலவரத்தின் பாதிப்புக்களால் தமிழ் இளைஞர்கள் ஆயுத இயக்கங்களை நோக்கிச் செல்வது அதிகரித்தது. அதேவேளை இந்திய அரசாங்கமும் தமிழ் ஆயுத இயக்கங்களிற்கு ஆயுதங்களும், பயிற்சிகளும் கொடுக்க முன் வந்தது. நூற்றுக்கணக்கான இளைஞர்கள்

இந்தியாவில் பயிற்சி பெற்று, இலங்கை திரும்பி படைகளுக்கெதிராகப் போரிட்டனர். (யோதிவிங்கம், சி.அ, 2002 : 33).

அக்காலத்தில் ஈபீஆர்எல்எப், ஈரோஸ், எல்ரீரீஈ, ரெலோ மற்றும் புளொட் என்பவை இயங்கிக் கொண்டிருந்த பிரதான குழுக்களாயிருந்தன. 1983 ஆம் ஆண்டுக் கலவரத்தைத் தொடர்ந்து போராளிக்குழுக்கள் பல்கிப் பெருகியதன் விளைவாக 1984ஆம் ஆண்டளவில் ஏறக்குறைய 35 குழுக்கள் செயற்பட்டுக்கொண்டிருந்தன. தனித்த படைவீரர்கள் அல்லது பாதுகாப்புடன் செல்லும் படையணிகள் மீதான தாக்குதல்களுக்கு மேலதிகமாக இப்போது இராணுவ மற்றும் கடற்படை முகாம்கள் மீதும் திடீர்த்தாக்குதல்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. தமிழ்மக்கள் குடியிருக்கும் பகுதிகளில் இராணுவம் மிலேச்சத்தனமாக அவர்களைக் கொலை செய்தது. இதற்குப் பதிலடியாகச் சிங்களக் குடியேற்ற வாசிகளும் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளால் கொலை செய்யப்பட்டனர். பாரிய அளவிலான ஆயுதக் கொள்வனவுகளையும், பயிற்சிகளையும் தொடர்ந்து, போராளிகள் அரசாங்கப் படைகளுடன் நேருக்கு நேர் மோதுவதிலும் நல்ல தேர்ச்சியும் பயிற்சியும் பெற்றவர்களாயினர்.

ஒற்றுமையின் அவசியத்தை உணர்ந்த ஈபீஆர்எல்எப், ஈரோஸ் மற்றும் ரெலோ ஆகியவற்றின் தலைவர்கள் கலந்தாலோசித்து 1984 ஆம் ஆண்டு சித்திரை மாதம் “ஈழத் தேசிய விடுதலை முன்னணியை” உருவாக்கினர். 1985ஆம் ஆண்டு சித்திரையில் எல்ரீரீஈயும் இம்முன்னணியுடன் இணைந்தது. இந்தியாவின் அழுத்தத்தின் பேரில் “ஈழத்தேசியவிடுதலை முன்னணி” 1985ஆம் ஆண்டு யூலை 8ஆம் திகதி இனப்பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு காணும் முகமாகப் பூட்டானின் தலைநகர் திம்புவில் பேச்சுவார்த்தைகளில் கூடப் பங்குபற்றியது. எனினும் வவுனியாவில் படையினர் யுத்த நிறுத்தத்தினையும் மீறிப் பொதுமக்களைத் தாக்கினார்கள் என்பதைக் காரணமாக வைத்து ஆகஸ்ட் 22ஆம் திகதி பேச்சுவார்த்தையை முறித்துக்கொண்டு தமிழ் அமைப்புக்கள் மாநாட்டை விட்டு வெளியேறின. (மனோகரன், ஆ.க, 2008 : 256).

ஈழத் தேசிய விடுதலை முன்னணி என்ற கூட்டமைப்பில் ஐக்கியம் என்பது நீடிக்காமையால் ஒருவரை ஒருவர் அழிக்கின்ற போட்டி ஆரம்பமாகியது. 1986ஆம் ஆண்டு மே மாதம் “ரெலோ” இயக்கம் மீது “எல்ரீரீஈ” யினர் பாரிய தாக்குதல் நடத்தியதுடன் அதனைத் தடை செய்வதாகவும் அறிவித்தனர். இந்தச் செயலைக் கண்டித்ததற்காகவும், அரசியல் ரீதியாக மக்கள் மத்தியில் மிகவும் செல்வாக்குப் பெற்று வந்த ஓர் அமைப்பாக விளங்கியதாலும் ஈழமக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணியினர் மீதும் தாக்குதல் நடத்தப்பட்டு அந்த அமைப்பும் தடை செய்யப்பட்டது. இச்சம்பவத்தில் அந்த அமைப்பின் நூற்றுக்கணக்கான போராளிகளும் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளால் படுகொலை செய்யப்பட்டார்கள். (மனோகரன், ஆ.க, 2008: 257).

வடக்கிலும் கிழக்கிலும் நிகழ்ந்த யுத்தம் இராணுவத்திற்கும், போராளிக் குழுக்களுக்குமிடையில் நெருங்கி மோதுகின்ற சண்டைகளாக தொடர்ந்த அதேவேளையில் தென்பகுதியிலும் குண்டு வெடிப்புக்கள் மூலமாகத் தாக்குதல்கள் நிகழ்த்தப்பட்டன. 1983ஆம் ஆண்டிலிருந்து யாழ்ப்பாணத்தின் மீதான கட்டுப்பாட்டைக் கொழும்பு படிப்படியாக இழந்துவிட்டது. பொலிசாரும் ஏனைய அரசாங்க அதிகாரிகளும் வெளியேறினர். சிவில் நிர்வாகம் முழுமையாகத் தகர்ந்து போனது. 1987ஆம் ஆண்டு தைமாதம் 02 ஆம் திகதி யாழ்ப்பாணத்தின் கட்டுப்பாட்டை மீண்டும் கைப்பற்றுவதற்கான ஒரு முயற்சியாக யாழ்ப்பாணத்தின் மீது எரிபொருள் மற்றும் பொருளாதாரத்தடைகள் விதிக்கப்பட்ட அதே சமயம் முழு வேகத் துடனான இராணுவத்தாக்குதல்களும் தொடக்கி வைக்கப்பட்டன. இத்தாக்குதலின் விளைவாக 800 தமிழ்க்குடிகள் கொல்லப்பட்டதுடன் யாழ்ப்பாணப் பொது வைத்திய சாலையும் குண்டுத்தாக்குதலுக்கு இலக்கானது. அரசாங்கமும் போராளிகளும் தாக்குதல்களிலும், எதிர் தாக்குதல்களிலும் ஈடுபட்டமையால் யாழ்ப்பாணம் சிவில் யுத்தத்தின் குவிமையம் ஆகியது. (மனோகரன், ஆ.க, 2008 : 259).

1987ஆம் ஆண்டு வைகாசி மாதத்தின் நடுப்பகுதியில் சிறிலங்கா இராணுவம் “விடுதலை நடவடிக்கை” என்ற பெயரில் தமிழீழ விடுதலைப்புலிகள் மீது வடமராட்சியில் ஓர் பாரிய தாக்குதலை மேற்கொண்டது. இராணுவ ஜெனரல் கொப்பேகருவ தலைமையில் நடத்தப்பட்ட இத்தாக்குதலில் புலிகளுக்குப் பாரிய இழப்புக்கள் ஏற்பட்டன.

பின்னர் 1987 ஆண்டு வரை இனப்பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்குப் பல்வேறு முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்ட போதும் அது வெற்றியைத் தரவில்லை. இறுதியில் 1987 ஆம் ஆண்டு யூலை மாதம் 29ஆம் திகதி இந்தியாவின் நிர்ப்பந்தத்தினால் இலங்கை மற்றும் இந்திய அரசாங்கங்களுக்கிடையே இலங்கை - இந்திய ஒப்பந்தம் கைச்சாத்திடப்பட்டது. இந்தியப் பிரதமர் ராஜீவ் காந்தியும் இலங்கை ஜனாதிபதி ஜே.ஆர்.ஜெயவர்த்தனாவும் ஒப்பந்தத்தில் கைச்சாத்திட்டனர். இவ் ஒப்பந்தத்தின் அடிப்படையில் அரசியல் யாப்பிற்குக் கொண்டுவரப்பட்ட 13வது திருத்தத்தின் படி இனப்பிரச்சினைக்குத் தீர்வாக மாகாணசபைகள் உருவாக்கப்பட்டன.

இனப்பிரச்சினைக்குத் தீர்வாக மாகாணசபை முறை முன் வைக்கப்பட்டாலும் இம்முறை தமிழர்களின் அரசியல் அபிலாசைகளைத் தீர்க்கவில்லை எனக் குற்றஞ்சாட்டி தமிழ் மக்களின் பிரதான அமைப்பான தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் இயக்கம் இதனை நிராகரித்தது. இம்முறையினை அமுல்படுத்தவென இலங்கைக்கு வந்த இந்திய இராணுவத்தினை எதிர்த்தும் புலிகள் போர் புரிந்தனர். 1988-1990 வரை இயங்கிய வடகிழக்கு மாகாண சபையும் 1990இன் பின் இயங்கவில்லை. 1990ஆம் ஆண்டு இந்தியாவில் ஆட்சி மாற்றம் ஏற்பட்டது கான்கிரஸ் கட்சியின் கையிலிருந்து அதிகாரம் வி.பி.சிங் தலைமையிலான தேசிய முன்னணியின் கைகளுக்குச் சென்றது. இதனைத் தொடர்ந்து இலங்கையிலிருந்து இந்திய இராணுவம் வாபஸ் பெற்றது. இதனால் ஒரு குறிப்பிட்ட காலம் வடகிழக்கின் ஆதிக்கம் புலிகளின் கைகளுக்குச் சென்றது. 1990இல் புலிகளுக்கும் இலங்கை அரசிற்கும் இடையே மீண்டும் யுத்தம் ஆரம்பித்தது. (யோதிலிங்கம்.சி.அ, 2002 :34 - 35).

இதன்படி நேரடியான, மறைமுகமான ஆயுத்தத் தாக்குதல்கள், ஆயுதங்களுடன் சூடிய முற்றுகைத் தேடுதல், பதுங்கித் தாக்குதல்கள், கொலைகள், ஆட்கடத்தல், சொத்துக்களை அழித்தல், நாசகாரச் செயல்கள், தற்கொலைத் தாக்குதல்கள், ஆழ ஊடுருவும் செயற்பாடுகள், வான் வழிக் குண்டுத் தாக்குதல்கள், கடல்வழித் தாக்குதல்கள் என்பன தீவிரம் பெற்றன. இதனால் இறப்புக்களும் அங்கவீனங்களும் பெருகின. மக்கள் தமது தாயகப் பகுதிகளை விட்டு இடம்பெயர்ந்து அகதிகளாகவே வாழ்ந்தனர் யுத்தத்தின் கொடூரம் தீவிரமாக முனைப்புப் பெற்றதில் 1990 காலப்பகுதிகளுக்கு கணிசமான பங்குண்டு. ஈழத் தமிழர்களின் வாழ்க்கையில் அவலங்களின் உச்சமும், விடுதலைப் போராட்டமும் இக்காலகட்டத்தில்தான் தீவிரமுடையதாக மேற்கிளம்பின.

2. சிறுகதைகளில் இனமுரண்பாட்டின் பிரதிபலிப்பு

2.1. அறிமுகம்

ஈழத்தில் நிகழ்ந்த இனமுரண்பாட்டுடன் கூடிய சிக்கல்கள் 1980 - 1990 கள் வரையான காலப்பகுதிகளில் படைக்கப்பட்ட தமிழ்ச் சிறுகதைகளில் உள்வாங்கப்பட்டு, ஒரு சமூக அனுபவ வெளிப்பாடுகளாய் வெளிப்படுத்தப்பட்டன. இன முரண்பாடுகளைக்கண்டு எழுச்சி பெற்றதாய், ஏராளமான சிறுகதைகள் 1980 - 1990 கள் வரையான காலப்பகுதியில் வெளிவந்தவையாயினும், இவற்றில் பெரும்பாலானவை ஏதோவொரு வகையில் இன ஒருக்குமுறைகளோடும், இனக்கலவரங்களோடும் தொடர்புள்ளனவாய்க் காணப்படுகின்றன. அத்துடன் இச்சிறுகதைப்படைப்புக்களில் நேரடியாகவோ, மறைமுகமாகவோ இனமுரண்பாட்டு நிகழ்வுகள் பேசப்படுகின்றன. தமக்குச் சமகால நிகழ்வுகளைவிட்டு விலகி இலக்கிய ஆக்கம் படைக்க முடியாத அளவிற்குச் சிறுகதைப் படைப்பாளிகளைக் காலத்தின் கட்டாயம் வலிந்து செயற்பட வைத்துள்ளது.

2.2. தமிழ்மொழிப் புறக்கணிப்பு

1980 - 1990கள் வரையான காலப்பகுதிகளில் தோன்றிய இன, மத, உணர்வு அடிப்படையிலான ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளில் குறிப்பிடத்தக்க அளவானவை, இலங்கையில் கொண்டு வரப்பட்ட “சிங்களம் மட்டும்” போன்ற சட்டங்களை எதிர்த்து உருவான தமிழர் மொழியுரிமைப் போராட்டங்களையும், இனவன்முறைகளுக்கு எதிரான தமிழரின் நிலைப்பாடுகளையும் பொருளாகக் கொண்டு படைக்கப்பட்டுள்ளன.

சாந்தன் எழுதிய “கிருஷ்ணன் தூது” (1981) மொழிப்பிரச்சினை பற்றிய சிறந்த சிறுகதைப்படைப்பாகும். ஓர் அலுவலகத்தின் நலன்புரிச் சங்கத்திற்கான கடிதத் தலைப்பில் சிங்கள மொழியுடன் தமிழும் இடம் பெறாமையைச் சுட்டிக்காட்டித் தமது உரிமையை நிலைநாட்ட முயலும் சில தமிழ் ஊழியர்களின் நடத்தைையை இக்கதை சித்திரிக்கிறது. சிங்களவர்கள் “தமிழ்” மீது காட்டும் அலட்சியம், தவறான மனோபாவம், பயந்த தமிழ்

ஊழியர்களின் சுபாவம், சிங்கள அதிகாரிகளது ஊசலாட்டம் என்பன இங்கு காட்டப்பட்டுள்ளன.

காவலூர்.எஸ்.ஜெகநாதன் எழுதிய “என்றுதான் இவர்கள் மனிதர்களாகி” (மல்லிகை, யுலை, 1982) எனும் சிறுகதை, சிங்களவர்களுடன் சேர்ந்து வேலை நிறுத்தத்தில் ஈடுபட விரும்பாத இராமநாதன் என்னும் கதாபாத்திரம் வேலையினை இழப்பதும், சிங்கள மொழி சம்பந்தமான பிரசுரம் தமிழிலே இல்லாமையையும் பிரதான அம்சங்களாகக் கொண்டமைந்து படைக்கப்பட்டுள்ளது.

1982 ஆம் ஆண்டு எழுதப்பட்ட செ.யோகநாதனின் “உறை” என்ற சிறுகதையும் மொழிப்பிரச்சினை சார்ந்தே அமைந்துள்ளது. அழகான வண்ணப்படங்கள் உள்ள, ஆனால் சிங்களத்தில் எழுத்துக்கள் அச்சடிக்கப்பட்ட கடதாசியினால் தனது புத்தகங்களிற்கு உறைபோட ஒரு பதின்மூன்று வயதுச் சிறுவன் மறுக்கிறான். அவன் தகப்பனிடம், “ஒரு இடத்திலை கூட தமிழிலை விளக்கமில்லை... இதெல்லாம் அரசாங்க அச்சகத்திலைதான் அச்சடிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். ஒரு எழுத்துக்கூடத் தமிழிலை இல்லை” என்று கூறுகிறான். இதன்மூலம் தமிழ்மொழி புறக்கணிக்கப்பட்ட நிலையைக் காட்டுகின்றார் செ.யோகநாதன். தமிழ்ப்புதல்வி எழுதிய “அந்தரங்கமும் ஊமையானதே” (சுடர், கார்த்திகை, மார்கழி, 1981) என்ற கதையும், சிங்களம் படிக்க மறுத்து வேலையிழந்த கணவனது இலட்சியத்தை உணராத மனைவியின் நிலைப்பாடுகளைப் பதிவு செய்வதாக அமைந்துள்ளது. இவ்வாறு தமிழ் மொழியின் புறக்கணிப்பால் தமிழ்மக்கள் அனுபவித்த முரண்பாட்டுச் சிக்கல்களை இச்சிறுகதைகள் வெளிப்படுத்தியுள்ளன.

2.3. பிரஜாவுரிமை

பிரஜாவுரிமைப் பிரச்சினை மலையகத் தமிழ் பேசும் மக்களைக் களமாகக் கொண்டது. அவர்களின் அடிப்படை உரிமைகள் மறுதலிக்கப்பட்டமையால் எழுந்த உணர்வுகளின் வெளிப்பாடுகள் சிறுகதைகளிலும் வெளிப்படுத்தப்பட்டன. குடியுரிமைப் பிரச்சினைகளின்

பல்வேறு வடிவங்களையும், பல கோணங்களில் சம்பவக் கோவையாக 1980 - 1990 கள் வரையான காலகட்டத்துச் சிறுகதைகள் வெளிப்படுத்தியுள்ளன.

1980 இல் மாத்தளை எழுத்தாளர் ஒன்றியம் வெளியிட்ட சிறுகதைத் தொகுதியான “தோட்டக்காட்டினிலே”, 1989 இல் மலரன்பனின் கதைகளின் தொகுப்பாகச் சுஜாதா பிரசுரம் வெளியிட்ட “கோடிச்சேலை”, 1986 இல் மலையக எழுத்தாளர் மன்றத்தின் ஆறாவது சிறுகதைப் போட்டியில் பரிசு பெற்று “கொழுந்து” சஞ்சிகையில் வெளிவந்த மலரன்பன், கே.கோவிந்தராஜ், மல்லிகை.சி.குமார், மாத்தளைச் சோமு ஆகியோரது சிறுகதைகள் முதலியனவும் மலைநாட்டு மக்களது அகப்புறப் பிரச்சினைகளைக் காட்டுகின்றன. 1988 இல் மலையக வெளியீட்டகத்தின் முயற்சியான “மேகமலைகளின் இராகங்கள்” எனும் சிறுகதைத் தொகுப்பும் மலையக மக்களின் பிரச்சினைகளின் வெளிப்படாகவே அமைகின்றது.

மலையகத் தமிழரின் சகல அசைவியக்கங்களிலும் ஏதோவொரு நிலையில் இரண்டறக்கலந்திருக்கும் பாரிய பிரச்சினையாகப் பிரஜாவுரிமைப் பிரச்சினை காணப்படுகின்றது. மாத்தளைச் சோமுவின் “நமக்கென்றொரு பூமி” (1982) எனும் சிறுகதை, மலையகத் தமிழர்களுக்குப் “பிரஜாவுரிமை” கிடைக்காததால் அவர்களுக்கென்று சொந்தநிலம் இல்லாமல், இறந்த உடலைப் புதைக்கக் காணியில்லாத நிலையில் அவர்கள் படும் அவலங்களைக் காட்டுகின்றது.

“தேயிலைத் தூருக்கே ஒழைச்சி ஓடாகிப்போன கெழவிக்கு இதே தேயிலைத் தோட்டத்தில் பொதைக்கக் காணி இல்லியாமே. இது அநியாயமுங்க... என்னைக்கி இந்தியாவில இருந்து வெள்ளைக்காரனை நம்பித் தேயிலைத் தூரில மாசி பொறுக்க வந்தோமோ அன்னையில இருந்து இதே பிரச்சினைதான். இன்னும் முடிவில்ல...” (ப.208).

“நாங்க ஒழைச்சி ஓடாக வேண்டியதுதான்... பொதைக்கக் கூட சொந்தக்காணி இல்ல... அதைக் கூடக் கேட்டுத்தான் பொதைக்கணும்!” (ப.209).

எனச் சொந்தக் காணியில் லாத நிலை இக்கதையில் காட்டப்படுகின்றது. இவரின் “எல்லை தாண்டாத அகதிகள்” (கொழுந்து, யுன், 1989) எனும் சிறுகதை, தோட்டப் பகுதியில் ஏற்பட்ட வன்முறைகளை விபரிப்பதாலும் அதனுடே சிங்களத் - தமிழ்க் காதலையும், உரிமையற்றோராய் வாழும் மலையகத் தமிழ் மக்களின் பரிதாப நிலைகளையும், அவர்களின் உணர்வுகளையும் கூறுகின்றது.

“இந்த நாட்டுலதான் எங்க பாட்டன் பூட்டன் ஒழைச்சான்! தேயிலைத் தூருக்கு அடியிலதான் அவங்களைப் புதைச்சோம். நாங்க ஏன் இந்த நாட்டை விட்டுப் போவேணும்? ஒருத்தரும் போகக்கூடாது” என்று “சிங்காரம்” என்ற கதாபாத்திரத்தின் மூலம் கூறப்பட்டுள்ளது.

“சிங்காரத்திற்கு முனியாண்டியைப் பார்த்தபோது பாவமாக இருந்தது. தன் காம்பராவில் இருந்த பொருட்கள் எரிந்ததற்கு கவலைப்படாதவன் அந்த நாட்டுப் பிரஜையாக்கப் பட்டதற்கு அத்தாட்சியாகக் கொடுக்கப்பட்ட வெறும் காகிதம் எரிந்ததற்கு அழுகிறானே! ஓ வெறும் காகிதம் அது? இல்லை. இந்த நாட்டுக்காக உழைத்து வந்த இனத்தை நாடற்றவராக ஆக்கப்பட்ட போது, அவர்கள் ஒவ்வொருத்தரும் இந்த நாட்டில் வாழ ஒரு கைசென்ஸ். அதற்குப் பெயர் சிட்டிசன்சிப். அது கிடைக்காதவர்கள் நாடற்றவர்கள் ஆக்கப்பட்டார்கள்”

என்பதன் மூலம் குடியுரிமையற்ற மலையகத் தமிழர்களின் வாழ்வியல் அவலங்கள் பேசப்படுகின்றன. கேகாலை கையிலைநாதனின் “தண்ணீர் வற்றிடும் குளங்கள்” (தீர்த்தக்கரை, யுன், 1990) எனும் சிறுகதை எந்த மண்ணின் வளத்திற்காகவும், வளர்ச்சிக்காகவும் தங்கள்

தலைமுறைகளைப் பலியிட்டார்களோ! அதே மண்ணிலே அவர்கள் அந்நியர்களாக ஆக்கப்படுகின்ற கொடுமையினைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றது. அரசாங்க நிறுவனமான “நட்சா” தோட்டங்களைச் சுவீகரித்ததனால் அங்கு காலங்காலமாய் வேலைபார்த்துவந்த தொழிலாளர்களின் கனவுகள் சிதைக்கப்பட்டு, அவர்கள் வேறு இடங்களுக்கு விரட்டப்படும் துர்ப்பாக்கியத்தினை கன்னியப்பன், ராமையா ஆகிய பிரதான கதாபாத்திரங்களினூடாக இக்கதை எடுத்துக்காட்டப்படுகின்றது.

“அவர்களது தோட்டத்தைச் சுற்றிவர உள்ள தோட்டங்களையும் “நட்சா” என்ற அரசாங்க நிறுவனம் பொறுப்பேற்று நிலத்தை மக்களுக்குப் பகிர்ந்தளிக்கப் போகிறதாம். தோட்டம் முழுவதும் ஒரே பதட்டம். என்ன செய்வது? எங்கே போவது? இனம் தெரியாத தவிப்பு எந்த மண்ணில் தலைமுறை தலைமுறையாகத் தங்கள் உழைப்பைச் செலவிட்டார்களோ, அதே மண்ணில் இன்று அவர்களுக்கே புரியாத புதினங்கள் நடந்தேறத் தொடங்கின. முரட்டுத்தனமாகத் தேயிலைகள் புருங்கி எறியப்பட்டன. நீயார்? என்று கேட்பதற்கு, என்ற பார்வையோடு புதியவர்கள் தோட்டத்திலே பவனிவரத் தொடங்கினர். என்ன செய்கிறாய் நீ? என்று யாரோ புதிதுபுதிதாய் வந்து அகங்காரத்தோடு குரலெழுப்பினர். “பிரஜாவுரிமை இருக்கா?” “ஓடு!” என்ன நடக்கும், ஆயிரம் கேள்விகள்...”

என்பதன் மூலம் தோட்டங்களின் தேசிய மயமாக்கலின் மூலம் ஏற்பட்ட ஏமாற்றங்கள் காட்டப்படுகின்றன. மாத்தளை வடிவேலனின் “பச்சை வண்டி வருமா?” சிறுகதையானது, வஞ்சிக்கப்பட்ட மக்களினுடைய வாழ்க்கையின் இருள் கழ்ந்து நிற்கும் பரிதாபத்தினைப் பிரதிபலிக்கின்றது. “இலங்கைப் பிரஜாவுரிமை கோரி அவன் செய்த மனுக்கள் யாவும் நிராகரிக்கப்பட்டன. இந்தச் சான்றுகள் சமர்ப்பித்தால் வம்சாவழிப் பிரஜையாகி விடலாம். இவரைப் பிடித்தால் நிராகரித்த பதிவுப்பிரகை

கிடைத்துவிடும் என்றெல்லாம் பல வழிகளிலும் ஓடியும் பணம் கரைந்ததேயொழியப் பலன் கிடைக்கவில்லை” காளிமுத்துக் கிளவனின் மகனான இராமசாமிக்கு இலங்கைப் பிரஜாவுரிமை மறுக்கப்படுகின்றது. இந்தியா செல்லுமாறு கடிதம் மூலம் பணிக்கப்படுகின்றது. தோட்டத்திலும் வேலை மறுக்கப்படுகின்றது. இதற்கிடையில் உருவான ஆடிக்கலவரத்தில் வீடும், உடைமைகளும் எரிந்துவிட நிர்க்கதி நிலை ஏற்படுகின்றது. இரக்கமில்லாத தோட்ட ஆபிசர் துரையோ “இந்தியா செல்” எனக் கூறுவதாகக் கதை முடிகின்றது.

“தோட்டத்தில் இருந்து ஒரு குடும்பம் திரும்புவது அந்தத் தோட்டத்தின் சோகச் சம்பவமாகும். அழுதழுது வந்தவர்கள் அல்லப்பட்டு, யாரெல்லாம் செல்வத்தில் மிதக்க உழைத்துவிட்டு, அழுதழுது செல்லும் துன்ப நாடகம் இன்றுவரை அரங்கேறிக் கொண்டதான் இருக்கிறது”

இந்தச் சிறுகதையின் தாக்கம் மலையகத் தமிழர் வாழ்விலேற்பட்ட அவலங்களை வெளிப்படுத்துகின்றது. இதேபோலத், தான் வாழும் லயத்தினைச் சொந்தமாக்கும் விதமான போராட்டம் ஒன்றில் “சாமிநாதன்” என்ற பாத்திரம் பலியாவதாய் அமைந்த சிறுகதைதான் க.ப.லிங்கதாசனின் “திகை திரும்பிய ஊர்வலயம்” ஆகும். இது 16.04.1989 இல் வீரகேசரியில் பிரசுரமாகியிருந்தமையும் குறிப்பிடத்தக்கது.

கே.ஆர்.டேவிட் எழுதிய “கௌரவமான அடிமைகள்” (மல்லிகை, யுலை, 1982) எனும் சிறுகதையில், பிரஜாவுரிமைப் பிரச்சினையே தலைதூக்கி நிற்கிறது. பிரஜாவுரிமை பெற்றுக் கொள்வதற்கான இலஞ்சமுயற்சிகள், சம்பிரதாயத்திற்கான போலித்தனமாக விசாரணைகள், தேவையில்லாத கேள்விகள் யாவும் முனியாண்டி என்னும் பாத்திரத்தின் பார்வையினூடாகப் பிரதிபலிக்கின்றன. “பரந்து கிடக்கும் இந்த இலங்கை மண்ணில், சகலரையும் போல் நமக்கும் மண்ணுரிமை கிடைக்குமா? என்ற ஏக்கம் அவர்களுக்கு. இன்று அவர்களுக்குப் பிரஜாவுரிமை விசாரணை

நடக்க இருக்கிறது” எனப் பிரஜாவுரிமைப் பிரச்சினையை மலையக மக்களின் அவலமாகக் காட்டுகின்றார் கதையாசிரியர்.

சே.சிவராசா எழுதிய “ஊர் உறங்கும் வேளையிலே” என்ற சிறுகதை 22.08.1987 இல் சஞ்சீவி இதழில் வெளிவந்தது. ஹற்றன் வனராஜாத் தோட்டத்தைச் சேர்ந்த மாரிமுத்து – மாரியாயி தம்பதியினர், சந்ததி சந்ததியாக வாழ்ந்த எம்மவருக்கு உரிமையில்லை, ஓட்டும் இல்லை, எல்லாவற்றிற்கும் மேலாகப் பாதுகாப்புமில்லை என்ற எண்ணத்தில் இந்தியாவிற்குத் தமது குடும்பத்தோடு செல்லத் திட்டமிடுகின்றனர். அவர்களது முந்தைய தலைமுறைக்கு மாறுபட்ட இளைஞனான கணேசுலிங்க இந்த எண்ணம் திருப்தியளிக்கவில்லை. தாய் தந்தையுடன் ஏற்பட்ட விவாதத்தின் முடிவில் அவன் ஓர் முடிவை எடுத்துக் கொண்டான். அதுதான் வடக்கே போவது. அதாவது வடக்கே உரிமைகளுக்காகப் போரடும் போராளிகளுடன் இணைந்து கொள்ளக் கணேசு புறப்பட்டு விட்டதாகக் கதையை நிறைவு செய்துள்ளார் ஆசிரியர். புதிய தலைமுறையினர் பெற்றுவரும் விழிப்புணர்வும், எப்படியாவது இழந்த தங்களது உரிமைகளைப் பெற்றுவிட வேண்டுமென்ற ஆதங்கமும் இச்சிறுகதையினூடாக இயல்பாக வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது.

அராலியூர் ந.சுந்தரம்பிள்ளையின் “மொட்டுக்கள் மலர்கின்றன” என்னும் சிறுகதையானது 27.08.1989 இல் ஈழநாடுப்பிரசுரத்தில் வெளிவந்திருந்தது. இக்கதை, நுவரெலியாவில் பட்டதாரி ஆசிரியராகப் பதவியேற்ற யாழ்ப்பாணத்துச் சிவசூரியருக்கும், அதே பாடசாலையில் தொண்டராசிரியையாகப் படிப்பிக்கும் மலையகத்தமிழ்ப்பெண்ணான கௌரிக்கும் இடையிலுருவான காதலைப் பற்றியதாகும்.

“எனக்குப் பிரஜாவுரிமை கூட இல்லைங்க, நான் இந்த நாட்டில் உரிமையில்லாதவள். பிரஜா உரிமை இல்லாத தமிழர் லட்சக்கணக்கிலை இருக்கினம் இலங்கேலை. நான் நாடற்றவள். ஒரு நாள் நிச்சயமாக நாடுகடத்தப்படப் போறவங்க”

இத்தகைய சூழ்நிலையில் காதலுக்கு இடையூறாயிருந்த பிரஜாவுரிமைப் பிரச்சினை, நாடற்ற சகலருக்கும் பிரஜாவுரிமை வழங்கச் சட்டச் செய்தி வானொலியில் ஒலிபரப்பப்பட்டதால் தீர்ந்து விடுவதாக ஆசிரியர் கதையை முடிக்கின்றார். எனவே பிரஜாவுரிமைச் சட்டங்களும், அதன் பின்னர் தோட்டமக்கள் அனுபவித்த துயரங்களும், அரசினதும், பெரும் பான்மை இனத் தவர்களினதும் நடைமுறைகளும் இச்சிறுகதைகளினூடாக எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளன.

2.4. திட்டமிட்ட குடியேற்றம்

இலங்கையின் பேரினவாத ஆட்சியாளர் சிறுபான்மைத் தமிழ் பேசும் மக்கள் பெரும்பான்மையாக வசிக்கின்ற பிரதேசங்களில், இயல்பு நிலையைச் சீரழிக்கும் விதமாகக் குடியமர்த்தி வருவதனால் ஏற்படும் இன இனமுரண்பாட்டுச் சிக்கல்களையும், அதன் தொடர்ச்சியான முரண்கூழலையும் 1980 - 1990 கள் வரையான காலப்பகுதியில் எழுந்த தமிழ்ச் சிறுகதைகளில் காணக் கூடியதாக உள்ளன.

ச.முருகானந்தன் எழுதிய “ஒருகிராமத்தின் கதை” (மல்லிகை, மார்ச், 1984) முக்கியமானதாகும். முல்லைத்தீவுக்கடற்கரையோர மீன்பிடிக்கிராமம் ஒன்றில் நிகழும் கதை இது. உள்ளூர் மீனவர்களின் மீன்பிடியைக் கெடுக்கும் விதமாகத் தென்பகுதிச் சிங்கள மீனவர்களின் வருகை அமைவதும், புதிய மீன்பிடி குடியேற்றத்தைத் தொடர்ந்து அவர்களின் வழிபாட்டிற்கமைவாகப் புதிய விகாரை அமைத்தலும், தமிழர் - சிங்களவர்களுக்கு இடையேயான கலவரங்களில் உள்ளூர் தமிழ் மக்களின் குடிசைகளை எரித்தலும், புதிதாக அமைத்த மாதிரிக் கிராம வீடுகளில் தென்பகுதிச் சிங்களவர்களின் அத்துமீறிய குடியேற்றத்தைக் கண்டு அசமந்தப் போக்காக இருக்கும் அரசாங்கத்தின் செயற்பாடுகளும் இச்சிறுகதையில் எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளன. அரசாங்கத்தின் ஆதரவோடு தமிழர்களின் பாரம்பரியப் பிரதேசங்களில் சிங்களக் குடியேற்றங்கள் மெல்லமெல்ல நிகழுவதனையும் இக்கதை காட்டுகின்றது.

“ஆரம்பத்தில் ஓரளவு சுமுகமாக இரு சாராரும் பழகிவந்தாலுங் கூட காலப்போக்கில் உள்ளூர்க்காரர்கள் மீது தென்பகுதியினர் ஆதிக்கம் செலுத்த ஆரம்பித்தபின் பிரச்சினைகள் உருவாகின்றன. அதிலும் அரசமரத்தடி விகாரை வந்தபின் இரு சாராருக்குமிடையே பிடுங்குப்பாடு அதிகமாயிற்று. இத்தனைக்கும் உள்ளூர்ச் சம்மாட்டிகளும், வெளியூர்ச் சம்மாட்டிகளும் நண்பர்களாக இருந்து கொண்டு அடியாட்கள் மூலம் அதை இதைச் செய்து வந்தார்கள். யாழ்ப்பாணத்தில் வெடிச்சத்தம் கேட்டால் இங்கு கொக்குளாயில் உள்ளூர்க்காரர்களின் குடிசைகள் எரிய ஆரம்பிக்கும் இப்படியே இருசாராருக்குமிடையே குரோதம் வளர்ந்து வந்தது”. (ப.18).

என்பதனுடாக, தமிழ்ப்பிரதேசங்களில் சிங்களப் - பெளத்தப் பேரினவாதமானது குடியேற்றம் என்ற காரணியினூடு ஏற்படுத்திய ஆக்கிரமிப்பின் எதிர்விளைவாகச் சிங்கள - தமிழ் இனங்களுக்கிடையே முறுகல்நிலை ஏற்பட்டு இன வன்முறைகள் ஏற்பட்டுள்ளமையை இச்சிறுகதையின் ஆசிரியர் ச.முருகானந்தன் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். ச.முருகானந்தனின் மேலுமொரு கதையாக “குரூரம்” (தாயகம், ஒக்ரோபர், 1986) எனும் சிறுகதையானது, கிழக்கும் - வடக்கும் இணையும் எல்லையில் உள்ள ஒதியமலைப்பிரதேசத்தினைக் களமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டுள்ளது.

“நாட்டில் ஏற்பட்ட அரசியல், பொருளாதார மாற்றங்கள் சிறுபான்மை மங்களை நலிவடையச் செய்தன. அவர்களுடைய கிராமத்தில் அத்துமீறிய வெளியார் குடியேற்றங்கள் திட்டமிட்டுச் செயற்படுத்தப்பட்டன. வைரவர் கோயில் அரச மரத்தருகே விகாரை ஒன்று அமைக்கப்பட்டது. சிறு..சிறு..பூசல்கள்... மோதல்கள் ஒருநாள் ஆயுதபாணிகளாக வந்தவர்கள் சோதனை என்ற பெயரில் புரிந்த அராஜகத்தினால் தமிழர் குடிமனைகள்

தீக்கிரையாகின. மருதநாயகத்தின் தாயார் குடிசையோடு கருகினாள். எஞ்சியிருந்தவர்கள் காடு, மேடு என்று ஓடி அகதிகளாக வெளியேறினர்.” (ப.37)

இவ்வாறு சிங்களக் குடியேற்றம் விளைவித்த கொடுமைகள் இச்சிறுகதையில் சிறப்பிடம் பெறுகின்றன. குருமண வெளியிலிருந்து தாயுடன் ஒதியமலைப் பகுதி வந்து, வேளாண்மை செய்யும் “மருதநாயகம்” என்னும் பாத்திரம் அடைந்த இன்னல்கள் அதில் காட்டப்படுவதனூடாகக் கதையோட்டம் செல்கிறது. மருத நாயகம், அரச புறம்போக்கு நிலத்தில் மலையகத்தவருடன் இணைந்து விவசாயம் செய்வதைக் கண்ட உள்நூர் சின்னப்போடியின் பொறாமை, அதனால் ஏற்பட்ட இறுதி முடிவாக மருதநாயகமும், ஏனையோரும் கூடடிக்கும் போது படையினரால் பயங்கரவாதிகளெனச் சுடப்பட்டுக் கொல்லப்படுகின்ற கொடுமைகள் முதலான செய்திகள் கூறப்படுகின்றன. சமகாலத்தில் கிழக்கு மாகாண உடும்பன்குளத்தில் நடைபெற்ற உண்மைச்சம்பவத்தின் தாக்கம் சிறுகதையாசிரியரைப் பாதித்துள்ளமையைப் புரிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

வீரகேசரியில் 23.04.1989 இல் தங்களின் “மண்ணாசை” என்ற சிறுகதை வெளியாகியது. அம்பாறை மாவட்ட முஸ்லிம் மக்கள், சிங்களக் குடியேற்றங்களினால் அடையும் இன்னல்களை எடுத்துக்காட்டுவதாக இக்கதை அமைந்துள்ளது. தீகவாவிப் புனிதநகர்த் திட்டத்தினால் மல்வத்தையில் இருந்து பொத்துவில் வரையான தமிழ்பேசும் மக்களது பரம்பரை விளைநிலங்கள் அபகரிக்கப்பட்டன. அத்தகைய சூழ்நிலையில் தனது வாழ்விற்கு வழிகாட்டிய பரம்பரைப் பூமியைப் பறிகொடுத்த “மீராசாய்பு” என்ற கதாபாத்திரத்தினைச் சுற்றியே கதைபடர்கிறது. “பரம்பரைச் சொத்து, சந்ததி சந்ததியாகக் கட்டிக்காத்த காணி, பாடுபட்டநிலம், பசிதீர்த்த பூமி, நம்பியிருந்த நிலம், மண்ணில் பொன்விளையற பூமித்தாய் அதில ஆசை இரிக்காதா?” இவ்வாறு மண்ணின் மீது மீராசாய்பு கொண்ட மாறாத பற்று எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றது. தமது பரம்பரை வேளாண் நிலத்தைப் பறி கொடுத்த ஏக்கத்தினால் மீராசாய்பு நோயாளியாகிவிடுகின்றார். அவரது

மண்ணாகையைத் தெரிந்து கொண்டு மரணத்தறுவாயிலிருக்கும் அவருக்குக் “களவெட்டி” மண்கரைத்துப் பருக்கப்படுகிறது. ஆக்கிரமிப்புக்களினால் அவரது நிலத்து மண்ணைப் பெற முடியாத சூழ்நிலையில் செய்த மாற்று வேலையைத் தனது இறுதிக்கட்டத்திலும் அவரால் உணர முடிகின்றது. மரண அமைதியினிடையேயும் தன் சொந்த மண்ணில்லாத பிறிதொரு நிலத்து மண்ணைத் துப்பிவிட்டு மரணிக்கிறார் மீராசாய்பு. நிலப்பறிப்புக் கொள்கையினால் அவஸ்தைக்குள்ளான மனிதவுணர்வுகளை இச்சிறுகதை எமக்கு வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது. இவ்வாறு தமிழ்ப்பிரதேசங்களில் சிங்களக் குடியேற்றங்கள் அரசினால் ஏற்படுத்தப்பட்டமையால் தமிழ் பேசும் மக்கள் அடையும் பாதிப்புக்கள் மேற்கூறிய சிறுகதைகளினூடாகத் தெளிவாகப் பேசப்பட்டமை, இலங்கை அரசு சிறுபான்மை மக்கள் மீது கொண்ட நிலைப்பாட்டினைத் தெளிவாக்குகின்றது.

2.5. தரப்படுத்தல்

பல்கலைக் கழகத் தெரிவுமுறையில் தரப்படுத்தல், தமிழ்மாணவர்கள் மத்தியில் பாரிய தாக்கத்தினை ஏற்படுத்தியதன் பிரதிபலிப்புக்கள் 1980 - 1990 கள் வரையான காலகட்டத்தில் எழுந்த ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளில் பேசப்பட்டுள்ளன. செ.யோகநாதன் 1983 இல் எழுதிய சிறுகதையே “பொய்மையின் நிழலில்”. இச்சிறுகதையில் பல்கலைக்கழகத் தரப்படுத்தலில் தமிழ் மாணவர்களுக்கு இழைக்கப்பட்ட அநீதிகளைக் காட்டியுள்ளார்.

“ஆனால் வெகு நிச்சயமாக சிங்கள ஏகாதிபத்திய த்திடமிருந்து மட்டும் எங்களுக்கு நியாயமோ, நியாய பூர்வமான சலுகைகளோ கிடைக்குமென்று நான் நம்பவேயில்லை... அல்லாவிட்டால் இவ்வளவு படித்தும் நான் பல்கலைக்கழகத்திற்குப் போகாமல் இருந்திருக்க முடியுமா? நான் ஒரு சிங்களவனாகப் பிறந்திருந்தால் எனக்கு இப்படியொரு நிலைமை வந்திருக்குமா?... வெகு நம்பிக்கையாக நான் பல்கலைக்கழகம் போயிருப்பேன்.

என்ன செய்ய? நான் தமிழனாய்ப் பிறந்திட்டேன்...”
(ப.221).

என்ற கதைமாந்தர் கூற்றினூடாகத் தமிழ் மாணவர்களின் நிலையைக் காட்டுகின்றார் கதையாசிரியர். எஸ்.அகஸ்தியர் எழுதிய “பிறழ்வு” (அமிர்த கங்கை, 1986) எனும் சிறுகதை, தரப்படுத்தலினால் தமிழ்மாணவர்கள் அடைந்த விரக்தியினை யாழ்ப்பாணத்துப் பின்னணியில் கூறுகின்றது.

“மூண்டு பெண் குஞ்சுக்க இது ஒரு ஆண்தவ்வல் அஞ்செழுத்தும் தேப்பன்தான் மேலைக்கு நல்லாப்படிச்ச ஒரு. “ஆளா” வந்துட்டுதெண்டா - இதை ஒரு ஆளாக்கிப் போட்டனெண்டா, நிம்மதியாக் கண் மூடியிருவன்” (ப.58).

இவ்வாறு சிந்திக்கின்ற தாயுள்ளம், வகுப்பிற்குப் போன பிள்ளைக்கு இராணுவத்தினரால் ஏற்படக்கூடிய பிரச்சினைகள் பற்றிப் பயப்படுகிறது.

“அதிகாரத்துவம் கல்வித்தரத்தை ஒரே மட்டத்திலே அமைத்தபோது, அதன் “தரப்புள்ளி” களில் “குல்லா” மாட்டி இனப்பாகுபாடு வைத்து தமிழ் மாணவர் சிரங்களையே கொய்கின்ற “தரப்படுத்தல்” வானைவீசிய போது, அது தன் இனத்திற்கு விட்ட சவாலெனக் கருதி, இவன் போல் சக மாணவ உலகமே கெம்பியது” (ப.61).

“தன்னைவிட தன்னின மாணவரைவிட, இன்னோர் இன மாணவர் எத்தனையோ “மாக்ஸ்” குறைவாகப் பெற்றும் கம்பசுக்கு எடுபடுகிற அநியாயத்தை இனியும் அனுமதிக்க முடியாது” (ப.64). என்பவற்றின் மூலம் தரப்படுத்தலால் சுடர்விட்ட வன்முறை உணர்வுகளை, இச் சிறுகதையில் எஸ்.அகஸ்தியர் தெளிவாகக் காட்டுகின்றார்.

க.பாலசுந்தரம் எழுதிய சிறுகதைத் தொகுதியான “அந்நிய விருந்தாளி” 1986 இல் வெளிவந்தது. இதில் இடம்பெற்ற “முட்டைப் பொரியலும் முழங்கையும்” என்ற சிறுகதை தமிழ் மாணவர்களின் கல்விப் பிரச்சினைகளைக் கூறுவதாய் உள்ளது. அன்னப்பிள்ளை - இராமலிங்கம் தம்பதியின் மூத்தமகன், தனக்குக் கிடைத்த “கிளறிக் கல்” உத்தியோகத்திற்குப் போகாமல் உயர்தரம் படிக்கிறான். அன்னப் பிள்ளைகளின் ஐந்து பிள்ளைகளும் ஆர்வத்துடன் படிப்பில் ஈடுபடுவதைக் கண்டு அவள் பெருமிதம் கொள்கிறாள். இது அவளது தம்பி சிவகுருவிற்குப் பிடிக்கவில்லை. இந்நிலையில் மூத்தமகன் தவநாதன் பரீட்சையிற் சித்திபெற்றும் பல்கலைக்கழகம் போகமுடியவில்லை. காரணம் தரப்படுத்தல் திட்டம். இந்த அதிர்ச்சியின் விருத்தியால், அன்னப்பிள்ளை ஒரு முடிவிற்கு வருகிறாள். மந்திகையில் தன் ஐந்து பிள்ளைகளையும் விவசாயத்தில் ஈடுபடுத்துவது என்பது தான் அவ் முடிவாகும்.

“தம்பி சிவகுரு இரண்டு “பி” யும் இரண்டு “சி” யும் எடுத்த எண்டை மோனுக்கு ஒரு நீதி. நாலு “சி” மட்டும் எடுத்த உண்டை மோனுக்கு ஒரு நீதி எண்டால் எண்டை பிள்ளையாளுக்கு அந்தப்பட்டமும் வேண்டாம்”

என்பது, அன்னைப்பிள்ளைக்கு மாற்றத்தால் வந்த விரக்தியின் முடிவாகும். ஒரே பரீட்சையில் மாவட்ட வேற்றுமை காட்டும் திட்டத்தினால் வந்த விளைவாகக் கதையாசிரியர் காட்டுகின்றார்.

மண்டை தீவுக் கலைச் செல்வியின் “அம்மா” எனும் சிறுகதை 13.04.1986 இல் ஈழமுரசுப்பத்திரிகையில் வெளிவந்தது. இனப் போராட்டத்தினையும் - தரப்படுத்தலையும் இணைக்கும் சிறுகதைப்படப்பாகக் காணப்படுகின்றது. 19வயது மகனைப் பற்றிய அம்மாவின் நினைவாகக் கதை விரிகின்றது. மகனைப் படிக்க வைப்பதற்காக அவனை வேலை செய்யவிடாது, தான் வேலை பார்த்துக் கொடுத்த அம்மா, தன் மகன் பாடுபட்டுப் படித்தும் மேற்படிப்பு படிக்கவியலாமை கண்டு மனம் வெதும்புகிறார்.

“பாஸ் பண்ணினான் தான் ஆனா... இரண்டே இரண்டு மாக்ஸ் குறைவாம். கண்டறியாத தரப்படுத்தலாம். எல்லாம் உவங்களின்ரை ஒரே வஞ்சகம் தான்”

என விரக்தியுடன் பதிலளித்த மகன் இயக்கத்தில் இணைந்து விடுகின்றான். தரப்படுத்தலால் ஏற்பட்ட விரக்தியும் வெறுப்புமே, தமிழ் மாணவர்களைப் போராளி இயக்கங்களில் ஈடுபட வைத்தன என்ற கருத்தினை இச்சிறுகதை மூலம் கலைச்செல்வி முன்வைத்துள்ளார்.

டானியல் அன்ரனியின் “வெற்றுக்காகிதங்கள்” எனும் சிறுகதை 1987 ஆம் ஆண்டு “வலை” எனும் சிறுகதைத் தொகுப்பில் வெளிவந்திருந்தது. இதில், இலங்கை அரசின் இன ஒடுக்குமுறைச் செயல்களில் ஒன்றாகிய “தரப்படுத்தல்” பிரச்சினையைக் கண்டித்துத் துண்டுப்பிரசுரம் ஒட்டிய இளைஞனை இராணுவத்தினர் பிடித்துக் கொண்டு போவதனைக் காட்டுகின்றார். அப்போது இராணுவத்தினரின் வன்செயல்களும் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன.

“முதலாளித்துவக் கல்விமுறை முற்றாக ஒழிய வேண்டும் வெற்றுக் காகிதங்கள் வேலை தருமா?... தரப்படுத்துதல், இன ஒடுக்குதல்” (பக்.106)

“தெற்குத் தெருவில் உறுமிக் கொண்டுவந்த ஜீப் ஒன்று படலைக்கு முன் “சடின்பிளேக்” குடன் நின்றது. “தாம்தீம்” என்று பூட்ஸ் கால்கள் நிலத்தில் குதித்தன. போஸ்ட் ஒட்டுறது?வருவா றாஸ்கல்! செம்மையாகச் சாத்தினால் தான் திருந்துவீர்கள்”

என்பவற்றின் மூலம் தமிழ் இளைஞர்களின் வேலையில்லாப் பிரச்சினையும், பல்கலைக்கழகத் தரப்படுத்தல் பிரச்சினையும், அரசுக்கெதிரான தமிழ் இளைஞர்களின் போராட்டத்தினையும் கதையாசிரியர் காட்டுகின்றார்.

யோ.வாஞ்சிநாதன் முரசொலியில் 24.05.1987 இல் எழுதிய “தடைகள் தாண்டப்படுகின்றன” எனும் சிறுகதை, தரப்படுத்தலால் பாதிக்கப்பட்ட தமிழிளைஞர்கள், மாற்றுவழியாகப் போராளி இயக்கங்களில் இணைவதாகக் கூறுகின்றது.

“யாழ்ப்பாணத்தில் விழுந்து விழுந்து படித்த பொடியளெல்லாம் தரப்படுத்தல் முறையில் பல்கலைக்கழக அனுமதி கிடைக்காமல் சிலர் தற்கொலை செய்து கொண்டனர். வேறு சிலர் வெளிநாடு போயினர். இன்னுஞ் சிலர் மதகுகளிலும். சந்திகளிலும் கூடிப் பொழுது போக்கினர்”

என்பதன் மூலம் கல்வித்துறையில் ஏற்பட்ட தடைகள் தமிழ் மாணவர்களைப் பலதுறைகளிலும் சிதறடித்த நிலையினை இச்சிறுகதை காட்டுகின்றது.

எஸ்.சிவாஜினி எழுதிய “அஸ்தமனங்கள்” (ஈழநாடு.10.09.1989) எனும் சிறுகதை, தாயின் குடும்பச் சுகமையைக் குறைக்கும் எண்ணத்துடன் உயர்தரப் பரீட்சை எழுதி முடிக்க நினைத்த ரூபன் என்ற மாணவன், பரீட்சை ஒத்திபோடப்பட்டதால் அடைந்த துயரத்தினைக் கூறுகின்றது. செ.கணேசலிங்கனின் “தம்பையரின் தவிப்பு” (1990) எனும் சிறுகதை, பல்கலைக்கழகத் தரப்படுத்தலால் தமிழ் மாணவர்கள் விரக்தியடைந்து விருதலைப் போராட்ட இயக்கங்களில் இணைந்த செய்தியைக் கூறுகின்றது.

“முத்தம்மா முத்தாக மூன்று பையன்களைப் பெற்றாள். படித்துப் பட்டம் பெறுவர். டாக்டர் இஞ்சினியராவர். மூன்று மருமகள் வருவார். ஆட்சி செய்யலாம் என்று கனவு கண்டாள்..”

“முத்தவன் 12 ஆம் வகுப்பில் சித்தியடைந்ததும் பல்கலைக்கழக நுழைவு கிட்டவில்லை. தமிழீழ

விருதலை இயக்கத்தில் சேர்ந்து விட்டான். வீட்டுக்கு வருவதேயில்ல... (ப.113).

எனத் தரப்படுத்தலால் எமது தமிழ் மாணவர்கள் விரக்தியடைந்து அரகக் கெதிரான தமிழ் இயக்கங்களில் சேர்ந்த விடயங்களை இச்சிறுகதை மூலம் செ. கணேசலிங்கன் வெளிப்படுத்துகின்றார்.

மேற்கூறிய சிறுகதைகளை நோக்கும் போது, தரப்படுத்தலால் விரக்தி அடைந்த இளைஞர்கள் தமிழர்களுக்கு உரியதான ஒரு தனிநாட்டை அமைப்பதன் மூலமே இப்பிரச்சினையில் இருந்து மீட்சி பெறலாம் என்ற எண்ணத்துடன் தமிழ்ப் பேராளிக் குழுக்களுடன் இணைகின்ற போக்குக் காணப்படுகின்றதனை அவாவிக்கலாம்.

2.6. இனக்கலவரங்கள்

இலங்கையின் சுதந்திரத்தின் பின் 1956 ஆம் ஆண்டு கொண்டுவரப்பட்ட தனிச்சிங்களச் சட்டமும் அதன் தொடர்ச்சியாக இடம்பெற்ற அரகின் செயற்பாடுகளும் அரகக்கெதிரான தமிழர்களின் போராட்டங்களை வலுப்பெறச் செய்தன. இதனால் சிங்கள இனவெறிக் காதையர்களால் தமிழர் தாயகப் பகுதிகளில் கலவரங்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. 1958, 1978, 1981, 1983 எனத் தொடர்ச்சியாக இடம்பெற்ற இனக்கலவரங்களினால் தமிழர்கள் பெரும் அவலங்களை அனுபவித்தனர். இத்தகைய கலவரச் சூழல்களை 1980 - 1990 கள் வரையான காலகட்டத்தில் தோன்றிய தமிழ்ச் சிறுகதைகளில் மிகத்தெளிவாக அவதானிக்க முடிகின்றது.

மலரன்பன் எழுதிய “தார்மீகம்” (1980) எனும் சிறுகதையில் சிங்களவர்களால், மலையகத்தமிழர்கள் அடக்கப்பட்டுத் தோட்ட நிலங்களை விட்டு விரட்டப்படும் செய்தி காட்டப்படுகின்றது.

“எந்த நேரத்திலும் எந்தப் பக்கத்திலும் இருந்தும் தாக் குதல் நடைபெறலாம் என்ற பீதியில் அஞ்சலைப்பாட்டியின் திண்ணையில் ஆண்கள், பெண்கள், வயோதிபர்கள், வாலிபர்கள், சிறுவர்கள் எனக்குழுமியிருந்த எல்லோருடைய முகத்திலும் பயம் அப்பிக்கொண்டிருந்தது” (ப.161).

“நம்ம தலைவிதிய யாருகிட்ட போயி சொல்ல. நம்ம சனம் இந்தியாவில் இருந்து வந்து காடுவெட்டி, றோட்டுப்போட்டு தேயிலை இறப்பர் தோட்டம் உண்டாக்கி, ஆறோட ஆறுமணி நாயா உழைச்சி அரைவயித்து கஞ்சி குடிக்குது. நம்மல போட்டு இப்படி அநியாயம் பன்னுறானுகளே...” (ப.165).

என்பவற்றின் மூலமாக இன அடக்குமுறைச் செயற்பாடுகளால் மலையகத் தமிழரின் கொடுமைகளைக் காட்டுகின்றார் மலரண்பன்.

சாந்தனின் “ஒருவிருந்தின் முடிவு” (சமர், நவம்பர், 1980) எனும் சிறுகதை, பெரும்பான்மைச் சிங்கள உத்தியோகத்தர்களின் மனவக்கிரநிலையை உணர்த்துகிறது. அலுவலக ஊழியரான “தில்லைநாதன்” அரபு நாடு செல்வதன் பொருட்டு கொழும்பில் அவனுக்காக நடத்தப்பட்ட பிரியாவிடை விருந்தின் இறுதியில் சிங்களச் சிநேகிதன் மூலமாக இனங்காணப்பட்ட உணர்வுகளே இச் சிறுகதையில் பூடகமாகக் கூறப்பட்டுள்ளன.

“கடந்த கலவர காலத்திலே, இந்த ஊரிலே கூட இவ்வளவு நடந்தும், எங்கள் கந்தோரிலிருந்த வட பகுதி சகோதரர்களுக்கு ஒன்றும் நடவாமல் விட்டது. தில்லைநாதன் போன்ற நண்பர்கள் இங்கிருந்ததை நினைத்துத்தான்...” (ப.10).

இவ்வாறான சிங்கள நண்பனின் பேச்சினால் பிரியாவிடையில்

கருத்துநிலைக் குழப்பம் ஏற்பட்டதாக ஆசிரியர் கதையை முடித்துள்ளமை குறிப்பிட்டத்தக்கது.

கோவிந்தராஜ் எழுதிய “மொய்க்காசு” (1982) எனும் சிறுகதையில் இனக்கலவர காலத்தில் புகையிரதங்களில் பயணித்த தமிழர்கள் படுகொலை செய்யப்பட்ட செய்தி கூறப்படுகின்றது.

“யாழ் தேவி பயங்கர இரைச்சலுடன் மதவாச்சியைத் தாண்டி அனுராதபுரத்தை அடைந்தாள். நாற்பது ஐம்பது பேர் கொண்ட பட்டாளம்... பயங்கரமான முறையில் தமிழர்கள் தாக்கப்பட்டனர்...”

“ராசுக்கண்ணுவின் காதை ஒருவன் பிடித்தான் “அடே கணவிதிலா... தெமலு...” (காது குத்தியிருக்கான் தமிழன்) என்று சொன்னதுதான் தாமதம் தாறுமாறாக வெட்டுக்கள். அவனால் பேசமுடியவில்லை. நினைவிழந்து கீழே சரிந்தான்...” (ப.282).

இவ்வாறான கொடுமைகள் சிங்களப் பேரினவாதிகளால் இழைக்கப் பட்ட மையை இச்சிறுகதை மூலம் ஆசிரியர் வெளிப்படுத்துகின்றார். ஆனந்தராகவன் எழுதிய “நண்பனே! என்றும் உன் நினைவாக...” (1982) எனும் சிறுகதையும் மலையக மக்கள் தமது தோட்டப் பகுதிகளில் சிங்கள இனவெறியர்களால் தாக்கப்பட்டமைக் காட்டுகின்றது.

“மாஸ்டர்! நீங்கள் அக்காவையும், நளினியையும் கூட்டிக் கொண்டு பின்கதவால் வெளிக்கிட்டுப் போங்கோ. வயிற்றிலை பிள்ளையோட வேற நிக்கிறா பொம்பிளைகள் என்றால் இந்த வெறியன்கள் விடமாட்டார்கள்” (ப.297).

“ஒடைக்கு அப்பால் இருக்கும் பாதையில் யாரோ படுத்திருப்பது தெரிகிறது... அவனது கைகள் இரண்டும்

வெட்டப்பட்டுப் பக்கத்தில் கிடக்கின்றன. ஒரு கண் பாதி வெளியில் வந்த நிலையில் வெடுத்து நிற்கிறது. உடல் முழுவதும் குத்திக் குதறிய நிலையில்...” (ப.299).

என்பவற்றின் மூலம் சிங்களக்காடையர்கள் கண்மூடித்தனமாகத் தமிழர்களைக் கொன்ற செய்தியைக் காட்டுகின்றார் ஆசிரியர். கோகிலா மகேந்திரனின் “பரிகாரம் தேடும் பரிதாபங்கள்” எனும் சிறுகதை 1984 ஆம் ஆண்டு “தாரகை” நடாத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் பரிசுபெற்ற சிறுகதையாகும். இனக்கலவரத்தின் போது கணவனைப் பறிகொடுத்து நான்கு வயதுப் பாலகனுடன் அகதியாகக் கப்பலில் யாழ்ப்பாணம் திரும்பிய பெண் ஒருத்தியின் பரிதாபங்களைக் கூறும் கதைதான் இது.

“அவர் கலவரத்தில் இறந்து போய்விட்ட உண்மையைக் கூட அது நடந்து நாலு மாதங்கள் முடிந்து போய்விட்ட பின்னரும் இன்னும் என் மகனுக்குச் சொல்லிக் கொள்ள முடியாமல் தவிக்கிறேன்” (ப.95).

“காடையர்கள் வந்தவுடன் நாங்கள் மூன்று பேரும் ஓடியது.. வீட்டில் இருந்த பெறுமதியான பொருட்களையும், நகைகளையும் மீட்டு வரலாமென்று இவர் ஒரு வெள்ளிக்கிழமை காலை திரும்பி வீட்டுக்குப் போனது.. அன்று மாலை வரை திரும்பி வராதது.. என் கணவரின் சடலத்தைக் கூடப் பார்க்க முடியாமல் போனது.. அன்று முதல் இன்று வரை...” (பக்.96-97).

“இதி விதியில்லை சரி! இனப்பெருக்க காலத்திலை இருக்கிற பொம்பிளையளை விதவையாக்கிறது ஒரு இனத்தையே அழிக்கிற திட்டம்” (ப.99).

இத்தகைய கருத்துக்கள் கதையில் பேசப்படுகின்றமை, தமிழர் தாயகப் பகுதிகளில் பல்லாயிரக்கணக்கான பெண்கள் விதவைகளாக, கணவன் காணாமல் போன அவலங்களோடு வாழ்வதைக் காட்டுகின்றன.

இவை கலவர காலங்களில் நடந்த விடயங்களாகக் கோகிலா மகேந்திரன் தன் சிறுகதையில் காட்டுகின்றார். தெனியானின் “நேர்த்தி” (மல்லிகை, ஆகஸ்ட், 1986) எனும் சிறுகதை, 1983 ஆம் ஆண்டு ஆடிக்கலவரத்தின் கொழும்பு அனுபவங்களை மீளாய்வு செய்வதாகப் படைக்கப்பட்டுள்ளது.

“இனக்குரோதம்... ஒரு இலையில் பகிர்ந்து தின்று, ஒரு அறையில் படுத்தி உறங்கியவர்களை விறகுக் கட்டைகளாகக் கருக்கிப்போட்டது. இரண்டு கிழமைகள் அகதி முகாமிற் கிடந்து அல்லல் பட்டு கப்பலில் ஊர்வந்து சேர்ந்த பின்னர் எப்படித் திரும்பவும் கொழும்பு பற்றி நினைத்துப் பார்க்க முடியும்!” (ப.36)

எனக் கொழும்பின், 1983 ஆம் ஆண்டு ஆடிக்கலவரத்தின் கொடுமைகள் இங்கு வெளிக்காட்டப்படுவதனைக் காணலாம்.

தையிட்டி இராசதுரையின் “அகதி மண்” (முரசொலி, 13.09.1987) நாகேசு தர்மலிங்கத்தின் “அன்னியம்” (மல்லிகை, ஏப்ரல், 1986), சாந்தகௌரி முத்துச்சாமியின் “வடிவின் பாதையில்” (ஈழமுரசு, 06.04.1986), டொமினிக் ஜீவாவின் “பேப்பர் பிரசவம்” (மல்லிகை, ஆகஸ்ட், 1986), வளவை வளவனின் “நான் வரமாட்டேன்” (ஈழநாடு, 22.09.1985), ஆ.இரத்தின வேலோனின் “ஒரு விடியலுக்கு முன்” (வீரகேசரி, 18.12.1988), மருதனார் மடம் சிகதிர்காமநாதனின் “தாய்” (ஈழநாடு, 23.03.1986) முதலிய சிறுகதைகள் இன ஒருக்கு முறைகளுடன் சம்பந்தப்பட்ட பிரச்சினைகளின் வடிவங்களுக்கே களம் அமைத்துள்ளன. ஏதோ ஒரு விதத்தில் இன அடக்கு முறைக் குரூரங்களின் தாக்கங்கள் இவற்றில் புலனாகின்றன.

சாந்தனின் “இன்னொரு வெண்ணிலவு” (1988) எனும் சிறுகதைத் தொகுதியில் இடம்பெற்ற “உலகங்கள்”, “போக்கு”, “யுகங்கள்”, “வாழ்க்கை” முதலிய சிறுகதைகள் இலங்கையின் இனக்கலவர மற்றும் இன ஒருக்கு முறைச் சூழல் களை நேரடியாகவோ மறைமுகமாகவோ எடுத்துக்காட்டுகின்றன. “உலகங்கள்” எனும் சிறுகதை, மழையின்

காரணமாக மண்ணுக்கு மேலே வந்து அவஸ்தைப்படும் நாக்கிளிப் புழுவையும், வவுனியாப் பிரச்சினை காரணமாக இன்னமும் வீடுவந்து சேராத “அத்தானை” யும் இணைப்பதாக அமைந்துள்ளது. “போக்கு” எனும் சிறுகதை, பயங்கரவாதச் சூழ்நிலையில் யாழ்ப்பாணத்தில் மாற்றங்கண்டுவிட்ட இயல்பு நிலையையும், மனித நடத்தைகளையும் சுட்டுகிறது. “யுகங்கள்” எனும் சிறுகதையில் மோட்டார் சைக்கிளில் யாழ்ப்பாணத்துக் கரடு முரடான வீதிகளில் பயணம் செய்வதைக் “நெறிலிகொட்டர்” காணுமானால் நடக்கக் கூடிய பயங்கரத்தினை ஊகமாக உணர்த்தப்படுவதைக் காணலாம். இதைப்போல யாழ்ப்பாணத்து மக்களின் அவலங்களை, பயங்கரச் சூழ்நிலைகளை, தவிப்புக்களை “வாழ்க்கை” எனும் சிறுகதைப் படைப்புக் காட்டுகின்றது. சாந்தனின் “அதேவிதியெனில்” (திசை, 20.10.1989) எனும் சிறுகதையும் இனவுறவுகளுடன் தொடர்புபட்டதாய் பேரினவாத ஒருக்குமுறைகளுக்கான கருத்தைக் கூறுகின்றது.

திக்குவாலலை கமால் எழுதிய “பூப்புவெடி” (மல்லிகை, ஒக்டோபர், 1988) எனும் சிறுகதை, இலங்கை இந்திய உடன்படிக்கை கைச்சாத்தான நாளன்று சிங்களப் பிரசேத்தில் நடைபெற்ற தமிழ்ப் பெண் ஒருத்தியின் பூப்புனித நீராட்டு விழா ஏற்படுத்திய விளைவுகளைப் பற்றியதாகும். சுரேந்திரன் வீட்டுவிழாவின் வெடிச்சத்தம் கேட்டுத் தடிகள், கற்களுடன் பாய்ந்த சிங்களவரைப் பொடிமெனிக்கவும், சுமதிபாலாவும் நியாயங்களை எடுத்துக் கூறித் தடுத்து அனுப்பிவிடுகின்றார்கள். அநீதியும், நீதியும் ஒரினமக் களிடையே சங்கமிப்பதை இச்சிறுகதை சூசகமாக உணர்த்துகின்றது.

“நாங்கள் நாட்டைப் பறிகொடுக்கிற கவலையில் இருக்கிறம் இவங்க வெடிவெடிச்ச சந்தோஷம் கொண்டு டாடுறாங்க. அவர்களில் ஒருவன் ஆக்டோஷமானகுரல்” (ப.35).

என்பதன் மூலம் இலங்கை ஒப்பந்தம் பெரும்பான்மைச்

சிங்களவரைத் திருப்தி செய்யவில்லை என்ற கருத்தினை இதன் மூலம் அறியலாம்.

அமுதா வெள்ளிகிரி எழுதிய “நம்பிக்கைகள்” (முரசொலி, 11.09.1988) எனும் சிறுகதையில், பயங்கரமான கலவரச் சூழ்நிலையில் வீடுதிரும்பாத கணவன் இறந்துவிட்டாரென முடிவுகட்டி, அந்தியேட்டிக் கிரியையில் மனைவியின் தாலிக்கொடி கழற்றப்படும் போது, இறந்துவிட்டதாகக் கருதிய கணவன் மீண்டும் வீடுதிரும்புவதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இன ஒருக்கு முறைக் காலங்களில் ஈழத்தமிழரிடையே அடிக்கடி ஏற்பட்ட சம்பவங்களின் தாக்கமாகவே இக்கதை படைக்கப்பட்டுள்ளது.

செ.கணசலிங்கன் 1989 ஆம் ஆண்டு எழுதிய “தர்மம் சரணம்” எனும் சிறுகதையில் இலங்கை இனக்கலவரங்களின் பிரதிபலிப்புக்களைக் காணமுடிகின்றது.

“புத்தமதம் அகிம்சையை அடிப்படையாகக் கொண்ட போதும் இலங்கையில் வன்முறையாகவே நிலவி வந்துள்ளது எனக் குமாரிஜெயவர்த்தனா அடிக்கடி கூறுவார்.. அதுவும் உண்மையே. முன்னர் முஸ்லிம் தமிழர்கள் மேல் வன்முறையைக் காட்டினார். 1971 இன் பின்னர் மிகமோசமானகத்தம் மக்களிடையே தற்போது வன் முறையை நடைமுறைப் படுத்தி வருவதைக் காண்கின்றோம்” (ப.56).

“கண்டி - கொழும்பு நோக்கிய வாகனங்கள் மட்டும் எதையும் பொருட்படுத்தாது ஓடிக் கொண்டிருந்தன... தலையிழந்த மனித முண்டங்கள் ஆங்காங்கே தெருவோரத்தில் போடப்பட்டிருந்தன. உடலில் ஓரும் இரத்தமெல்லாம் மீண்டும் உறைந்து போகும் உணர்வு.. ரயர் மூட்டி எறிந்து கொண்டிருந்த ஒரு உருவத்தைச் சுற்றி

சிறுகூட்டம்* (ப.60).

“இரவு எட்டரை மணக்கு பி.பி.சி செய்தியைத் திருப்பினேன். பேராதனைப் பல்கலைக்கழகப் பகுதியில் பதினெட்டு மாணவரின் தலைகள் காணப்பட்டன. மற்றோரிடத்தில் பதினாறு தலையில்லா முண்டங்கள் கிடந்தன. இனம் காணப் படாதவர்களினால் கொல்லப்பட்டதாக அரசின் குறிப்புக் கூறியது.” (ப.61).

இவ்வாறு இனக்கலவரங்களினால் தமிழ் மக்கள் படுகொலை செய்யப்பட்ட நிகழ்வுகளை அப்படியே தன் சிறுகதையில் செ.கணேசலிங்கன் பதிவு செய்துள்ளார். மேற்கூறிய சிறுகதைகளை நோக்கும் போது சிங்களப் பேரினவாதிகளால், தமிழர்கள் பெரும் கொடுமைகளை அனுபவித்ததுடன் கலவரகாலங்களில் சிங்களவர்களால் கொலை செய்யப்பட்டு விரட்டியடிக்கப்பட்டமையையும் காணலாம்.

2.7. இனமோதல்கள்

1980 - 1990கள் வரையான காலகட்டஈழத்துத் தமிழ்ச்சிறுகதைகளில், இன முரண்பாட்டின் தீவிரத்தால் தமிழர் தாயகப் பகுதிகளில் தமிழ் மக்கள் நீதியற்ற முறையில் தாக்குதல்களுக்கு உள்ளாக்கப்பட்டு தம் நாட்டிலேயே அகதிகளாக வாழும் நிலையும், உயிர் இழப்புக்கள், அங்கவீனமுறுதல், பொருளாதார இழப்புக்கள், காணாமல் ஆக்கப்படல் உள்ளிட்ட பல அவலங்களை அனுபவித்த நிலையும் பேசப்பட்டுள்ளன. ஷெல் தாக்குதல்கள், விமானத்தாக்குதல்கள் முதலியனவற்றால் தமிழ் மக்கள் அனுபவித்த கொடுமைகள், இனமோதல்களின் பிரதிபலிப்புக்களாக அதிகமான சிறுகதைகளில் பேசப்பட்டுள்ளதை அவதானிக்க முடிகின்றது.

2.7.1. இலங்கை இராணுவத்தின் வன்முறைகள்

தமிழ் மக்களுக்கெதிரான இலங்கை இராணுவத்தினரின் வன்முறைச்சம்பவங்கள் 1983 க்குப் பிறகு அதிகரிக்கத் தொடங்கின.

இதனால் தமிழ் மக்கள் பெரும் அவலங்களை எதிர்நோக்கியிருந்தனர். இவ் இலங்கை இராணுவத்தின் கெடுபிடிகளும், அடக்கு முறைகளும் அனுபவப்பதிவுகளாக ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளில் பதிவாகியுள்ளதைக் காணமுடிகின்றது.

செ.கணேசலிங்கனின் “ஒருநாயின் குரல்” (1983) எனும் சிறுகதை சிங்கள இராணுவத்தினரின் கெடுபிடிகளையும், ஒருக்குமுறைகளையும் வெளிப்படுத்துகின்றது.

“நீங்கள் கொழும்பில் வாழ்நீர்கள். பாதுகாப்பான இடம். நாங்கள் யாழ்ப்பாணத்திலை வாழ்கிறோம். அந்தக் கொடுமையைச் சொல்ல முடியாது. நீங்க பேப்பரிலை சிலவற்றைப் படித்திருக்கலாம். வாலிபப் பிள்ளைகளைப் பெத்த எந்தப் பெண்தான் இன்று கவலைப்படாமல் இருக்கமுடியும்...” (ப.76).

“வவுனியாவில் வண்டி நின்றதும் வண்டியின் இருபுறமாகவும் ஐம்பது அறுபது இராணுவத்தினர் வந்து சூழ்ந்து கொண்டனர். இறங்குபவர் ஒவ்வொருவரையும் நோட்டம் போட்டு வெளியே அனுப்பினர். பின்னர் வண்டி புறப்பட்டது. அவர்கள் ஏறிக் கொண்டனர். கதவுப் பக்கமாகச் சுழல் துப்பாக்கிகளுடன் ஒவ்வொரு பெட்டி யிலும் காவல் புரிந்தனர். சில ராணுவத்தினர் பொதிகளையும் இளைஞர்களையும் அதட்டும் குரலுடன் சரிபார்த்துக் கொண்டு வந்தனர்”. (ப.77).

எனச் சிங்கள இராணுவத்தினரின் கெடுபிடிகளையும், அடக்கு முறைகளையும் செ.கணேசலிங்கன் தன் சிறுகதையில் காட்டியுள்ளார். சொக்கன் எழுதிய “மைத்திரி” (தாயகம், யூன், 1986) எனும் சிறுகதை ஈழப் போராட்ட காலத்தினையும், இராணுவ ஒருக்குமுறைகளையும் வெளிக்காட்டுகின்றது. குருநாகலில் வாழும் “புஞ்சிபண்டா” என்பவன்

இலங்கை இராணுவத்தில், குடும்ப வறுமை காரணமாக இணைந்து கொள்கிறான். பின்னர் 1983 ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணம் பலாலி விமானப்படை முகாமிற்கு அனுப்பிவைக்கப்படுகின்றான். அவனுடைய பின்னணியில் கதை நகர்வதுடன், சக இராணுவ விரர்களின் இனவன்முறைச் செயல்கள் தர்மத்திற்குப் புறம்பானவை என அவனுடைய பார்வையினூடாகக் காட்டப்படுகின்றன.

“ஒருவாறு பலாலி ராணுவ முகாமையும் வந்து சேர்ந்தாயிற்று. இரவு போனது.. பகல் வந்தது.. பகல்போய் இரவு வந்தது... மாறி மாறி... ஒவ்வொரு நாளும் எத்தனை சம்பவங்கள்... எத்தனை கொடிய சாவுகள்...”

“பெண்கள், சிறுவர்கள், சிறுமிகள், குழந்தைகள், முதியவர்கள் என்று அப்பாவிப் பொதுமக்களும் அடிக்கடி இரையாவதுண்டு இடையிடையே போராளிகளின் கண்ணி வெடிகளுக்குப் படைவீரர்களும், வாகனங்களும் இரையாவதும் சகஜமாயிருந்தது...” (ப.30).

“படைவீரன் ஒவ்வொருவனினதும் முகத்திலும் பயங்கர வெறித்தனமே நர்த்தனமாடியது. இந்தத் தமிழ் வேசி மக்களைத் தொலைக்க வேணும். ஒருத்தனையும் மிச்சம் மீதி வைக்கக் கூடாது... இலங்கையின் எல்லாப் பாகங்களிலும் கொலை, கொள்ளை, தீவைப்பு, கற்பழிப்பு சித்திரவதை என்று ஒரே பயங்கரம்...” (பக்.31 - 32).

இவ்வாறு 1983 ஆம் ஆண்டுக் கலவரத்தின் பின்னணியைக் கண்முன்னே காட்டுகிறார் ஆசிரியர்.

தெனியானின் “வந்தி” (மல்லிகை, யுன், 1986) எனும் சிறுகதை, இராணுவ நடவடிக்கைகளின் பயங்கரமான சூழ்நிலைகளில், தனக்கு வரும் ஆபத்தைப் பொருட்படுத்தாமல் “பொடியன்” களுக்காக, அவர்களின் பசியைத் தீர்ப்பதற்காகப் பிட்டுக் கொண்டு போகும் கிழவி ஒருத்தியின்

உணர்வுகளைப் பிரதிபலிக்கும் கதையாகக் காணப்படுகின்றது. “மனிதம்” (மல்லிகை, தை, 1988) எனும் அவருடைய சிறுகதையும் இராணுவ அட்டகாச நிலைமையை வெளிப்படுத்தும் வகையில் படைக்கப்பட்டுள்ளது. இதில் வடமராட்சிக் கிராமப் பின்னணியில் கதை சொல்லப்படுகின்றது.

‘ச.முருகானந்தனின் “தரை மீன்கள்” (மல்லிகை, ஆகஸ்ட், 1986) எனும் சிறுகதை, பயங்கரவாதத் தடுப்புச் சட்டம், பாதுகாப்பு வலயச் சட்டம் ஆகியவற்றின் நெருக்கடியின் கீழே யாழ்ப்பாணத்து மீனவக் குடும்பமொன்று அனுபவித்த வறுமை நிலையைக் காட்டுகின்றது. அந்தோனி மேரி பிள்ளைகளின் துன்பியல் நிலை அங்கு வர்ணிக்கப்படுகின்றது. தொழிலுக்குப் போன 35 பேர் வரை கடற் படையினரால் கொல்லப்பட்ட சம்பவமும் இதில் இணைக்கப்பட்டுள்ளது. இவரின் மற்றுமொரு சிறுகதையான “அடுத்தவாரிசு” (ஈழமுரசு, 11.05.1986) எனும் சிறுகதையும் முக்கியமானது. பருத்தித்துறைப்பகுதியைச் சேர்ந்த மீனவனான மனோகரனை இராணுவம் கைது செய்கிறது. அவனையும் இன்னும் சில தமிழிளைஞர்களையும் சேர்த்து வாசகசாலைக் கட்டடமொன்றில் அடைத்து வைத்துக் குண்டு வைத்துக் கொல்கிறது. இந்நிலையில் மந்திகை வைத்தியசாலையில் அனுமதிக்கப்பட்டிருந்த மனோகரனின் மனைவி “ரதிக்கு” இரண்டாவது பிரசவமாக ஆண்குழந்தை பிறக்கிறது. வைத்தியசாலையிலுள்ள ரதியின் நினைவுகளின் மூலம் இச்சிறுகதை படைக்கப்பட்டுள்ளது. முருகானந்தனின் மேற் கூறிய கதைகள் அக்கால இராணுவக்கொடுபிடிக்களைத் துல்லியமாகப் பதிவு செய்துள்ளன எனலாம்.

செங்கை ஆழியான் எழுதிய “செல்லும் ஏழு இஞ்சிச் சன்னங்களும்” (மல்லிகை, யுலை, 1986) எனும் சிறுகதை, வவுனியாவின் குடியிருப்புப் பகுதியில் இராணுவத்தினரின் துப்பாக்கிச் சூட்டுக்குத் தந்தை பலியாகத், தாய் காயமடைய, ஆதரவு அற்ற 12 வயது சிறுவன் வியாபாரம் செய்யும் நோக்கத்துடன் உடைந்த செல் துண்டுகளைப் பொறுக்குவதாக அமைந்த கதையாகும். ஜெ.சிவயோகமலர் எழுதிய “அவள் சுமக்கிறாள்” (முரசொலி, 19.07.1987) எனும் கதை, தன் மகளை ஏமாற்றியவன் இதோ

வெறலிச்சூருபட்டு அபாய கட்டத்தில் கிடக்கிறான். ஆனால் அவளால் பழிவாங்கும் மனநிலை இப்போது அவளுக்கு இல்லை. அயலிலுள்ள போராளிகளின் முகாயிற்கு அறிவித்து, அவனைக் காப்பாற்ற முனைவதன் மூலம் அவனது மனைவியின் “பொட்டினைக்” காப்பாற்ற மரகதம் முயல்வதாக எழுதப்பட்டுள்ளது. இவரின் மற்றுமொரு கதையான “விடியவில்லை” (ஈழமுரசு, ஜனவரி, 1987) எனும் சிறுகதை, “நாகநாதி” என்பவர் மாடுகளைக் கால்நடையாக யாழ்ப்பாணத்திற்கு நடத்திச் செல்வதும், பின்னர் இடைவழியில் அவர் இராணுவத்தினரால் சுட்டுக் கொல்லப்படுவதுமான செய்திகளைப் பதிவு செய்கின்றது.

“உடல் வெட வெடவென நடுங்கியது. வாகனங்களில் வந்தவர்கள் படபடவெனக் குதித்தார்கள். அவர் மாடுகளுள் தன்னை மறைத்துக் கொள்ளப் பார்த்தார். முடியவில்லை பட்... பட்... பட்...”

“வாய்விட்டு அலறக்கூட அவரால் முடியவில்லை. அப்படியே நிலத்தில் மல்லாந்து விழுந்தார். கண்கள் இருள...” (ப.95).

என இராணுவத்தின் துப்பாக்கிச் சூட்டிற்கு இலக்காகி மரணித்த “நாகநாதி” யின் கதையை இச்சிறுகதை வெளிப்படுத்துகிறது.

யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம் எழுதிய “இதே நாடகம் அந்த மேடையில்” (வீரகேசரி, 1987) எனும் சிறுகதையில், தமிழ் இளைஞர்கள் இலங்கை இராணுவத்தினரால் கைது செய்யப்பட்டுத் தடுப்புக்காவலில் வைக்கப்பட்டுள்ள செய்தி கூறப்பட்டுள்ளமையும் நோக்கத்தக்கது.

“ஏன் அழுகிறீர்கள் மாலா? என்ன நடந்தது?... ஒன்றுமில்லை சுதன் பூசாவில் இருக்கிறான்... பூசாவிலா? ஏன்? புலியாகிவிட்டானா?...”

“அப்படியொன்றும் இல்லை. ஆனால் இப்ப நடந்த

பிரச்சினைகளில் பிடித்துவிட்டார்கள்.” (ப.63).

இவ்வாறு எவ்விதக் காரணங்களும் இன்றித் தமிழ் இளைஞர்கள் இராணுவத்தினரால் பிடிக்கப்பட்டுத் தடுப்புக்காவலில் வைக்கப்படும் சம்பவத்தினை யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம் இச்சிறுகதை மூலம் பதிவு செய்துள்ளார்.

க.தணிகாசலம் எழுதிய “நாய்களே” (தாயகம், மார்ச், 1988) எனும் சிறுகதை, வறிய குடும்பத்தில் பிறந்து தன் அயராத உழைப்பினால் கச்சேரியில் வேலை செய்யும் பரமானந்தத்தின் குடும்பம் பட்டபாட்டினை விளக்குவதன் மூலம் யாழ்ப்பாணத்து மக்களனைவரது துயரங்களும், அத்துயரங்களுக்குக் காரணமாய் அமைந்த இராணுவ வன்முறைகளும் இச்சிறுகதையில் பேசப்பட்டுள்ளன. இரவின் அமைதியைக் கலைக்கும் ஷெல் சத்தங்கள், அச்சத்தத்தினால் பாதிக்கும் மானுடர்கள், பள்ளிக்கூட அகதி முகாமில் தஞ்சடையும் மக்கள், “ஐயோ என்னப் பாராமை இந்தக் குஞ்சுகளோட எங்கயாவது ஓடித்தப்பிங்கோ மோனையன்” எனக்கதறும் பரமானந்தத்தின் நடமாட முடியாத தாயார், மனைதைத் திடப்படுத்தித் தாயாரைக் கட்டிலில் கிடத்திவிட்டு, மனைவி பிள்ளைகளுடன் பாடசாலையில் ஒதுங்கும் பரமானந்தம், அகோரமான இராணுவ அட்டகாசங்கள், மறுநாள் பலபேர் படுகொலை எனச் செய்தித்தாள் விற்கும் சிறுவனின் உரத்தகுரல், மனித உடல்களை நாய்கள் தின்னும் காட்சி, இரண்டாவது மாதமும் தொடர்ச்சியாக அமுலாகியிருந்த ஊரடங்குச்சட்டம், பரமானந்தத்தின் தாயும் - நாயும் - வீரும் இராணுவக் கொடுமைக்குப் பலியாகிய துரதிஷ்டம் என, இவ்வாறெல்லாம் கொடிய நிகழ்வுகளின் பிறப்பிடமாகிய யாழ்ப்பாண வாழ்வியலை 1988 இன் கண்ணோட்டத்தில் இச்சிறுகதை காட்டுகின்றது.

எஸ். கே.விக்கினேஸ்வரனின் “வேலிகள்” (திசை, 04.08.1989) எனும் சிறுகதை, காங்கேசன் பகுதியில் நிலை கொண்டிருந்த ஆமிக்காரர்கள், மினிபஸ் வண்டியில் பணம் கொடுக்காமல் பயணம் செய்ததுடன் அங்கே பிரயோகிக்கும் அத்துமீறல்களினூடே, முந்தைய

அம்பாறை நிகழ்வுகளை நினைவிற்குக் கொண்டு வருவதாக அமைந்த கதையாகும். தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி நடாத்தப்படும் சட்ட மீறல்களுக்கு இக்கதை தக்க உதாரணமாக அமைந்துள்ளது. செ.கணேசலிங்கன், “உஷ்... மெதுவாகப் பேசங்கள்” (1989) எனும் சிறுகதையில் “ஜே.வி.பி” யின் கிளர்ச்சியையும் அவர்களை இலங்கை இராணுவத்தினர் தேடிக் கொலை செய்வதனையும் காட்டுகின்றார்.

“தெருவில் வழமைபோல வாகனங்களில்லை. பஸ்களோ, பிரயாணிகளை ஏற்றும் மினி வான்களோ கிடையாது...”

“அனுராதபுரத்திற்கு அண்மையில் எப்பவெலவில் பதினேழு சிங்களவர்களை அரசுப் படைசார்ந்தவர் கொன்றுவிட்டதாகக் குற்றம் சாட்டி ஜே.வி.பி கட்சியினர் ஹர்த்தால் என அறிவித்திருந்ததாக எங்கும் கடையடைப்பு. வாகனங்களே ஓடவில்லை. நடமாட்டமே குறைவு...” (ப.160)

எனச்சிங்கள அரசின் கெடுபிடிகளைக் காட்டுகின்றார் கணேசலிங்கன்.

ரஞ்சகுமாரின் “கபரக்கொய்யாக்கள்” (1989) எனும் சிறுகதை “மன்னம்பரி” எனும் சிங்களப் பெண்பற்றியது. அவளை இலங்கை இராணுவம் சீரழிவுக்கு உட்படுத்திச் சித்திரவதை செய்த சம்பவத்தினைக் கதையாக்கி உள்ளார் ரஞ்சகுமார். இதில் இலங்கை இராணுவத்தினைக் – கபரக்கொய்யாக்கள் ஆகக் குறியீட்டுத்தன்மையில் காட்டுகின்றார்.

“சிறு தொலைவில் ஏதோ உறுமியது. பதில் சொல்வது போல இன்னுமொன்று உறுமி உறுமி நெருங்கி வருவன போல... அரைத்துக்கத்தில் உழன்று புரள்கின்ற போது எரிச்சல் மிகக் கொள்ளும்படி கதவில் “பஃ” என வாலைத் தூக்கிச் சுழற்றி ஒரு சாத்துச் சாத்தும் கபரக் கொய்யாக்கள்

போல்...”(ப.12).

“முரட்டுப் பூட்ஸீகள் தாம் தூமென பூமியில் தடமுழுது சென்றன. கூந்தலைப் பற்றி வலிந்து இழுத்தபடி சென்றனர்...”(ப.16).

“புயலில் உருக்குலைந்த ஒரு கொடி போனது, தொடைகளின் நடுவிலிருந்து குருதி பெய்தபடி...” (ப.16).

எனச்சிங்கள இராணுவத்தினரின் வன்செயல்களை அப்படியே காட்டியிருக்கின்றார் ரஞ்சகமார். எனவே மேற்கூறிய கதைகளை நோக்கும் போது சிறுபான்மைத் தமிழர்களையும், தமக்கு எதிராகக் கிளர்ச்சிகளில் ஈடுபட்டவர்களையும் அடக்கி தன் அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி மிகக் கொடுமையான வன்முறைகளையும், தாக்குதல்களையும் இராணுவத்தினர் மேற்கொண்டுள்ளமை தெளிவாகப் புலனாகின்றது.

2.7.1.1. விமானத்தாக்குதல்கள்

இலங்கை இராணுவத்தினர் தமிழர்கள் அதிகம் வாழும் வடகிழக்குப் பகுதிகளில் பரவலாக விமானங்கள், உலங்குவானூர்திகள் மூலம் குண்டுகளைப் பொழிந்து பெரும் அழிவுகளை ஏற்படுத்தினர். இதன் காரணமாகத் தமிழர்கள் பதுங்குகுழிகளுள் வாழவேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர். இவ்வாறான செய்திகளும் 1980 - 1990 கள் காலப்பகுதிகளில் எழுந்த தமிழ்ச்சிறுகதைகளில் பதிவாகி உள்ளன.

சுதாராஜ் எழுதிய “மீட்சி” (மல்லிகை, நவம்பர், 1986) முக்கியமான சிறுகதையாகும். விமானத்தாக்குதலின் கொடுமைகளைக் காட்டுகின்றார் சுதாராஜ். அருணாசலம் என்பவரின் லீடு விமானத்தாக்குதலில் எரிந்து தரைமட்டமாகிய செய்தியினூடாக அவரின் பொருளாதாரப் பிரச்சினையையும் தெளிவுபடுத்துகின்றார்.

“கொஞ்ச நாட்களுக்கு முன்னரும் நடந்தது. முதலில் சில நாட்கள் இருவிமானங்கள் வந்து வட்டமிட்டுச் சென்றன.

பிறகு திருதிப்பென்று வந்து குண்டுகளைப் பொழிந்து தள்ளின. அதுக்குத்தான்... இப்பவும் அடுக்கெடுக்கிறாங்களோ?... இங்கினேக்கைதான் எங்கையோ போடப்போறான் போல கிடக்குது!”

“டும், டும்... படுங்கோ எல்லோரும் படுங்கோ!... அவருக்கு ஆறு பிள்ளைகள். மூத்தவனுக்கு பத்தொன்பது வயது நடக்கும் பொது, இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்னர் ஆமிக்காரர் வந்து பிடித்துக் கொண்டு போனவர்கள்... போனது தான்! இன்னும் என்ன இடமென்றில்லை”

“இப்பொழுது அந்த வீடு இல்லை. கூரை தரையில் கிடக்கிறது. வீடு கட்டுவதற்கும் பட்ட கடன் தலைமேல் கிடக்கிறது.” (ப.82).

இவ்வாறு இலங்கை இராணுவத்தினரின் தாக்குதல்களையும் அவற்றின் அவலங்களையும் சுதாராஜ் இச்சிறுகதையில் பதிவு செய்துள்ளார். இவரின் மற்றுமொரு சிறுகதையான “யாரோ ஒருவன்” (மல்லிகை, நவம்பர், 1982) சிறுகதையிலும் சிங்கள இராணுவத்தினரின் கெடுபிடிகளைக் கூறுகின்றார்.

“ஆமிக்காரரோ?... இந்தக்காலங்களில் காரணமில்லாத காரணங்களுக்கெல்லாம் மக்கள் ஆமிக்காரர்களால் தாக்கப்படுவதால் அப்படியும் சந்தேகிக்கத் தோன்றியது...” (ப.41).

என ஒருக்குமுறையின் பிரதிபலிப்பினைக் காட்டுகின்றார் சுதராஜ்.

செங்கை ஆழியானின் “விடியாத இரவும் ஒரு மனிதனும்” (மல்லிகை, செப்டெம்பர், 1988) என்ற சிறுகதையும் முக்கியமானதாகும். உத்தியோகம் காரணமாக யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து அறுபது மைல்களுக்கு அப்பால் தங்கியிருந்த தம்பிநாதன் என்பவர், தன்வீடுநோக்கிய பயணத்தில்

அனுபவித்த துயரங்களையும், இறுதியில் யாழ்ப்பாணத்தை அடைந்த போது தன்வீடு தரைமட்டமாகியிருந்த சோகத்தினையும், மனைவி பிள்ளைகளின் கதியினை அறியாத நிலையில் தன்னுயிரைக் காப்பாற்ற ஓடி ஒளித்த அவலத்தையும் காட்டுகிறது.

“யாழ்ப்பாணத்தில் நிலைமை வலுமோசமாம். மூன்று நாட்களாக ஆறுகுண்டுவிச்ச விமானங்கள், இரண்டு கடல் விமானங்கள், மூன்று அவ்ரோ விமானங்கள், அவற்றுடன் ஒன்பது ஹெலிகொப்டர்கள் தாக்கி வருகின்றனவாம். ஒரு சின்னப் பிரதேசத்தை இவ்வளவு விமானங்கள் குண்டுகளால் தாக்குகிறது. நினைக்க முடியாதிருக்கிறது. அந்நிய நாட்டொன்றைத் தாக்குவது போலச் சுருகாடாக்கும் முயற்சியில் இறங்கியிருக்கின்றார்கள். வடமராட்சிப் பக்கம் நிலைமை பயங்கரமாம். தம்பி, குண்டு துளைத்த உடல்கள் வீதியெங்கும் கிடக்கின்றனவாம். கட்டிடங்கள், வீடுகள், கோயில்கள் எல்லாம் சிதைக்கப்பட்டுள்ளனவாம். சுதுமலையில் கோயில் கொடியேற்றம் சனக் கூட்டத்தின் மீது விமானம் குண்டுவிசி ஏழுபேர் ஐவர் உட்பட உடல் சிதைந்து கொல்லப்பட்டார்கள். நூற்றுக்கணக்கானோர் படுகாயப்பட்டார்களாம். வண்ணார்ப் பண்ணைச் சிவன் கோயில் குண்டுவிச்சால் தரைமட்டமாகிவிட்டதாம்.” (பக்.40 - 41).

என்று இராணுவத்தினரின் கண்மூடித்தனமான தாக்குதல்களால் தமிழ் மக்கள் அனுபவித்த துன்பங்கள் தெளிவாகப் பேசப்பட்டுள்ளன.

நந்தியின் “பதுங்கு குழி” (மல்லிகை, ஜனவரி, 1988) எனும் சிறுகதை யாழ்ப்பாணத்தைக் களமாகக்கொண்டு செல்லத்துரைக்கிழவன் வாயிலாகக் கதை நகர்கிறது. இதில் விமானத்தாக்குதல்களுக்கு அஞ்சிப் பதுங்கு குழிகளுக்குள் தமிழ் மக்கள் வாழும் துன்பியல் வாழ்வு

காட்டப்பட்டுள்ளது. அதுமட்டுமல்லாமல் கலவரங்களில் தமிழ்மக்கள் அனுபவித்த கொடுமைகளும் இக்கதை மூலம் நந்தி வெளிப்படுத்தி உள்ளார்.

“அவருக்கு 1958 ஆம் வருடம் கொழும்பில் தனது கடை சிங்களக் காதையர்களால் தீயிட்டுப் பொசுக்கப்பட்ட ஞாபகம் வந்தது. அவர் அகதிக்கப்பலில் யாழ்ப்பாணம் அடைந்து உருத்த வேட்டி சால்வையுடன் சுதந்திரமாகத் தனது வீட்டிற்கு வந்தபோது...”

“உயரத்திலே பருந்துகள் போல் இரு பொம்மர்களும் தாழ்! ஒரு ஹெலிகொப்டரும் வட்டமிட்டன. இதற்கிடையில் அந்த வட்டாரத்துள் வாழும் குடும்பங்கள் தமது பதுங்கு குழிகளில் ஒதுங்கிக் கொண்டன... வடக்கும் கிழக்கும் எமது பதுங்கு குழிகள்...”

“இந்த மண் எமக்குச் சொந்தமில்லை என்றால் நாங்கள் பதுங்குவதற்கும் இடமில்லை” (ப.36).

என்று கதையை முடித்துவிடுகின்றார் நந்தி. வானத்துக் கழுகுகளின் வன்முறைக்குத் தப்புவதற்காகத் தமிழ்மக்கள் வடக்குக் கிழக்குப் பிரதேசங்களையே “பதுங்கு குழியாக” மாற்றிக் கொண்ட கொடூரம் இதில் கூறப்பட்டுள்ளது. கோகிலா மகேந்திரன் எழுதிய “மரணிப்பிலும் உயிர்க்கும்” (மல்லிகை, 1990) எனும் சிறுகதையில், தமிழருக்கு எதிரான உலங்கு வானூர்தித் தாக்குதல்கள் கூறப்பட்டுள்ளன.

“அம்மா... ஹெலி வருது அம்மா... ஹெலிவருது அம்மா” என்று மகன்கூற பின்னரே, “ரர்ர்...டும்...டும்...” என்று ஆகாயத்திலிருந்து கடும் சத்தம் கேட்டது.. வான் தாக்குதல் தொடர்ந்து கொண்டே இருந்தது...” (ப.210).

“காது செவிருபடும் சத்தம்!... ஒவ்வொரு கடும் எங்கள்

தலைமீது விழுவது போன்ற உணர்வு! (ப.211).

இவ்வாறு உலங்கு வானூர்தித் தாக்குதல்களினால் தமிழர்கள் அடைந்த அவலங்களைக் கோகிலா மகேந்திரன் தன்னுடைய சிறுகதையில் பதிவு செய்துள்ளார். இவ்வாறு வடகிழக்குப் பகுதிகளில் பரவலான முறையில் விமானத் தாக்குதல்கள் இராணுவத் தினரால் மேற்கொள்ளப்பட்டமையால் தமிழ் மக்கள் உயிரிழப்புக்கள் மட்டுமன்றி பல்வேறுபட்ட அவலங்களையும் அனுபவித்தனர்.

2.7.1.2. எறிகணைத்தாக்குதல்கள்

ஈழப்போராட்டம் தீவிரம் பெற்ற காலத்தில் தமிழர்களை முற்றாக அழிக்கும் எண்ணத்தில் இலங்கை இராணுவத்தினர் கண்மூடித்தனமான “ஷெல்” தாக்குதல்களை மேற்கொண்டிருந்தனர். இத் தாக்குதல்கள் தொடர்பான செய்திகளை, அக்காலத்தில் தோன்றிய ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளில் அவதானிக்க முடிகின்றது.

க.பாலசுந்தரம் எழுதிய “ஸ்கூல் பிளஸ் மினிபஸ் கைம்ரேபிள்கள்” (1986) எனும் சிறுகதை, இலங்கை இராணுவத்தினரால் யாழ்ப்பாணத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட கண்மூடித்தனமான எறிகணைத் தாக்குதல்களைப் படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றது.

“ஆமிக்காரன் சுன்னாகத்திலேயிருந்து சுட்டுக் கொண்டு பழம் பிள்ளையார் கோவிலடிக்கு வந்திட்டானாம்... தம்பி! தம்பி! ரவுனிலே என்ன நடந்தது?... மோட்டாரிலிருந்து வந்து விழுந்து வெடித்த ஷெல்லால், லிங்கம்ஸ் ரெக்ஸ் கைரல் கடைக்கு முன்னே கே.கே.எஸ் மினிபஸ்ஸில் வந்து இறங்கிக் கொண்டிருந்த பத்துப்பேர் ஸ்பொட்டிலே செத்துப் போச்சினம்” (ப.118).

என்பதன் மூலம் இராணுவத் தினரின் “ஷெல்” தாக்குதல்களினால், தமிழ் மக்கள் அடைந்த அவலங்களை இச்சிறுகதையில் க.பாலசுந்தரம் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். தமிழர்கள்

“ஷெல்” தாக்குதல்களினால் அதிகமான உயிரிழப்புக்களைச் சந்தித்தமையை இதன் மூலம் அறிய முடிகின்றது.

2.7.1.3. சோதனைச் சாவடிகள்

வீதிகளில் தடைமுகாம்களை அமைத்துச் “சோதனை” என்ற பெயரில் தமிழ் மக்களுக்குப் பெரும் அவலங்களை இலங்கை இராணுவத்தினர் ஏற்படுத்தியிருந்தனர். இவ் அடக்குமுறைச் செயற்பாடுகளும் ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளில் பதிவாகியுள்ளன.

அராலியூர் ந.சுந்தரம்பிள்ளையின் “அதிபர்” (வீரகேசரி, 29.09.1985) எனும் சிறுகதையில் இவ்வாறான இராணுவத்தினரின் கெடுபிடிக்களைக் காணலாம்.

“ஊரில் செக்கிங், றவுண்டப் என்றால் ஒரு பிள்ளை கூடப் பாடசாலைக்கு வராது. வகுப்பில் பாடம் நடந்து கொண்டு இருக்கும் பொழுதே யாராவது வம்புக்கு “ஆமி வருகுது” என்று சொன்னால் போதும் அடுத்த கணம் வகுப்பறையில் ஆசிரியர் மட்டும் தான் நிற்பார்” (ப.30).

என்று இராணுவத்தினரின் கெடுபிடிக்களையும், அவை சமூகத்தில் ஏற்படுத்திய தாக்கத்தினையும் “அதிபர்” எனும் சிறுகதை வெளிப்படுத்துகின்றது. இளையவனின் “பெருமைகள்” (07.10.1985) எனும் சிறுகதையிலும் இலங்கை இராணுவத்தினரின் சோதனைக் கெடுபிடிகள் காட்டப்பட்டுள்ளன.

“இப்ப போக்குவரத்தெல்லாம் பிரச்சினைதானே றெயிலும் இல்லை துலைவார் அறுபத்தெட்டு இடத்திலை செக்கிங் என்கு நிண்டால் என்னென்கு பிள்ளையள் வந்து போறது...” (ப.23).

இவ்வாறு இராணுவத்தினரின் சோதனைச் சாவடிகளால் தமிழ்மக்கள்படும் அவலங்களை இளையவன் தன்னுடைய சிறுகதையில்

வெளிப்படுத்தியுள்ளார். தியாகராஜாவின் “எரியும் தளிர்கள்” (சிரித்திரன், பெப்ரவரி, 1987) எனும் சிறுகதை, போராட்ட காலங்களில் பல்வேறு இடங்களிலும் தடை முகாம்கள் அமைக்கப்பட்டு இலங்கை இராணுவத்தினரால் மேற்கொள்ளப்பட்ட சோதனை நடவடிக்கைகளைப் பதிவு செய்கிறது.

“வவுனியா தடை முகாம், ஓமந்தை தடைமுகாம், ஆனையிறவுத் தடைமுகாம் ஆகிய பகுதிகளில் இறங்கி, நடந்து ஊர்வலம் போனதில் கூட்டுமூட்டாக வலியெடுத்திருந்தது...” (ப.29).

எனச் சோதனைச் சாவடிகளில் தமிழ்மக்கள் அனுபவித்த துன்பங்கள் காட்டப்பட்டுள்ளன. யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம் எழுதிய “இரண்டு பெளர்ணமிகள்” (முரசொலி, 1987) எனும் சிறுகதையும் இராணுவத்தின் சோதனைச் சாவடிகளையும் அங்கு இடம்பெற்ற இராணுவத்தின் இனவெறித் தாக்குதல்களையும் பதிவு செய்கின்றது.

“பயப்படாதேங்கோ மிஸ். வழக்கமான செக்கிங்தான் ஐடென்ரி இருக்குத்தானே? மயூரன் தெம்பூட்டுகிறார்...” (ப.58).

“ஆண்கள் அனைவரும் வரிசையாக நிறுத்தப்படுகின்றனர். பட பட பட். பட்... இயந்திரத்துப்பாக்கிச் கூட்டுச்சத்தம்! அதே இடத்திலிருந்து தொடர்ந்து வரும் அவலக்குரல்கள்... கைகளைத் தூக்கியபடி நின்ற மயூரன், அவருகே நின்ற பாடசாலைப் பையன்கள், மற்றவர்கள்...” (ப.59).

இவ்வாறு வீதிகளில் தடைமுகாம்களை அமைத்துச் சோதனை என்ற பெயரில் தமிழ் இளைஞர்களைப் பிடித்து இலங்கை இராணுவத்தினர் சுட்டுக் கொல்லும் கொடுமைகளை இச்சிறுகதை மூலம் யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம் பதிவு செய்துள்ளார். எனவே இன அடக்கு முறையின் ஒரு பகுதியாகவே இதனை நாம் அவதானிக்க முடிகின்றது.

2.7.2. இந்திய இராணுவத்தின் கெடுபிடுகள்

அமைதிப்படை என்ற பெயரில் இலங்கைக்கு வந்த இந்திய இராணுவத்தினர் இறுதியில் ஈழத்தமிழர்களுக்கு எதிரான தாக்குதல்களிலும் ஈடுபட்டமையை இக்காலத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளின் மூலம் அவதானிக்க முடிகின்றது.

செங்கை ஆழியானின் “நிம்மதியாகச் சாகவாவது விடுங்கள்” (மல்லிகை, ஜனவரி, 1989) எனும் சிறுகதையில், கிராம சேவகரிடம் இந்திய இராணுவத்தினர் காட்டிய கெடுபிடுகளையும், கிராம சேவகரிடம் வந்திருந்த தமிழ் இளைஞர்களை அவர்கள் கைது செய்து கொண்டு போவதையும் பதிவு செய்துள்ளார்.

“பதினைந்து நாட்களுக்கு முன் இப்படிப்பட்ட ஒரு நாளில், வீதியால் ரோந்து சென்ற இந்திய இராணுவத்தினர், அவர் வீட்டில் ஆட்கள் குழுமி நிற்பதைக் கண்டுவிட்டு சுற்றி வளைத்துக் கொண்டார்கள்...”

“ஐ ஆம் கிராம சேவகா... ஜீ.எஸ்... என்ற படி தனது அடையாள அட்டையை அவனிடம் காட்டினார்... அவரிடம் வந்து காத்திருந்த இளைஞர்களில் இருபது பேரை றக்குகளில் ஏற்றிவிட்டார்கள். அவர்கள் பலியாடுகள் மாதிரி விதானையாரை ஏக்கத்துடனும், பயத்துடனும் பார்த்தார்கள்”

என இந்திய இராணுவத்தினரின் கெடுபிடுகளைச் செங்கை ஆழியான் தனது சிறுகதையில் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசத்தின் “நேசக்கரங்கள்” (ஈழநாதம், 1990) எனும் சிறுகதையும் இந்திய இராணுவத்தின் வன்முறைகளைப் பதிவு செய்கிறது.

“1987 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் 17. விடியலை என்மனது வேண்டி நின்றது... “இந்திய ஆமிதானே ஒண்டும் செய்யான்கள்” என்று என் அம்மாவால் என் மனதில்

ஏற்றிவைக்கப்பட்ட நம்பிக்கைச்சுடர் அல்லாடத் தொடங்குகிறது.. யாழ் அரசினர் வைத்தியசாலையில் கடமையாற்றிக் கொண்டிருந்த டாக்டர்களே கொல்லப்பட்டதாக அறிந்தபின்...” (பக்.96 – 97).

இவ்வாறு இந்திய இராணுவத்தினரின் தாக்குதல்களால் வைத்தியசாலையில் கடமையாற்றிய வைத்தியர்களும் கொல்லப்பட்ட செய்தியைக் கதையாசிரியர் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். இவ்வாறான வன்முறைத் தாக்குதல்கள் வடகிழக்குப் பகுதிகளில் பரவலாக இடம்பெற்று வந்துள்ளதை ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளின் மூலம் அறிய முடிகின்றது.

2.7.3. போக்குவரத்து மற்றும் பொருளாதாரத் தடைகள்

இனக்கலவரங்களை அடுத்துத் தோன்றிய இனமோதல்களால் நாட்டில் ஆங்காங்கு அமைதியின்மை ஏற்பட்டது. இதனால் வடகிழக்குப் பகுதிகளுக்கான போக்குவரத்துக்கள் தடைப்பட்டன. இத்தகைய போக்குவரத்துத் தடையினை அரசு ஏற்படுத்துவதன் மூலம் வடகிழக்குப் பகுதிகளுக்கான பொருளாதாரம் முடக்கப்பட்டது. இதனால் வடகிழக்குப் பிரதேசங்களில் வாழும் தமிழர்கள் தமக்குத் தேவையான அத்தியாவசியத் தேவைகளை நிவர்த்தி செய்ய முடியாத நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர். இத்தகைய செய்திகளை 1980 – 1990 கள் வரையான காலப்பகுதிகளில் தோன்றிய ஈழத்துத் தமிழ்ச்சிறுகதைகள் வெளிப்படுத்தின.

இளையவனின் “பிரலாபம்” (30.03.1986) எனும் சிறுகதையில் இலங்கை இராணுவத்தினரால் மேற்கொள்ளப்பட்ட போக்குவரத்துத் தடைச் செயற்பாடுகள் பேசப்படுகின்றன.

“கிளி நொச்சியில் “ஆமி காம்ப்” போட்டிருக்கு. இரவு ஆறுமணிக்குப் பிறகு ஒரு வாகனமும் முகாமைக் கடக்கக்கூடாது என்ற உத்தரவாம்...” (ப.32).

“ரயில்வேறாக் பக்கத்தில் போற ரெலிபோன் வயரை அறுத்துப் போட்டான்கள். ரெயில் வாறயில்லை பிறகு ஏன்

இந்த வயரெல்லாம் இருப்பான் என்று எல்லாத்தையும் அறுத்துப் போட்டாங்கள்..." (ப.33).

இவ்வாறு இனப்பிரச்சினை காலத்தில் ஏற்படுத்தப்பட்ட போக்குவரத்துத் தடைகளை "பிரலாபம்" எனும் சிறுகதையில் இளைவன் வெளிப்படுத்தி உள்ளார். யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசத்தின் "அருப்பு நெருப்பு" (ஈழமுரசு, 1986) எனும் சிறுகதையும் போர்க்காலங்களில் நிகழ்ந்த போக்குவரத்துத் தடைகளைப் பிரதிபலிக்கின்றது.

"இராகவன்... இரண்டு வாரங்கள் முன்னதாகவே வந்துவிட வேண்டுமென்ற அவனது திட்டம் கொழும்பிற்கும் யாழ்ப்பாணத்திற்கும் இடையிலான புகையிரத ஓட்டம் தடைப்பட்டதுடன் தடைப்பட்டு விட்டது. தனியார் பஸ்கள் ஓடத் தொடங்கியதும் அதில் வருவதாக அறிவித்திருந்தான்..." (பக். 86 - 87).

இதன்மூலம் இனப்பிரச்சினை தீவிரம் பெற்ற காலத்தில் போக்குவரத்துச் செயற்பாடுகள் தடைப்பட்டிருந்தமையைக் காட்டுகின்றார் கதையாசிரியர். செங்கை ஆழியானின் "விடியாத இரவும் ஒரு மனிதனும்" (மல்லிகை, செப்டம்பர், 1988) எனும் சிறுகதை, இலங்கை அரசினால் மேற்கொள்ளப்பட்டப் பொருளாதார அடக்குமுறைகளை வெளிக்காட்டுகின்றது.

"யாழ்ப்பாணத்திற்குப் போவதற்கு எவ்வித மார்க்கமுமில்லை. இந்தா பேப்பரைப்பார்... என்ற படி அவனிடம் பத்திரிகையைச் சண்முகம் தந்தான்... முதற்பக்கத்திலேயே யாழ்ப்பாணச் செய்தி விரிந்தது." (ப.40).

"இப்ப ரெண்டு கிழமையாக ஆனையிறவுக்கு அப்பால் யாழ்ப்பாணத்துடன் எவ்விதப் போக்குவரத்துமில்லை. நூற்றுக்கணக்கான லொறிகள் ஆனையிறவுக்கு இங்கால

உணவுப் பொருட்களுடன் வாரக் கணக் கில்
காத்திருக்குதுகள்..." (ப.41).

இவ்வாறு போக்குவரத்துத் தடைப்பட்டதன் மூலம் பொருளாதாரச் செயற்பாடுகள் முடக்கப்படுவதனைச் செங்கை ஆழியான் இச்சிறுகதையில் காட்டுகின்றார். இவ்வாறான செயற்பாடுகள் சிங்களப் பேரரசின் இன அடக்குமுறைச்சிந்தனையைப் பிரதிபலிக்கின்றது.

2.7.4. அகதி வாழ்வு

இனக் கலவரங்களினாலும், இராணுவத் தாக்குதல்களினாலும் இலங்கையின் தென்பகுதி, மலையகம் மற்றும் வடகிழக்குப் பகுதிகளில் வாழும் தமிழர்கள் இடம்பெயர்ந்து அகதிவாழ்வு வாழும் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர். குறிப்பாக இலங்கையின் மலையக மறறும் தென்பகுதியில் வாழ்ந்த தமிழர்கள் வடபகுதிக்கு அகதிகளாக இடம்பெயர்ந்து வந்தனர். பலர் கடல்வழியாகத் தமிழகம் சென்றனர். இவ்வாறான அக்காலத்து நிகழ்வுகள் 1980 - 1990 கள் வரையான காலத்தில் எழுந்த ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளில் பதிவாகியுள்ளன. செங்கை ஆழியான் எழுதிய "திச நாயக்காவும் கந்தசாமியும்" (மல்லிகை, செப்டம்பர், 1985) என்ற சிறுகதை, ராமலிங்கம் குடும்பம் கொழும்பில் இனக்கலவரத்தில் அகப்பட்டு அனுபவித்த கொடுமைகளையும், அங்கிருந்து அவர்கள் யாழ்ப்பாணத்திற்கு அகதியாய் வந்த செய்திகளையும் கூறுகின்றது.

"கொழும்பு நகரமே எரிவது போல இருந்தது... பதினைந்து நாட்கள் அவர்கள் அகதிமுகாமில் இருந்தார்கள்... இனிக் கொழும்பில் இருக்க வேண்டாம் யாழ்ப்பாணத்திற்குப் போய்விடுவம். இஞ்ச இருந்தது போதுமுங்க என்று அவர் மனைவி கூறத்தொடங்கினாள்" (பக்.19 - 20).

“ஆனாலும் கொழும்பிலிருந்து யாழ்ப்பாணம் தப்பிவந்த போதிலும் கொழும்பில் இழக்காது எஞ்சியவற்றை அவர் இங்கே இழந்தார்...” (ப.21).

இவ்வாறு ராமலிங்கம் குடும்பம் பட்ட அவலங்களைக் காட்டுகின்றார் செங்கை ஆழியான். இவரின் மற்றுமொரு சிறுகதையான “யானைக்காடு” (வீரகேசரி, ஆகஸ்ட், 1985) எனும் சிறுகதையில், தென்னிலங்கைக் கிராமங்களில் வாழ்ந்த தமிழர்கள் தொடர்ந்தும் அங்கிருக்க முடியாத நிலை உருவாகியதால் வடக்கின் காட்டுப் பகுதிகளுக்கு அகதிகளாக வந்தார்கள் என்ற செய்தி கூறப்படுகிறது. செங்கை ஆழியானின் “பிச்சைக்காரர் ஆக்க வேண்டாம்” (மல்லிகை, ஜனவரி, 1990) எனும் சிறுகதையும் முக்கியமானது.

“களுத்துறையில் ஆடிக்கலவரத்தில் சிங்களவர்களிடம் அடிவாங்கிக் கொண்டு அகதிகளாக இப்பிரதேசத்திற்கு வந்து குடியேறியவர்களில் அவர்களும் அடங்குவர்... ஏழெட்டு பஸ்களில் அவர்கள் எல்லோரையும் அகதி முகாம்களில் இருந்து ஏற்றிவந்தார்கள்... எங்கு செல்கிறோம் என்று தெரியாத நிலையில் அவர்கள் இங்கு கொண்டுவரப்பட்டிருந்தனர்” (ப.118).

என அகதி வாழ்வின் அவலங்களைத் தன் சிறுகதையில் செங்கை ஆழியான் காட்டுகின்றார். சொக்கனின் “அழைப்பு” (ஆலயமணி, ஆனி, 1988) எனும் சிறுகதை இந்திய இராணுவம் அமைதிப்படையாக இலங்கையில் வந்திருந்த காலத்தில் நடந்த இனவெறித்தாக்குதல்களை இச்சிறுகதை வெளிப்படுத்துகிறது. அக்காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்து மக்கள் நல்லூர் கோயிலில் அகதிகளாகத் தஞ்சமடைந்தனர். இலங்கை இராணுவத்தினரின் ஷெல்தாக்குதல்களாலும், விமானத்தாக்குதல்களாலும் உயிர் இழப்புக்களும், உடல் உறுப்புக்கள் காயப்படுவதும், குடியிருப்புக்கள் அழிக்கப்படுவதும் அதிகமாக இடம்பெற்றமையை இச்சிறுகதை வெளிப்படுத்துகிறது.

“வானத்தை மூடிக்கொண்டு வெறிலிகளும் விமானங்களும் பெரிய இரைச்சலோடு பறந்து கொண்டிருந்தன. இருந்திருந்து “ஷெல்” களின் இடிமுழக்கம் காதுகளைச் செவிடுபடுத்தியது. யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் ஆயுட்காலம் நிமிஷங்களாகக் குறுகிக் கொண்டிருக்கிறதோ?” (ப.1).

“கந்தப்பர் குடும்பமும், அப்புத்துரை குடும்பமும் சரியாக ஒரு மாத்திற்குப் பிறகு தங்கள் மூட்டை முடிச்சுகளோடு வீடுகளுக்குத் திரும்பிய வேளையில்... அப்புத்துரை வீட்டு முற்றத்தில்... மாஜி அப்புத்துரையினதும், முன்னாள் கந்தப்ப சேகரத்தினதும் உடற்சட்டைகளின் எஞ்சிய பாகங்கள் எலும்புக் கூடுகளாயும், மண்டை ஓடுகளாயும் கிடந்து அவர்களை வரவேற்றன” (ப.12).

எனப் போர்க்கால அகதிகளாக நல்லூர்க் கோயிலுக்குச் சென்றுவிட்டு ஒருமாதம் கழித்து, பழைய நிலை வந்தவுடன் வீடு திரும்பும் போது வீட்டுக்காவலுக்கு விட்டுப்போன வயதானவர்கள் ஷெல்தாக்குதலில் இறந்து எலும்புக்கூடுகளாகக் கிடக்கும் காட்சியை அப்படியே கதையில் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

இவரின் “பப்பி” (1988) எனும் சிறுகதையும் இன ஒருக் குழுகைளைப் பறைசாற்றுகின்றது. யாழ்ப்பாணம் இனக்கலவரங்களில் பட்ட இன்னல்களையும், இராணுவத்தினரின் கெடுபிடிங்களையும் இச்சிறுகதை வெளிப்படுத்துகின்றது.

“அமைதிக்கும் ஒழுங்கிற்கும் செல்வச்செழிப்புக்கும் பெயர்போன யாழ்ப்பாணத்திலே இவை எல்லாம் படிப்படியாக வீழ்ச்சியுற்று முற்றாக ஸ்தம்பிதமடைந்து மயான பூமியாக மாறும் நிலை...”

“துப்பாக்கிச் சூடுகளும், ஷெல்லடிகள், கண்ணிவெடிகள், பீரங்கித் தாக்குதல்கள், வெறியிலிருந்து குண்டு வீச்சுக்கள் என்பன நாளாந்த நிகழ்ச்சிகளாகிவிட்ட சூழ்நிலையில் ஒவ்வொருவரும் தத்தம் உயிரைக் காப்பதையே குறியாகக் கொண்டு முகாங்களிலே தஞ்சமடைந்தனர்.. (ப.51).

என்பவற்றினூடாக மக்களின் அகதி வாழ்க்கையை இச்சிறுகதையினூடாகக் காட்டுகின்றார் சொக்கன். அராவியூர் ந.சுந்தரம் பிள்ளை எழுதிய “சங்கமம்” (வீரகேசரி.09.04.1989) எனும் சிறுகதை, யாழ்ப்பாணத்தவர்களும், மலையகத்திலிருந்து அகதிகளாக வந்த மலையகத் தமிழர்களும் சேர்ந்து விஸ்வமருப்பகுதியில் காட்டைவெட்டிக் குடியேறிய செய்திகள் கூறப்படுகின்றன. சட்டநாதனின் “கவளம்” (1987) எனும் சிறுகதை யாழ்ப்பாணத் தமிழர்களின் இடப்பெயர்வுகளையும், அகதி வாழ்வின்ையும் காட்டுகின்றது.

“வாழ்வோடு அழியாமலே ஐக்கியமாகிவிட்ட இந்த மனிதர்கள் எல்லோரும் எங்கே சிதறுண்டு போயிருப்பார்கள்... நல்லூரிலா? சிவன் கோயிலிலா? அல்லது ஊரைவிட்டுப் பாதுகாப்புத் தேடி எங்கே இடம் பெயர்ந்திருப்பார்...” (ப.330).

இவ்வாறு யாழ்ப்பாணத்தமிழர்களின் இடப்பெயர்வையும், அகதிவாழ்வையும் காட்டுகின்றார் சட்டநாதன். இத்தகைய தமிழ்மக்களின் அகதிவாழ்வும் அதனோடு இணைந்த அவலங்களும் அக்காலங்களில் தோன்றிய ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளில் பிரதிபலிப்பதைக் காணலாம்.

2.8. போராளிகளின் வீரத்தியாகங்கள்

சிங்களப் பேரினவாதிகளின் அடக்குமுறைச் செயற்பாடுகளும் அரசின் இறுக்கமான சட்ட நடைமுறைகளும், இராணுவத்தின் இனவெறித்தாக்குதல்களும் தமிழர்தாயகப்பகுதிகளில் அதிகரித்தமையும்,

தமிழ் அரசியற்கட்சிகளின் அனைத்துச் சாத்வீக போராட்டங்களும் நிராகரிக்கப்பட்டமையாலும் அரசியல் ரீதியாக விழிப்புணர்வு அடைந்த தமிழர்கள், தமிழர்களின் சுதந்திரத்திற்கான தனியரசுக் கோரிக்கையை முன்வைத்தனர். “தரப்படுத்தல்” பிரச்சினையால் விரக்தியுற்ற தமிழ் மாணவர்களும் அரசுக்கெதிரான தமிழ்ப் போராளிக் குழுக்களுடன் இணைந்து தாயக விடுதலைக்காகப் போரிட்டனர். இத்தகைய விடுதலைப் போராட்டச் சூழ்நிலைகள் 1980 - 1990 கள் வரையான காலகட்டத்தில் தோன்றிய ஈழத்துத்தமிழ்ச் சிறுகதைகளில் பெரிதும் பேசப்பொருளாகக் கொண்டு படைக்கப்பட்டன.

இளையவன் எழுதிய “பாசம்” (08.01.1985) எனும் சிறுகதை, “காணி உறுதி” எனும் சிறுகதைத் தொகுதியில் வெளிவந்தது. அதில் தமிழ்ப்போராளி இளைஞர்களின் போராட்டச் செயல்களும், அவர்களை இராணுவத்தினரிடமிருந்து பாதுகாக்க ஒரு தாய் பட்ட பாடுகளையும் பதிவு செய்துள்ளது.

“எனக்காக ஏனம்மா இவ்வளவு கஷ்டப்படுறியள்?... ஏதோ தம்பி எங்களால் முடிஞ்சதை எண்டாலும் செய்ய வேண்டாமோ? ஆர் பெத்த பிள்ளையளோ எங்கடை விடிவுக்காகத்தானே கஷ்டப்படுறியள். வீடுவாசல் எல்லாத்தையும் விட்டிட்டு தினசரி வேதனைப்படுகிற உங்களைப் போல பிள்ளையள் எத்தனை பேர் தம்பி...” (ப.15).

இவ்வாறு விடுதலைப் போராட்டத்தில் தம்மை அர்ப்பணித்த தமிழ் இளைஞர்களின் மகிமையை ஒரு தாயின் கூற்று மூலம் இளையவன் பதிவு செய்துள்ளார்.

அராலியூர் ந.சுந்தரம்பிள்ளையின் “திருவிழா” (1986) எனும் சிறுகதை, இலங்கை இராணுவத்தினை விடுதலைப்புவிகள் யாழ்ப்பாணக் கோட்டைக்குள் அடைத்து வைத்திருந்த காலத்துக் கதையாகும். அதற்கு

முந்தைய காலத்துக் கோயில் திருவிழாக்கள் சம்பந்தமான செய்திகளும் கூறப்பட்டுள்ளன.

“ராணுவம் அிட்டகாசம் செய்து கொண்டிருந்த காலத்திலை யாழ்ப்பாணத்திலை திருவிழாக்களே செய்ய முடியாமல் இருந்தது... இப்ப இப்படியாவது திருவிழா செய்யக்கூடிய தாயிருக்கு..”

“வெல்லடி, குண்டு வீச்சு, வெறலிச்சுடெண்டு தினம் தினம் திருவிழாத் தானே? இலங்கை இராணுவத் தை யாழ்க்கோட்டேக்கை அடைச்சதோடை கண்ணிவெடி இல்லை...”

இவ்வாறு விடுதலைப் புலிகளின் வீரதீரப்பிரஸ்தாபங்களைப் பதிவு செய்கிறார் ந.சுந்தரம்பிள்ளை.

நந்தியின் “கேள்விகள் உருவாகின்றன” (மல்லிகை, ஆகஸ்ட், 1986) எனும் சிறுகதை, இன ஒடுக்குமுறைகளையும், தமிழ் இளைஞர்களின் விடுதலைப் போராட்டத்தினையும் நினைவுபடுத்துகின்றது. யாழ்ப்பாணம் பேரூந்து நிலையத்திலிருந்து பருத்தித்துறை நோக்கிப் புறப்பட்ட மினி வானொன்றில், ஆரியகுளச் சந்தியில் நின்று இளைஞன் ஒருவன் அவசரமாக ஏறுகிறான். அதே வானில் பயணம் செய்யும் இளைப்பாறிய சிவப்பிரகாசம் மாஸ்ரரின் மனவுணர்வுகள் இந்த இளைஞன் சம்பந்தமாகத் தப்புக்கணக்குப் போடுகின்றன. மினிவானுள் அவனது செயற்பாடுகள் சிவப்பிரகாசம் மாஸ்ரருக்கு அவநம்பிக்கையைக் கொடுத்தன. ஆனாலும் தான் சென்ற மரணவீட்டில், தாய்க்குரிய ஈழச்சடங்குகளைக் கண்ணீர்மல்க நிறைவேற்றிய கணமே புறப்பட்டுவிடும் போராளியான அந்த இளைஞனைக் கண்டதும் அவை மறைந்து விடுகின்றன. இன வன்முறைகளை ஜீரணித்துக் கொண்ட 1956, 1958, 1971, 1977, 1981, 1983 ஆம் ஆண்டுகளை மனம் அசைபோட்டுப் பார்க்கிறது. புதிய சிந்தனை உள்ளத்தில் படருகின்றன.

“அகலமான வருடங்கள் மனசுறியத் திரும்புகின்றன. 1956, 1958, 1961, 1974, 1977, 1981, 1983... இனி...?”

“ஷெல்லோசை விட்டுவிட்டுக் கேட்டுக்கொண்டே இருக்கிறது. மேலே ஷெலி ஒன்று வட்டமிடுகிறது. சிறுவர்கள் பருந்தைக் கண்ட குஞ்சுகளெனப் பதுங்கவில்லை. புவரசத்தடிகளைத் துப்பாக்கிகள் என்ற பாவனையில் உயர்த்தி ஷெலிக் குக் குறிப்பார்க்கிறார்கள்...” (ப.28).

என்று அக்காலப் போர்ச்சுழலைக் காட்டுகின்றார் நந்தி.

தியாகராஜாவின் “சிலநேரங்களில் சிலநியதிகள்” (ஈழமுரசு, அக்டோபர், 1986) எனும் சிறுகதை ஒரு தமிழ் விடுதலைப் போராளி, தன்னை விடுதலைப் போராட்டத்தில் இணைத்துக்கொள்ளும் செய்தியைக் கூறுகின்றது.

“அன்புள்ள அம்மா, குடும்பத்தார் அனைவருக்கும், நான் உங்களை விட்டு வெகுதூரத்திற்குப் போக வேண்டிய நேரம் நெருங்கிவிட்டது. நான் போகிறேன்... என் நண்பர்கள் எனக்குப் பெற்றவர்கள் மாதிரியுந்தான்!... விரைவில், நாம் நமது சுதந்திர மண்ணில் சந்திப்போம்” (ப.7)..

எனத் தமிழர்களின் விடுதலைக்காகத் தன்னைப் போராட்டத்தில் இணைத்துக் கொள்ளும் ஒரு இளைஞனின் கதையாகப் பதிவு செய்கிறார் ஆசிரியர். கோப்பாய் சிவம் எழுதிய “இழப்பின் பெருமைகள்” (அமிர்தகங்கை, 01.03.1987) எனும் சிறுகதை, விடுதலைப் போராட்டத்தில் அர்ப்பணித்த தன் மகனை எண்ணிப்பெருமை கொள்ளும் கந்தசாமி எனும் தந்தையின் வாயிலாகக் கதை நகர்கின்றது.

“கந்த சாமியற்றை பொடியனைக் காணேல்லையாம்...
ஒருவேளை மற்றதிலை சேர்ந்திருப்பானோ...” (ப.64).

“...அவன் என்ன செய்யக் கூடாத காவாலித்தனம் ஏதேன்
செய்தவனே? வயசுக் காலத்திலை எனக்கொரு
பெருமையைத் தேடித்தந்திட்டல்லோ போயிருக்கிறான்...
ஆரேன் போராடிக்கொண்டு இந்தா அண்கணை சுதந்திரம்
எண்டு தர அலுங் காமல் நலுங் காமல்
அனுபவிக்கிறதுக்குக் காத்திருக்கிறம் நாங்கள். இது
எவ்வளவு காலத்துக்கு?...” (ப.67).

இவ்வாறு தன்னுடைய மகனின் விடுதலைப் போராட்டப்
பங்களிப்பை எண்ணித் தந்தை பெருமை கொள்வதாக இச்சிறுகதையைக்
கோப்பாய் சிவம் படைத்திருக்கிறார்.

ரஞ்சகுமாரின் “கோசலை” (1989) எனும் சிறுகதையும்
முக்கியமானது. கோசலை எனும் தாய் பெற்றெடுத்த செல்வங்கள் மூன்று
அவர்களில் ஆண்கள் இருவர். மூத்தமகன் சீலன் அமைதியும், அடக்கமும்
நிறைந்தவன். அம்மாவுக்குச் சீலனில் நல்லபிடிப்பு. ஆனால் இளையவன்
குலம் முரட்டுத் தன்மை வாய்ந்தவன். படிப்பு ஓடவில்லை
மெக்கானிக்வேலை செய்பவன். பரீட்சையன்று எங்கோ புறுப்பட்ட சீலன்
வீடுவரவில்லை. அவன் இயக்கத்திற்குப் போய்விட்டான். அம்மாவின்
நினைவில் இவ்வாறு மீட்டல் செய்யப்படுகின்றது.

“இளையவனும் நாலைந்து நாட்களாக வீடு
வரவில்லையே!... நடு இரவில் சில இளைஞர்களுடன்
குலம் வீடுவந்தான்... ஒரு கையில்லாத நிலையில்... ஓ!
இரண்டு பிள்ளைகளும் இயக்கத்திலா?...”

என்பதன் மூலம் பிள்ளைகள் விடுதலைப் போராட்டத்தில்
இணைந்த பின், அவர்களை நினைத்துத் தவிக்கும் தாயின் சஞ்சலம் இங்கு
பேசப்படுகின்றது.

“அவர்கள் அடிக்கடி ஊர்களைச் சுற்றி வளைத்தனர். கனரக வாகனங்களின் உறுமலைக் கேட்டவுடன் அம்மா பாதி உயிரற்றுப் போவாள். நீட்டிய துப்பாக்கிகளுடன் “மகன் எங்கே?” என உறுக்கியபடி அவர்கள் வரும்போது...” (ப.42).

என இராணுவத்தினரின் செயற்பாடுகளும் பேசப்பட்டுள்ளன. கோசலையின் சஞ்சலம், அன்றைய ஈழத்தமிழ் அம்மாக்களின் சஞ்சலமாகக் காட்டப்பட்டுள்ளதனை உணரலாம்.

ரஞ்சுமாரின் மற்றுமொரு சிறுகதையான “காலம் உனக்கொரு பாட்டெழுதும்” (1989) எனும் சிறுகதையும் இளைஞனொருவனின் போராட்ட உணர்வுகள் பற்றியதாகும். அருள் என்ற இளைஞனின் மனவுணர்வுகளினூடே கதை நகர்த்திச் செல்லப்படுகின்றது. முந்தைய நிலைவுகள் மாறி மாறி வந்து உந்துகின்றன. அம்மாவின் பசுமையான நிலைவுகள், சுலோசனா அக்காவினதும் – அத்தானினதும் நடைமுறைகள், சுந்தரியக்காவின் உறவு முதலியபந்தங்கள், மனதைப் பற்றி நிற்கின்றன. இருந்தும் “சொந்த உணர்ச்சிக்கு இடம் கொடுக்க மாட்டேன்” என்ற மன வைராக்கியம் அருள்மீது பரவுகிறது. இயக்க இளைஞர்களின் செயன்முறை இச்சிறுகதையின் மூலம் உணர்வு பூர்வமாகக் காட்டப்படுகின்றது. தன்னோடொத்த இளைஞர்கள் சின்னாபின்னமாகி மரணித்த நிலையில் எதிரிகளால் சித்திரவதைக்கு ஆளாகித், தூக்கி எறியப்பட்ட நிலையில் படையினரால் கைப்பற்றிச் செல்லப்படும் அருளின் நிலைமையைக் கேள்விக்குறியாக முடித்து வைத்துள்ளார் ரஞ்சுமார்.

செ.யோகநாதனின் “வானமும் கடலும் போல” (1989) எனும் சிறுகதை முற்றுமுழுதாகப் போராட்டகால வாழ்க்கையினைப் பிரதிபலிக்கின்றது. அருளம் பலம் புனகரியில் இருந்து கொழும்புத்துறைக்குப் பரவைக்கடலூடாகச் சிறிய வள்ளத்தில் திருட்டுத்தனமாகத் தன் அண்ணனைத் தேடிப்போவதும், அவன் அங்குபோய் இன ஒடுக்கு முறையின் அவலங்களைக் கண்டு தானும் ஒரு

போராளியாக மாறுவதாகக் கதை அமைந்துள்ளது.

“அண்ணனைப் பார்க்க வேணும்... பார்க்க வேணும் என்று ஆச்சி ஓயாமல் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறா. அண்ணன் கொழும்புத்துறையிலை இருக்கிறதாக்கேள்விப்பட்டன். அதுதான் ஒருமுறைமட்டும் அவரை வீட்டுக்குக் கூட்டிக் கொண்டு போய் ஆச்சிக்குக் காட்டலாம் என்று போறன்...” (ப.113).

“நான் ஒருநாள் உன்னுடைய அண்ணனை தூரத்திலிருந்து கண்டனான். என்ன வடிவாயிருக்கிறான் அவன். துவக்கும் கையுமாய் கொஞ்சமும் பயமில்லாத சூரப்புவி அவன்...”

“எங்களின்ர சனங்களின்ர வாழ்க்கையை எவ்வளவு நாசமாக்கி விட்டார்கள். சாப்பாட்டுச்சாமான் எதுவும் வராமல் தடுத்தும் போட்டாங்கள். கரண்டி, மண்ணெண்ணெய், பெட்ரோல் வராமல் நிறுத்தி விட்டார்கள். சனங்களை இப்படி வருத்தி அடிமைகளாக்கிப் போடலாம் என்று நினைச்சிட்டாங்க...” (பக்.113 – 114).

என்பவற்றின் மூலம் அக்காலப் போராட்டச் சூழலையும், இலங்கை அரசின் அடக்கு முறைகளையும் காட்டுகின்றார் யோகநாதன்.

“எத்தனை நாளைக்கு இந்த அநியாயங்களைப் பொறுக்க முடியும்?... எங்களின்ர பொடியன்கள் எவ்வளவு வீரமானவர்கள்... உயிரை அவங்கள் பெரியதொரு விஷயமாக நினைக்கேல்லை... சின்னப் பெட்டைகள் எல்லாம் இப்போ வேங்கைப் புலிகள் ஆகிட்டாளவை... அதெல்லாம் இருக்கட்டும் தம்பி ஏன் இங்க வந்திருக்கிறாய்...”

“நானா? நான் இயக்கத்திலை சேர வேண்டுதான் இங்கை வந்திருக்கிறேன்...” (ப.121).

எனத் தான் வந்த நோக்கத்தினை மறந்து, மக்களின் நிலைமகளையும் அவலங்களையும் உணர்ந்து இறுதியில் அருளம்பலமும் தன்னைப் போராட்டத்தில் இணைத்துக் கொள்வதாகக் கதையை யோகநாதன் முடித்திருக்கின்றார்.

சித்திரா நாகநாதனின் “ஒரு போராளியின் காதலி காத்திருக்கிறாள்” (1990) எனும் சிறுகதையும் தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டத்தில் தம்மை ஈடுபடுத்திக் கொண்ட இளைஞர்கள் பற்றியதாகும்.

“இலங்கை இராணுவம் புலிகளைத் தேடி நிலாவெளிக் கிராமத்தைச் சுற்றி வளைப்புச் செய்து கொண்டிருந்தது... முதல் தடவையாக அபிஷேக்கும், நண்பர்களும் நிலாவெளிக் கிராமத்திற்கு வந்திருந்தார்கள்... கலைந்துபோன கேசமும், உரம்பாய்ந்த உடலும், சாரன் - சேட்டும், கரங்களில் ஏ.கே.யுமாக அவன் நின்ற கோலம்...! சரித்திர காலத்துச் சேனாதிபதிகளை ஞாபகப்படுத்தியது” (பக். 2 - 3).

என விடுதலைப் போராட்டத்தில் தம்மை ஈடுபடுத்திக் கொண்ட தமிழ் இளைஞர்களின் வீரமும், செயற்பாடுகளும் இக்கதையில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன.

இவ்வாறான விடுதலைப் போராட்டம் உச்சம் பெற்ற 1980 - 1990கள் காலப்பகுதிகளில் பெரும் அவலங்களையும், இழப்புக்களையும் தமிழ் மக்கள் அனுபவித்தனர். இவர்களின் சுதந்திர வாழ்க்கைக்காகத் தம்மையே தமிழ் இளைஞர்கள் விடுதலைப் போராட்டத்தோடு ஈடுபடுத்திக் கொண்டனர். இத்தகைய சமூக அனுபவங்களை இக்காலச் சிறுகதைகளில் பெரிதும் காணமுடியும்.

இனக்கலவரங்கள், இன ஒருக்குமுறைகள், தமிழ் - சிங்கள இனங்களின் உறவு சீரழிக்கப்பட்டமையால் வந்த வன்செயல்கள், தமிழர்களுக்கு எதிராகப் பேரினவாத அரசு கைக்கொண்ட சட்ட நடைமுறைகள், இதனால் தமிழர்கள் அனுபவித்த அவலங்கள், பேரினவாத அரசிற்கு எதிராகத் தமிழிளைஞர்கள் மேற்கொண்ட விடுதலைப் போராட்டங்கள், மறுதலையாக இனவன்முறைகளால் நிகழ்ந்த தமிழ்மக்களின் துயரநிலைமைகள் என்பன, 1980 - 1990 கள் வரையான காலகட்டத்தில் எழுந்த ஈழத்துத் தமிழ்ச்சிறுகதைப் படைப்புக்களில் தீவிரமாகப் பேசப்பட்டமை அக்கால இனமுரண்பாட்டின் உச்சத்தினைக் காட்டுகின்றன.

3. சிறுகதைகளில் இனமுரண்பாட்டின் எடுத்துரைப்பியல்

3.1 எடுத்துரைப்பியல்

ஒரு கதையின் வெற்றியும் தோல்வியும், ஆசிரியன் அதைக் கூறும் முறையிலேயே அமைந்துள்ளது. எனவே தான் மேலைநாட்டு இலக்கியத் திறனாய்வாளன் ஹட்சன், “சிறுகதை ஒரு கதைத்துணுக்கைவிடச் சிறிது விரிவான இலக்கிய வடிவம் பெற்றதாக இருக்கலாம். ஆனால் அதன் வெற்றி முழுவதும் கதையைச் சொல்லும் திறத்திலேதான் காணப்படுகின்றது” என்கிறார். (சுதாகரன்.செ,1974 : 63). Narration (நேரேஷன்) என்ற ஆங்கிலச் சொல்லிற்கு “எடுத்துரைப்பு” என்ற தமிழ்ச்சொல் பெருமளவில் பயன்படுத்தப்பட்டாலும் மொழிதல், கதையாடல், சொல்லும் முறைமை, கூற்றியல் என்ற பல சொற்கள் இதனைக் குறிக்கப் பயன்படுகின்றன.

மனிதன் தன் ஐம்புலன்களால் உணர்ந்தவற்றை மொழி என்னும் கருவியால் விளக்க முனைகிறான். அவ்வாறு விளக்க முனைய உதவும் வழிமுறையே “எடுத்துரைப்பியல்” ஆகும். இது மொழிக் கோட்பாடுகளோடு நெருங்கிய தொடர்புடையதாகும். படைப்பின் கருத்தாடலை மையப்படுத்துகின்றது. ஒரு நிகழ்ச்சியை மொழிப்படுத்தும் போது நடக்கிற மாற்றங்களையும், அந்த மாற்றங்களை நிகழ்த்துகின்ற செயல் போக்கினையும் கண்டுகொள்ள எடுத்துரைப்பியல் கோட்பாடு பயன்படுகின்றது.

எடுத்துரைப்புப் பற்றிய ஆய்வு இயலே “எடுத்துரைப்பியல்” ஆகும். இது “Narratology” என்று ஆங்கிலத்தில் வழங்கப்படுகிறது. ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதைப் படைப்பாளிகள், 1980 - 1990 கள் வரையான காலப்பகுதிகளில் தாம் படைத்த சிறுகதைப்படைப்புக்களில், இனமுரண்பாடுசார் பிரச்சினைகளை எவ்வாறு எடுத்துரைப்புச் செய்திருக்கிறார்கள் என்பது பற்றி ஆராய்வதே இவ்வியலின் பிரதான தொழிற்பாடாகும். ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதைப் படைப்பாளர்களும் தாம் கதைசொல்லும் விதத்தில் தனித்துவத்தைப் பேணி உள்ளனர். இதனாலே அவர்களின் மொழித்திறனும், எழுத்தாற்றலும் சிறப்புற்றதோடு,

கதைப்படைப்புக்களும் நிலைத்திருக்கின்றன.

3.2. உத்திகள்

சிறுகதை, ஒரு குறிப்பிட்ட வரையறைக்குள் திறம்பட அமையச் சில உத்திகள் பின்பற்றப்படுகின்றன. கதை சுவைபடக் கூறப்படும் முறையினாலேயே வாசகன் அதனைத் தெளிவாக உணர்ந்து கொள்ள முடியும். ஒரு கருத்தைச் சுவைபடக் கூற வேண்டுமாயின் தகுந்த உத்திகளைப் பயன்படுத்த வேண்டும். கட்டமைப்புடன் உத்திகள் செம்மையாக இணைக்கப்படுவதன் மூலம் கலைப்படைப்பு சிறந்த வடிவத்தினைப் பெறுகின்றது.

சிறுகதைகளில் உத்திகள் குறியீட்டுமொழி, எதுகை மோனை பொருந்த அமைந்த சொற்றொடர் அமைப்பு, முந்தைய நிகழ்ச்சிகளைச் சான்றுகாட்டுதல், சுருங்கக்கூறுதல், கதைக்கூற்றுமுறை, அறிவுநிலை சார் சொற்பயன்பாடு, நனவோடைமுறை, முன்னோக்கு உத்தி, பின்னோக்கு உத்தி, சிறுகதைகளுக்குப் பெயரில், சிறந்த கதைமாந்தர் படைப்பு முதலிய முறைகளில் கையாளப்படுகின்றன. இவ் உத்திகள் அனைத்தும் கதையமைப்பு, கதைமாந்தர்கள் மூலம் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன. இவை விரிந்த சிந்தனைக்கு வழிவகுக்கின்றன.

3.2.1. சம்பவக் கோர்வைகள்

சிறுகதையில் வரும் சிறு நிகழ்ச்சிகளும், சம்பவங்களும் ஒன்றுக்கொன்று தொடர்புடையனவாய், கிரமமான முறையில் கோர்க்கப்பட்டுக் கதைப் பின்னல் அமைவதுண்டு. இங்கு கதைச்சம்பவங்கள், கோர்வையாகத் தமக்குள் இயைபுடையனவாகக் காணப்படும். ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளில், வாசகனுக்குத் தெளிவின்மையை உண்டு பண்ணாமல் ஓரளவு படிக்கத் தெரிந்தவர் கூடப் புரிந்து கொள்ளக் கூடிய வகையில் சம்பவக்கோர்வைகளாகக் கதைப்பின்னல் பின்னப்பட்டுள்ளதை அவதானிக்க முடிகின்றது.

யோகநாதன் எழுதிய “வானமும் கடலும் போல” (1989) எனும் சிறுகதை போராட்ட காலச் சூழலைப்பிரதிபலிப்பதுடன் “அருளம்பலம்”

எனும் தமிழ் இளைஞனின் விடுதலைப்பயணத்தை மையப்படுத்திக் கதை பின் னப் பட்டுள் ளது. அருளம் பலம், புனகரியில் இருந்து கொழும்புத்துறைக்குப் பரவைக்கடலுடாகச்சிறிய வள் ளத்தில் திருட்டுத்தனமாகத் தன் அண்ணனைத் தேடிப் போவதும், அவன் அங்குபோய் சிங்களப் பேரினவாதிகளின் இனவெறித்தாக்குதல்களையும், அதனால் தமிழ்மக்கள் அடைந்த அவலங்களையும் உணர்ந்து, இறுதியில் தான் சென்ற நோக்கத்தை மறந்து தானும் ஒரு போராளியாக மாறுவதாகக் கதை பின்னப்பட்டுள்ளது.

“மிகுந்த கஷ்டத்திற்குப் பிறகுதான் புனகரியிலிருந்து கொழும்புத்துறைக்கு வந்திருந்தான் அருளம்பலம்” (ப.111).

“அண்ணனைப் பார்க்க வேணும்... பார்க்க வேணும் என்று ஆச்சி ஓயாமல் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறா... அண்ணன் கொழும்புத்துறையிலை இருக்கிறதாகக் கேள்விப்பட்டன். அதுதான் ஒருமுறை மட்டும் அவரை வீட்டுக்குக் கூட்டிக் கொண்டபோய் ஆச்சிக்குக் காட்டலாம் என்று போறன்...” (ப.113).

“நாளுக்கு நாள் அட்டுழியங்கள் அதிகரிச்ச வருகுது. இந்த ஊரைப் போல எத்தனை ஊர் ஆகிப்போச்சு... நாங்க சொந்த மண்ணிலையே வீடுவாசலை, சொந்தங்களை இழந்து போயிருக்கிறம்... கண்மூடித்தனமாகக் குண்டு போடுறாங்கள் சனமெல்லாம் ஒதுங்க இடமில்லாமல் சிதறிச் சீரழியுது...” (ப.118).

“நானா? நான் இயக்கத்திலை சேர வேண்டுதான் இங்கை வந்திருக்கிறன்...” (ப.121).

எனத் தான் வந்த நோக்கத்தினை மறந்து, மக்களின் நிலைமைகளையும், அவலங்களையும் உணர்ந்து இறுதியில் அருளம்பலம் தன்னைப் போராட்டத்தில் இணைத்துக் கொள்வதாகச் சருதியான

திருப்பத்துடன் கதையை முடித்திருக்கிறார் கதையாசிரியர். இங்கு கதைப்பின்னல் தெளிவாக அமைந்துள்ளது. சம்பவங்கள் ஒவ்வொன்றும் ஒன்றுக்கொன்று தொடர்பு உடையனவாய் கிரமமான முறையில் பின்னப்பட்டுள்ளதை அவதானிக்க முடிகின்றது.

நந்தியின் “பதுங்கு குழி” (மல்லிகை, ஜனவரி, 1988) எனும் சிறுகதை யாழ்ப்பாணத்தினைக் களமாகக் கொண்டு செல்லத்துரைக் கிழவன் வாயிலாகக் கதை பின்னப்பட்டுள்ளது. கொழும்பில் இருந்த காலங்களில் நடந்த கலவரங்களையும், அதில் தமிழ்மக்கள் அனுபவித்த கொடுமைகளையும், இனவெறித் தாக்குதல்களுக்கு அஞ்சி யாழ்ப்பாணம் வருவதும். இங்கும் இராணுவத்தினரின் தாக்குதல்கள் தொடர்வதால், பகுங்கு குழி வாழ்க்கையே வடக்குக்கிழக்கில் நிலவுவதாகக் காட்டிக் கதையை முடிந்திருக்கிறார்.

“அவருக்கு 1958 ஆம் வருடம் கொழும்பில் தனது கடை சிங்களக்காடையர்களால் தீயிட்டுப் பொசுக்கப்பட்ட ஞாபகம் வந்தது. அவர் அகதிக்கப்பலில் யாழ்ப்பாணம் அடைந்து உடுத்த வேட்டி சால்வையுடன் சுதந்திரமாகத்தனது வீட்டிற்கு வந்தபோது...”

“உயரத்திலே பருந்துகள் இரு பொம்மர்களும் தாழ்! ஒரு ஹெலிகொப்டரும் வட்டமிட்டன. இதற்கிடையில் அந்த வட்டாரத்துள் வாழும் குடும்பங்கள் தமது பதுங்கு குழிகளில் ஒதுங்கிக் கொண்டன...”

“வடக்கும் கிழக்கும் எமது பதுங்கு குழிகள்... இந்த மண் எமக்குச் சொந்தமில்லை என்றால் நாங்கள் பதுங்குவதற்கும் இடமில்லை” (ப.36).

என்று கதைச்சம்பவங்கள் குழப்பமில்லாத வகையில் கோர்க்கப்பட்டு, இறுதியில் திருப்பத்தினை அமைப்பதன் மூலம் நிறைவு செய்வதாகக் கதையைப் பின்னியுள்ளார் நந்தி.

செங்கை ஆழியான் எழுதிய “விடியவில்லை” (ஈழமுரசு, ஜனவரி, 1987) எனும் சிறுகதை நாகதாதி என்பவரை மையப்படுத்திப் பின்னப்பட்டுள்ளது. நாகதாதி, கடந்த முப்பத்தைந்து வருடங்களாக கிளிநொச்சியில் இருந்து யாழ்ப்பாணத்திற்கு மாடுகளைக் கால்நடையாகச் சாய்த்துச் சென்று உரிய இடத்தில் சேர்த்து வருகின்ற தொழிலைத்தான் செய்துவருகிறார். அவர் இம்முறையும் “இஸ்மாயில்” என்பவனுக்காக மாடுகளை யாழ்ப்பாணத்திற்கு நடத்திச் செல்கிறார். இடையில் பரந்தனை அடையமுன் யானை வழியில் குறுக்கிட்டதால் அவருடைய பயணம் இருமணி நேரம் தடைப்பட்டது. பரந்தனை அடைந்த போது இருள் கூழ்ந்து விட்டது. நாட்டில் மாலை ஏழு மணியில் இருந்து மறுநாள் காலை நான்குமணி வரை ஊரடங்குச் சட்டம். அதனால் அங்கிருந்த மடத்தில் சாய்ந்துவிட்டு காலை போகலாம் என எண்ணினார். மறுநாள் அதிகாலை நான்கு மணிக்கு எழுந்து மாடுகளைப் பார்த்தார். அதில் ஒன்று வீதிக்கப்பால் மேய்ந்து கொண்டிருந்தது. அவர் வீதிக்கு ஏறியபோது இராணுவ வாகனம் ஒன்று வருவது தெரிந்தது. பயத்துடன் மீண்டும் வீதியைக் கடந்து மடத்திற்கு ஓடிவந்தார். தன்னை மாடுகளுக்குள் மறைத்துக் கொள்ளப் பார்த்தார். முடியவில்லை. இராணுவத்தினர் இவரைச் சுட்டனர். அவர் மல்லாந்து நிலத்தில் விழுந்தார் என்று சிறிய சம்பவங்கள் ஒவ்வொன்றும் குழப்பம் இல்லாமல் தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ளக் கூடிய நிலையில் பின்னப்பட்டுள்ளது.

“காட்டுப்பாதையில் யானை ஒன்று குறுக்கிடைத்திருந்தால் நாகதாதி இப்போது ஆனையிறவைத் தாண்டியிருப்பார்... அது அவ்விடத்தைவிட்டு காட்டிற்கு அகன்று செல்லஇரண்டு மணிநேரம் பிடித்துவிட்டது...” (ப.90).

“வானத்தை அண்ணாந்து பார்த்தார். நிலவு மேற்கில் சரிந்திருந்தது. நேரம் அதிகாலை நான்கு மணியிருக்கும் எனப்பட்டது... தூரத்தில் வீதிக்கு அப்பால் மாடு ஒன்று மேய்ந்து கொண்டிருப்பது தெரிந்தது... வீதியில் ஏறியபோது தூரத்தில் ஒளியைப் பாய்ச்சியபடி கனத்த வாகனங்கள்

விரைந்து வந்தன." (ப.94).

"உடல் வெடவெடவென நடுங்கியது... அவர் மாடுகளுள் தன்னை மறைத்துக்கொள்ளப் பார்த்தார். முடியவில்லை பட்... பட்... பட்... வாய்விட்டு அலறக்கூட அவரால் முடியவில்லை. அப்படியே நிலத்தில் மல்லாந்து விழுந்தார். கண்கள் இருள. வானத்தை நோக்க..." (ப.95).

என்று நாகதாதிக்கு நடந்த கொடுமையைத் திருப்பமாக அமைத்துக் கதையை முடிக்கிறார். சிறிய சம்பவங்கள் தமக்குள் தொடர்புடையனவாகக் கோர்க்கப்பட்ட நிலையில் இக் கதைப்பின்னல் அமைந்துள்ளது.

தாமரைச் செல்வியின் "இங்கேயும் சில இழப்புக்கள்" (ஈழமுரசு, 16.02.1986) எனும் சிறுகதை, இராணுவ நெருக்கடியில் யாழ்ப்பாணமும் ஏனைய தமிழ்ப்பிரதேசங்களும் சிக்கித் தவிக்கின்ற காலத்தில் போக்குவரத்துச் செய்வதில் உள்ள இடர்பாடுகளையும் அதனால் மனித மனங்கள் எதிர் கொள்ளும் அவஸ்தைகளையும் ஒரு ஒருமைப்பாடு உடையதாக, கதைச்சம்பவங்கள் ஒன்றோடு ஒன்று தொடர்புடையதாகவும் அமைந்துவர கதைப்பின்னல் பின்னப்பட்டுள்ளது. கிளிநொச்சியில் இருந்து யாழ்ப்பாணம் செல்லும் மினிபஸ்சில் தன் பேரனான கிழவனுடன் ஏறிய இளம்பெண்ணொருத்தியின் துயரங்கள், அந்தப் பஸ்சின் உரிமையாளனும் சாரதியுமாகிய கோபாலனது உள்ளத்தில் ஏற்படுத்திய சுகமையையும், அதனால் ஏற்பட்ட விளைவுகளையும் தாமரைச் செல்வியின் படைப்புச் சொல்கிறது. யாழ்ப்பாணம் பெரியாஸ்பத்திரியில் உயிருக்குப் போராரும் கணவனைக் கடைசியாகக் காணத்துடிக்கும் அந்தப் பெண்ணின் ஆவலைப் பூர்த்தி செய்வதற்காக, யாழ்ப்பாணத்தில் பிரச்சினை ஏற்பட்டுப் போகமுடியாத சூழலிலும், அவற்றையும் மீறி ஆஸ்பத்திரியை அடைந்துவிடுகிறது கோபாலனின் மினிபஸ். இருந்தும் நடந்ததென்ன

“நான் பாவி அவற்றை கண்ணில முழிக்க ஏலாமல் போயிட்டனே நீங்க இத்தனை கஷ்டப்பட்டும் பலனில்லாமல் பொயிட்டுதே கடைசி நேரம் அனாதையா போயிட்டாரே என்ற தெய்வமே”

“அவர்கள் வாசலுக்கு வந்ததும் அதிர்ந்து போனார்கள், பஸ்சின் கண்ணாடிகள் நொருக்கப்பட்டு டிரக்கால் இடித்து நசுக்கப்பட்டு அவன் கண் முன்னாலேயே அவனது சொத்துக்குத் தீயிடப்பட்டது. சுற்றி இராணுவத்தினரின் குரரச்சிரிப்பு அந்தத் தீயைவிடக் கொடுமையாய் கோபாலனை எரித்தது.”

“கண் முன்னால் தனது சொத்து எரிந்து போனதைக் கூட இந்தமனம் தாங்கியிருந்தது. ஆனால் உயிரைக் கையில் பிடித்து வந்தும் இவள் தனது கணவனின் கடைசி நிமிடங்களில் பங்குகொள்ள முடியாமல் போய்விட்ட வேதனையை தாங்கிக்கொள்ள முடியாமற் போனது அந்த அதிர்வில் அந்த ஆற்றாமையில் அவன் தாளமுடியாமல் அழ ஆரம்பித்தான்”

இவ்வாறான அவலங்கள் சிங்கள இராணுவத்தின், தமிழ்மக்கள் மீது மேற்கொண்ட இன ஒருக்குமுறையைக் காட்டுகின்றது. இவ் அவலங்கள் நிறைந்த சிறு கதைச்சம்பவங்கள் தமக்குள் ஒன்றோடு ஒன்று தொடர்புடையனவாய் அமைந்துவரக் கதைப்பின்னல் பின்னப்பட்டுள்ளது. எனவே 1980 - 1990 கள் வரையான காலகட்டத்தில் எழுந்து இன முரண்பாடுகளைப் பேசும் ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளில் அதிகமானவை, சம்பவக் கோர்வைகள் இயைபுடன் அமையப் பின்னப்பட்ட கதைப்பின்னலை அடிப்படையாகக் கொண்டு அமைந்துள்ளன.

3.2.2. இருவேறு சம்பவத்தொடர்பு

இரண்டு வேறுபட்ட சம்பவங்களின் தொடர்ச்சியாகக் கதைப்பின்னப்பட்டுச் சிறுகதைகள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. ஏதோ ஒரு

சம்பவத்துடன் கதை தொடங்கப்பட்டுச் சருதியாக வேறு ஒரு சம்பவம் பேசப்படுவதனுடாக, இரண்டிற்குமுள்ள தொடர்புத் தன்மையைத் திருப்பத்தின் மூலம் ஆசிரியர் வெளிப்படுத்துகிறார். இதன் மூலம் வாசகப் பங்கேற்புத் தீவிரம் பெறுகிறது. இவ்வாறான கதையமைப்பினை ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளிலும் காண முடிகின்றது.

கோகிலா மகேந்திரன் எழுதிய “மரணிப்பிலும் உயிர்க்கும்” (1990) எனும் சிறுகதை, இருவேறுபட்ட சம்பவத் தொடர்புடையதாய் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. தாய் ஆடு ஒன்று இரண்டு குட்டிகளை ஈன்ற நிலையிலும், ஒரு குட்டிக்கே பால்கொடுத்தது. அடுத்த குட்டியைப் புறக்கணித்தது. இதற்குக் காரணம் பெண் குட்டியைத் தன் இனம் என்று நினைத்து அதற்கு ஆதரவு கொடுத்ததுடன், கிடாய்க்குட்டியை வேற இனமாக நினைத்து அதனைப் புறக்கணிப்புச் செய்தது என்று கதை கூறப்பட்டாலும், இறுதியில் இச்சம்பவத்துடன் சிங்கள அரசின் தமிழின அழிப்புச் செயலைத் தொடர்பு படுத்திக் கதையை அமைத்துள்ளார் ஆசிரியர்.

“பெட்டைக் குட்டி தன்ரை இனம். அதைக் கவனிக்குது. கிடாய்க்குட்டி வேறே இனம் எண்டு இன அழிப்பு நடத்தப் பாக்குது... இது தன்ரை குட்டி இல்லை எண்டு நினைக்குது போல...”

“இந்த ஆய்வில் மிகத் தீவிரமாக நாங்கள் ஈடுபட்டிருந்த போது ஹெலிகாப்டர் ஒன்று பறந்து வரும் சத்தம் கேட்டது” (ப.210).

“அம்மா... சுருறாங்கள் அம்மா என்று கத்தியபடியே குசினிக்குள் பயந்து ஓடிய மகன், வழமை போல் புகைக் கூண்டின் பிளாற்றுக்குக் கீழே படுத்துக்கொண்டான்.. வான்தாக்குதல் தொடர்ந்து கொண்டே இருந்தது. (ப.210).

எனத் தாய் ஆடு, தன்னுடைய இனமில்லாத கிடாய்க்குட்டிக்குப்

பாலூட்டாத நிலையும், இலங்கை அரசு தன் நாட்டு மக்களுள், தமிழரை மட்டும் இனவெறி கொண்டு அழிக்கும் நிலையும் பேசப்பட்டுள்ளன. இரண்டு வேறுபட்ட கதைச்சம்பவங்களைத் தொடர்புபடுத்துவதன் மூலம் இனமுரண்பாட்டின் உச்சத்தினை இக்கதையில் வெளிப்படுத்துகின்றார் கோகிலா மகேந்திரன். இவ்வாறு இரு வேறுபட்ட சம்பவங்களின் தொடர்ச்சியாகக்கதை அமைக்கப்பட்டு, ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளில் இன முரண்பாடுசார் பிரச்சினைகள் பேசப்பட்டுள்ளன.

3.2.3. கதைத்தலைப்பு

கதையின் தலைப்பு கதையின் உள்ளீட்டை ஒருவாறு சுருக்கித் தருவதாக இருக்கவேண்டும். அவ்வுள்ளீட்டின் சுவை குன்றாக்குறுக்கமே தலைப்பாக அமைய வேண்டும் என்பர் திறனாய்வாளர்கள். கதைத்தலைப்பு என்பது கதையில் இன்றியமையாத கலைத்திறனை வெளிப்படுத்தும் ஆற்றல் மிக்கதாக விளங்குகின்றது. ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளிலும் படைப்பாளிகள், கதையில் உணர்த்த வேண்டும் என்று, தாம் எண்ணிய கருத்தை அடிநாதமாகக் கொண்டதாகக் கதைத் தலைப்பை பெரும்பாலும் அமைத்துள்ளனர்.

இளையவனின் “பாசம்” (08.01.1985) எனும் சிறுகதை, விடுதலைப் போராட்டத்தில் தன்னை இணைத்துக் கொண்ட தமிழ் இளைஞன் மீதான பாசப்போராட்டத்தினை ஒரு தாயின் வழியாக வெளிப்படுத்துகிறார் ஆசிரியர்.

“என்ர ராசா நீ நில்லடா மோனை எனக் கென்டொரு ஆம்பிளைப் பிள்ளையை ஆண்டவன் தரேல்கலை. வந்த உன்னைக் காப்பாத்துறது என்றை பொறுப்பு. அவனை விட்டுட்டு உதுகளையும் தூக்கிக்கொண்டு நீங்கள் ஓடிப்போய்ச் சேருங்கோ. துலைவார் வரப் போறான்கள்...” (ப.9).

“படலையடியில் பூட்ஸ் கால்கள் சடசடக்கவும்.. “ஆண்டவன் தந்த ஒரேயொரு ஆம்பிளை பிள்ளை ஐயா! அவனை

“ஒண்டும் செய்து போடாதையுங்கோ” எனக் கையெடுத்துக்
கும்பிட்டாள்.” (ப.14).

என்று யாரோ பெற்ற பிள்ளையைத் தன் பிள்ளையாக
நினைத்துக்கதறும் தாயின் பாசப்போராட்டம் இங்கு உச்சம் பெறுவதால்
இக்கதையின் தலைப்பினைப் “பாசம்” என்று வைத்துள்ளார்
கதையாசிரியர்.

யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசத்தின் “கண்ணீருக்கு விலை இல்லை”
(வீரகேசரி, 1986) எனும் சிறுகதை, மீனாட்சி எனும் பெண்ணின் கண்ணீர்
வாழ்க்கையைக் கூறுகிறது.

“லொறியிலை கிளீனராய் கொழும்பிற்கென்று போன
அவரை லொறியோடேயே வழியிலேயே எரித்து விட்டார்கள்
பாவிகள்! அந்த உடலைக்கூடக் கடைசியாகப் பார்ப்பதற்கும்
அவள் கொடுத்து வைக்கவில்லை...”

“வேதனையான அந்த நினைவுகளிலே கண்ணீர் பிரவகிக்க,
அவள் மூக்கை உறிஞ்சிக் கொள்கிறாள்” (ப.79).

இவ்வாறு இக்கதை மீனாட்சி எனும் விதவைப் பெண்ணின்
கண்ணீர் வாழ்க்கையைக் கூறுவதால் “கண்ணீருக்கு விலை இல்லை”
என்ற தலைப்பு பொருத்தப்பாடு உடையதாகும். இதைப்போல் 1980 - 1990
கள் வரையான காலத்தில் தோன்றிய இனமுரண்பாடுகள் பற்றிப் பேசும்
ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளில் பெரும்பாலானவை கதையின்
உள்ளீட்டைப் புலப்படுத்தும் தலைப்புக்களைக் கொண்டமைந்துள்ளன.

3.2.4. குறியீடு

சொல்லின் அர்த்தத்தை நேரடியாகத்தரும் முயற்சிக்குப் பதிலாகக்
குறியீடுகளைப் பயன்படுத்துவதன் மூலம் அர்த்தத்தை வாசகன் மனதில்
விரியச் செய்யும் முயற்சியே குறியீடு ஆகும். இக் குறியீட்டு உத்திமுறை
ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளிலும் பயின்று வந்துள்ளதை
அவதானிக்கலாம். ரஞ்சகுமாரின் “கபரக்கொய்யாக்கள்” (1989) எனும்

சிறுகதை குறியீட்டு முறையில் அமைந்துள்ளது. “மன்னம்பரி” எனும் சிங்களப் பெண்ணை இலங்கை இராணுவத்தினர் சீரழிவுக்கு உட்படுத்திச் சித்திரவதை செய்த சம்பவத்தினைக் கதையாக்கியுள்ளார் ரஞ்சகுமார். இலங்கை இராணுவத்தினைக் கபரக்கொய்யாக்கள் ஆகக் குறியீட்டுத் தன்மையில் காட்டுகின்றார்.

“சிறு தொலைவில் ஏதோ உறுமியது. பதில் சொல்வது போல இன்னுமொன்று உறுமி உறுமி நெருங்கி வருவன போல... அரைத்தூக்கத்தில் உழன்று புரள்கின்ற போது எரிச்சல் மிகக் கொள்ளும் படி கதவில் “படர்” என வாவைத் தூக்கிச் சுழற்றி ஒரு சாத்துச் சாத்தும் கபரக்கொய்யாக்கள் போல்...” (ப.12).

“முரட்டுப் பூட்ஸ்”கள் தாம் தூமென பூமியில் தடமுழுது சென்றன. கூந்தலைப் பற்றி வலிந்து இழுத்தபடி சென்றனர். புயலில் உருக்குலைந்த ஒரு கொடி போனது தொடைகளின் நடுவிலிருந்து குருதி பெய்தபடி...(ப.16).

எனச் சிங்கள இராணுவத்தினைக் கபரக்கொய்யாக்களாகக் குறியீடாகக் காட்டி, அவர்களின் வன்செயல்களைப் பதிவு செய்திருக்கிறார் கதையாசிரியர். அதுமட்டுமன்றி கதைக்கும் “கபரக் கொய்யாக்கள்” என்று குறியீட்டுத் தன்மையிலே தலைப்பிட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

3.2.5. தொன்மம்

தொன்மம் கடவுளையோ, கடவுளையொத்த மனிதர்களையோ பாத்திரங்களாகக் கொண்ட கதையென்றும், அது வரலாற்றுக் காலத்திற்கு அப்பாற்பட்ட நிகழ்ச்சிகளைக் கொண்டதாகவும் அமைந்திருக்கும். 1980 – 1990 கள் வரையான காலத்தில் எழுந்து இன முரண்பாடுகளைப் பேசும் ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளில் கதையாசிரியர்கள், தம்படைப்பின் அடிக்கருத்தியலுக்கேற்பத் தொன்மங்களைக் கையாண்டுள்ளனர்.

ரஞ்சகுமார் எழுதிய “கோசலை” (1989) எனும் சிறுகதை, விடுதலைப் போராட்டத்தில் இணைந்துவிட்ட தன் புதல்வர்களை நினைத்து,

வலிநிறைந்த மனதோடு வாழும் பாசப் போராட்டத்தினை விளக்குகின்றது. இச்சிறுகதையில் இதிகாசத் கருத்துக்கள் முக்கியம் பெற்றுள்ளன.

“அம்மா இப்போ... குலத்தினதும் சீலனினதும் ஜாதகங்களைத் தூக்கிக் கொண்டு பெயர் பெற்ற சாத்திரிமார்களைத் தேடிப் போகிறாள்... சீலன் புனர் பூச நட்சத்திரம்! ராமன் கூடப் புனர்பூச நட்சத்திரம்!! அவனும் காடுகளில் வசிக்க நேர்ந்தது! கடலைக் கடக்க நேர்ந்தது! வெல்ல முடியாது என்ற இறுமாப்பில் தென்னிலங்கையில் மமதை கொண்டிருந்தவர்களை அவனும் வென்றான்! சாபத் தால் பீடக் கப்பட்டவர்களுக்கு அவனும் விமோசனமளித்தான்!” (ப.49).

“ஓ! ஆயினும் ராமன் பேரில் அன்பு கொண்டவர்கள் அவன் பிரிவால் துன்புற நேர்ந்தது. தசரதன்!... கோசலை!... சீதை!” (ப.50).

என இராமன் காட்டிற்குச் சென்றபின் அவன்மீது அன்பு கொண்ட கோசலை, மகனின் பிரிவால் துன்புற்றதுபோல், தன்னை விடுதலைப் போராட்டத்தில் இணைத்துப் போர்க்களம் சென்ற தன் மகனை நினைத்து ஒரு ஈழத்தாய், பிரிவின் ஏக்கத்தால் வருந்துகிறாள் எனத் தொன்ம உத்தியைப் பயன்படுத்திக் கதையை அமைத்துள்ளார் ரஞ்சகாமார். இதன்மூலம் போர்க்காலங்களில் தம் பிள்ளையைப் பிரிந்த தமிழ்த் தாய்மார்களின் பிரிவுத்துயரிகளைக் காட்டுகின்றார். இவ்வாறு பல கதையாசிரியர்கள் ஈழத்தின் இனமுரண்பாடுசார் பிரச்சினைகளைத், தொன்மங்களைப் பயன்படுத்துவதன் மூலம் தெளிவாக விளக்கியுள்ளனர்.

3.2.6. நனவோடை உத்தி

கதைமாந்தரின் அகமன உலகைச் சித்திரிப்பதாக இவ்வுத்தி காணப்படுகின்றது. கதைமாந்தரின் மனம் பெரும் சிக்கலில் ஆழ்ந்து மிகுந்த துன்பத்திற்கு ஆளாகின்ற வேளையில் இவ்வுத்தி பயன்படுத்தப்படுகின்றது. இது பாத்திரங்களின் அடிமனச்சலனங்களை வெளிப்படுத்துகின்றது.

இவ் வுத் திமுறை ஈழத் துத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளிலும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

கோகிலா மகேந்திரனின், “பரிகாரம் தேடும் பரிதாபங்கள்” (தூரகை. 1984) எனும் சிறுகதை, இனக்கலவரத்தின் போது கணவனைப் பறிகொடுத்து நான்கு வயதுப் பாலகனுடன் அகதியாகக் கப்பலில் யாழ்ப்பாணம் திரும்பிய பெண் ஒருத்தியின் பரிதாபங்களைக் கூறும் கதையாக அமைகின்றது. கதாநாயகியான அவளின் அகமன நினைவுகளை வெளியிடுவதாகவும், அவளின் அகமனப் போராட்டங்களைக் கூறுவதாகவும் கோகிலா மகேந்திரன் இச்சிறுகதையைப் படைத்துள்ளார்.

“அவர் கலவரத்தில் இறந்து போய்விட்ட உண்மையைக் கூட.. அது நடந்து நாலு மாதங்கள் முடிந்து போய்விட்ட பின்னரும், இன்னும் என் மகனுக்குச் சொல்லிக் கொள்ள முடியாமல் தவிக்கிறேன்...” (ப.59).

“காடையர்கள் வந்தவுடன் நாங்கள் மூன்று பேரும் ஓடியது.. அன்று மாலை வரை திரும்பி வராதது.. என் கணவரின் சடலத்தைக் கூடப் பார்க்க முடியாமல் போனது அன்று முதல் இன்றுவரை...” (பக்.96 - 97).

என்று அகமன எண்ணவோட்டங்களினூடாகக் கதை நகர்கிறது. இதனால் கதைமாந்தரின் அகவுலகைச் சித்தரிப்பதாக இச்சிறுகதை அமைகின்றது.

3.2.7. பின்னோக்கு உத்தி

முன்னர் நடந்ததைப் பின்னர் கூறுவது பின்னோக்கு உத்தி ஆகும். இதனை ஆங்கிலத்தில் Flash - Back என்பர். முன்னால் நடைபெற்ற செயல்களை வெளியிடும் காட்சியை அமைக்கும் திறன் பின்னோக்கு எனப்படுகின்றது. நிகழ்கால நிகழ்ச்சிகளைக் கூறிச்செல்லும் போது, கதையின் இயக்கத்திற்கு ஏற்ற வகையில் கடந்த காலத்தில் நடந்த

நிகழ்ச்சிகளைப் பின்னோக்கு முறையில் ஆசிரியர் படைக்கின்றார். இவ் வுத் திமுறை ஈழத் துத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளிலும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

இளையவன் எழுதிய “பிரலாபம்” (30.03.1986) எனும் சிறுகதை, முறிகண்டிப்பிள்ளையார் தன்னுடைய அனுபவங்களைச் சொல்வதாக அமைந்திருக்கிறது. நிகழ்காலச் செய்திகளைக் கூறும் போது அதனை ஒட்டிய பழைய நினைவுகளையும் கூறும் தன்மையில் கதை நகர்கிறது. இன்று தெற்கிலிருந்து வந்த சிங்களக் காதையர்கள் தான் இருக்கும் இடத்தைச் சுற்றி அமைந்திருந்த கடைகளை அழித்தனர். அதே போல முன்பு ஒரு காலத்திலும் வடக்கிலிருந்து வந்த சிங்கள இளைஞர்கள் இக்கோயிலடியில் செய்த அட்டகாசங்கள் குறைவில்லை என்று அதில் கோயில் கொண்டுள்ள பிள்ளையார் கதையைச் சொல்வதாக இச்சிறுகதை அமைந்துள்ளது.

“ஒருநாள் மாலை சுமார் மூன்று மணியிருக்கும், இப்ப ஒரு எட்டு ஒன்பது வருடத்திற்கு முன்பு என்று நினைக்கின்றேன்.. “அப்பே ரட்ட, அப்பே ஆண்டுவ தெமிளுமினியா, உம்பட்ட கானுவ” என்ற கூக்குரல்கள் கேட்டன... கச்சான் பெட்டிகள் தட்டப்பட்டன. கற்பூரம் தேங்காய் திக்குக் கொன்றாய் சிதறின, தேனீர் கடைகளின் கண்ணாடிகள் சிலிங் என நொறுங்கின...” (ப.30).

“அப்பேரட்ட, அப்பே ஆண்டுவ... ஆனால் இப்பொழுது தெற்கிலிருந்து வந்தார்கள். கச்சான் கடகங்கள் பறந்தன. தேங்காய்கள் சிதறிக்கிடந்தன. தேனீர்க் கடைகள் நொறுங்கின சுமார் இரண்டு மணி நேரம் தொடர்ச்சியான அட்டகாசம்...” (ப.32).

என்று நிகழ்கால விடயங்களையும், சிங்கள இனவாதிகளின் அடக்குமுறைகளையும் கூற முற்படும் போது இதைப்போன்ற தொரு கலவரம் ஒன்பது வருடங்களுக்கு முன்பும் நடந்தது என்று முன்பு நடந்த

சிங்களவர்களின் அடக்குமுறைச் செயற்பாடுகள் கதையில் பின்னோக்கு உத்தி முறையில் பேசப்பட்டுள்ளன. இங்கு இறந்தகால நிகழ்வுகள் பின்னோக்கு உத்திமூலம் நிகழ்காலப்பார்வைக்குக் கொண்டு வரப்பட்டுள்ளன.

3.2.8. கடிதமுறை உத்தி

கடிதங்கள் மூலமாகக் கதை கூறுவது ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளில் ஓர் உத்தியாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. பாத்திரங்கள் தமக்குள் எழுதும் கடிதங்கள் மூலம் கதை நகரத் தொடங்குவதாகக் கதையமைப்பு அமைந்திருக்கும். இவ்வுத்திமுறை கதைவளர்ச்சிக்காகவும், கதை மாந்தர்களின் பண்பு நலன்களைத் தெரிந்து கொள்ளவும் பெரிதும் பயன்படுகின்றது. 1980 - 1990கள் வரையான காலப்பகுதிகளில் எழுந்த ஈழத்துத் தமிழ்ச்சிறுகதைகளிலும் இவ்வுத்திமுறையைப் பயன்படுத்தி இனமுரண்பாடுசார் பிரச்சினைகள் பேசப்பட்டுள்ளன.

தியாகராஜா எழுதிய “சில நேரங்களில் சில நியதிகள்,” (ஈழமுரசு, அக்டோபர், 1986) எனும் சிறுகதை, விடுதலைப் போராட்டத்தில் தன்னை இணைத்துக் கொண்ட தமிழ் இளைஞனின் தியாகத்தினை வெளிப்படுத்துகின்றது.

“அன்புள்ள அம்மா, குடும்பத்தார் அனைவருக்கும், நான் உங்களை விட்டு வெகுதூரத்திற்குப் போக வேண்டிய நேரம் நெருங்கிவிட்டது. நான் போகிறேன். என் காய்ச்சல் குணமாகிவிடும். என் நண்பர்கள் எனக்குப் “பெற்றவர்கள்” மாதிரியுந்தான்! எனவே பயப்படாதீர்கள் விரைவில் நாம் நமது சுதந்திர மண்ணில் சந்திப்போம். விடை பெறுகிறேன். அன்புடன் தேவன்” (ப.7).

இவ்வாறு கடித உத்தியைப் பயன்படுத்தித் தான் கூறவந்ததை வெளிப்படுத்தியுள்ளார் தியாகராஜா, இவ்வுத்திமுறை ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளில் மிகவும் குறைவாகவே பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

3.2.9. நாட்குறிப்பு உத்தி

நாட்குறிப்பு எழுதுவது போன்ற முறையைப் பயன்படுத்தி, 1980 - 1990 கள் வரையான காலத்தில் எழுந்த ஈழத்துத் தமிழ்ச்சிறுகதைகளில் இன முரண்பாடுசார் பிரச்சினைகள் பேசப்பட்டுள்ளன. குறிப்பிட்ட நாளில் அல்லது குறிப்பிட்ட நேரத்தில் என்ன நடந்தது? என்ற தெளிவான தரவுகளோடு கூடிய நிகழ்வுகள் இவ்வுத்தி முறைமூலம் விளக்கப்படும்.

க.பாலசுந்தரம் எழுதிய “ஸ்கூல் பிளஸ் மினிபஸ் ரைம்ரேபிள்கள்” (1986) எனும் சிறுகதையானது, நாட்குறிப்பு உத்திமுறையைப் பயன்படுத்தி அமைக்கப்பட்டுள்ளதை அவதானிக்க முடிகின்றது.

“காலம் : நொவம்பர் 08, 1985 வெள்ளிக்கிழமை...

நேரம் : காலை 8.36 பிரதான வீதியோரம் நிற்கும் என்னையே பார்த்தபடி தனது தலையிலே பொத்துப் பொத்தென்று தன் இரு கைகளாலும் அடிக்கிறாளே அவள்தான் சாவித்திரி” (ப.115).

“காலம் : நொவம்பர் 26, செவ்வாய்க்கிழமை...

நேரம் : ஏறக்குறைய பத்து மணியாகிறது... ஆமி நடையிலே வருகுது... ஜங்சன் பிறிட்ஜை பிளாஸ்டர் பண்ணியாச்சு...” (ப.122).

“காலம் : நொவம்பர் 29, 1985 செவ்வாய்க்கிழமை...

நேரம் : 10 . 07 நிமிடம் யாழ்ப்பாணத்திலே கடையெல்லாம் பூட்டியாச்சு. ஒரே பொத் சத்தம் வேம்படி ஸ்கூல் கேள் ஒண்டைக் கூட்டிக் கொண்டோடிய தம்பியைச் சுட்டுப்போட்டு, அந்தகேளை, ஒரு கடையை உடைச்சு அதற்குள்ளே கொண்டு போய் நேப்...” (ப.126).

இவ்வாறு நாட்குறிப்பு எழுதும் முறையைப் பயன்படுத்தி, 1985 ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்த இன வன்முறைச்சம்பவங்களைக் கதையிலே கூறுகிறார் க.பாலசுந்தரம். இவ்வுத்தியைக் கையாண்டு

எழுதப்பட்ட ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதைகள் மூலம், இனமுரண்பாடுசார் பிரச்சினைகளைத் தெளிவான தரவுகளோடு பெற்றுக்கொள்ள முடிகின்றது.

3.3. நோக்கு நிலை

சிறுகதை யாருடைய விழிவழியே நோக்கப்பட்டுக் கூறப்படுகிறது என்பது நோக்கு நிலையாகும். நோக்கு நிலை என்பதைச் சிறுகதைகளில் கதைகூறும் திறனுக்காக மட்டுமல்லாது ஆசிரியர் தாம் கண்ட அனுபவக் கூற்றை வெளிப்படுத்தவும் பயன்படுகின்றது. படர்க்கைக்கூற்று, தன்மைக் கூற்று என்ற வகையில் நோக்குநிலை காணப்பட்டாலும் ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளில் படர்க்கைக் கூற்று முறையிலே அதிகமான கதைகள் கூறப்பட்டுள்ளன. படர்க்கைக் கூற்று முறையில் ஆசிரியரே கதையைக் கூறிச் செல்கிறார். கதையில் இடம்பெறும் நிகழ்ச்சி, கதைமாந்தர் பண்பு, மனவுணர்வு என்ற அனைத்தும் கதையாசிரியர் கூறும் நிலையாலேயே வெளிப்படுத்தப்படும். தன்மைக்கூற்று முறையில், கதைமாந்தர் ஒருவர் அல்லது இருவர் அல்லது மூவர் தம் கூற்றாகக் கதையை நகர்த்திச் செல்வர். இக்கூற்றுமுறை ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளில் குறைவாகவே கையாளப்பட்டுள்ளது.

கோகிலா மகேந்திரன் எழுதிய “மரணிப்பிலும் உயிர்க்கும்” (மல்லிகை, 1990) எனும் சிறுகதை, இலங்கை இராணுவத்தின் விமானத் தாக்குதல்களைப் பதிவு செய்கிறது. இக்கதையைப் படர்க்கைக்கூற்று முறையிலே ஆசிரியர் எழுதியுள்ளார். தானே கதையைக் கூறிச் செல்வதாக ஆசிரியர் இக்கதையைப் படைத்துள்ளார்.

“அந்த இரவு... இதயப் பரப்பில் துயரக் கருமுகில் கவிந்து மூடியது! கண்விழித்தேன்!” (ப.207).

“ஹெலிகாப்டர் ஒன்று பறந்து வரும் சத்தம் கேட்டது.. வான்தாக்குதல் தொடர்ந்து கொண்டே இருந்தது. காது செவிடப்படும் சத்தம்! அலுமாரியில் ஆயத்தமாக இருந்த பஞ்சுத்துணிகளை எடுத்து மகனின் காதில் வைத்தேன். ஒவ்வொரு கூடும் எங்கள் தலைமேலேயே விழுவது

போன்ற உணர்வு... “ஏன் அம்மா சுருறாங்கள் மகன் என்
காதில் மெதுவாகக் கேட்டான்” (பக்.210 – 211).

என ஆசிரியரே தன் கூற்றாகக் கதையை நகர்த்திச் செல்வதைக்
காணமுடிகின்றது.

சட்டநாதன் எழுதிய “கவளம்” (1987) எனும் சிறுகதை, சிங்கள
இராணுவத்தினரின் இன ஒடுக்கு முறைகளைக் கூறுகிறது. ஆசிரியரே
படர்க்கைக் கூற்று முறையில் கதையை நகர்த்திச் செல்வதைக் காணலாம்.

“இராமலிங்கம் வீதியை நெருங்கிய பொழுது, காக்காய்,
குருவி கூடக் கண்ணில் படவில்லை “ஆமிக்காரங்கள்
நல்லூர் பக்கம் போயிட்டார்கள் போலை” பரமசிவம்
வீட்டுப் படலையைத் தள்ளித் திறந்தபடி நடந்தார்...” (ப.335).

“வெடிச்சத்தம் மீண்டும் கேட்டது நான்கு அந்நியப்
படையினர் இராமலிங்கத்தாரை அண்மித்தனர்...” “பூ...
ஏரைகர் அன் ஒல்டரைகர்...” அவனது குரலில் ஏளனமும்,
அகம்பாவமும் குரவையிட்டன” (ப.336).

என்று இராமலிங்கம் என்பவருக்கு இராணுவத்தினரால் நடந்த
கொடுமையைத் தன்கூற்றினால் கூறிக்கதையை முடித்துள்ளார்.
இளையவன் எழுதிய “பிரலாபம்” (30.03,1986) எனும் சிறுகதை
முறுகண்டிப் பிள்ளையார் தன்னுடைய, போர்க்கால அனுபவங்களைக்
கூறுவதாக அமைகின்றது. தன்மைக் கூற்று முறையிலே இக்கதை
அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

“இப்ப சொல்லுங்கோ நான் என்னதான் செய்ய?
என்னைப்பற்றி ஆர்தான் கவலைப்படுகினம். என்ற
கவலைகளை யாருக்குச் சொல்லி அழலாம். ஒரு
நாளையில் ஒருக்கா என்றாலும் வந்து பார்த்துவிட்டுப்
போகிற ஐயரும் நானுமாய் இந்தக்காடு. சிலவேளைகளில்
நினைக்கவே பயமாய் போகுது. ஜம்பது அறுபது

வருசத்திற்கு முந்தி நான் இங்கே வரும் போது இருந்த
அதேபோல எல்லாம் காட்சி தருவதாய் உள்மனதில் ஏதோ
நிழலாய் ஆகும்... (ப.34).

என்று தன் அனுபவங்களை முருகண்டிப் பிள்ளையார்
தன்கூற்றிலே கூறுவதாகக் கதை அமைந்துள்ளது. இவ்வாறான கதைகள்
ஈழத் துத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளில் மிகக் குறைவாகவே
படைக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்வாறான உத்தி முறைகளைப்
பயன்படுத்துவதால் சிறுகதைகள் சிறப்புடையதாக உருப்பெறுகின்றன.
உத்தி மூலம் ஆசிரியரின் மொழித்திறனும், எழுத்தாற்றலும்
வெளிப்படுவதோடு அல்லாமல் கதைப்படைப்பும் சிறப்புகின்றது.

3.4. மொழிநடை

ஆசிரியர் தாம் கூறுகின்ற கருத்துக்களைத் தம்மொழி வாயிலாக
வெளிப்படுத்துவதில் காணும் அமைப்பினை நடை என்கிறோம். ஓர்
ஆசிரியரைத் தனித்து இனம் காட்டுகிற வகையில் அமையும் அவரது
தனித்தன்மையான வெளியீட்டுப்பாங்கே இதுவாகும். மொழிநடை என்பது
படைப்பாளன் தம் படைப்பில் கையாளும் எழுத்துநடை, பேச்சுநடை
என்பவற்றையே குறிக்கின்றது. படைப்பாளன் தனக்கென்று
ஒருமொழிநடையைப் பின்பற்றும் போது அது அவனுக்குரிய
தனிநடையாகின்றது. எனவே 1980 - 1990 கள் வரையான காலகட்டத்தில்
தோன்றி, இனமுரண்பாட்டைப் பிரதிபலிக்கும் ஈழத்துத்
தமிழ்ச்சிறுகதைகளில் பழகிய நடையுடன் கூடிய பேச்சுவழக்கே
இடம்பெறுவதைக் காணலாம்.

3.4.1. உரையாடல்

சிறுகதைகளில் சிறந்த உரையாடல்களே அவற்றின்
கதைப்பொருள் வளர்ச்சிக்கும், பாத்திரங்களின் பண்புகளை
விளக்குவதற்கும் துணை புரிகின்றன. கதைக்கு எவ்விதத்திலும் ஊறு
செய்யாத முறையில் உரையாடல் அமைந்திருத்தல் வேண்டும் என்பதே
பெரும்பாலான திறனாய்வாளர்களின் கருத்தாகும். உரையாடல்களைக்

கையாளும் போது அன்றாடம் நடைபெறும் போக்கை ஒட்டியே அமைதல் வேண்டும். 1980 - 1990கள் வரையான காலகட்டத்தில் எழுந்த இனமுரண்பாடுகளைப் பேசும் ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளிலும், கதைக்கரு, பாத்திரப்பண்பு, பாத்திரத்தின் சமூகநிலை, சூழ்நிலை ஆகியவற்றுடன் பொருந்திய வண்ணம் இவ் உரையாடல்கள் இயல்பாய் அமைந்துள்ளமையைக் காணலாம்.

செங்கை ஆழியான் எழுதிய “விடியாத இரவும் ஒரு மனிதனும்” (மல்லிகை, செப்டம்பர், 1988) எனும் சிறுகதை, யாழ்ப்பாணத்திற்குப் போவதற்கு எவ்வித மார்க்கமும் இல்லாத நிலையில், சங்குப்பிட்டிக் கடல் பரவையைக் கடந்து போகத்துணிந்த தம்பிநாதன் மற்றும் சாம்பசிவம் ஆகியோருக்கு இடையிலான உரையாடல்கள் இயல்பான தன்மையில் அமைந்துள்ளன.

“சாம்பசிவம் ஆசிரியர்... அவனைக் கண்டதும் அவர்கள் சயிக்கிலை நிறுத்தினர்... யாழ்ப்பாணத்துக்கா? எப்படிப் போகப்போறியள்? என்று கேட்டான்.”

“வள்ளம் இருக்குமோ?”

“இருக்குதாம், பலர் போயிருக்கினம்”

“பயமில்லையே?”

“பயந்து என்ன செய்யிறது. போய்த்தான் ஆகவேணும்...”

(ப.161)

இவ்வாறான உரையாடல்களை இயல்பாக அமைத்துக் கதையினை நகர்த்துகிறார் செங்கை ஆழியான். டானியல் அன்ரனியின் “வெற்றுக் காகிதங்கள்” எனும் சிறுகதை “வலை” எனும் சிறுகதைத்தொகுப்பில் 1987 ஆம் ஆண்டு வெளிவந்திருந்தது. அதில் “தரப்படுத்தல்” பிரச்சினைக்கு எதிரான இளைஞனின் செயற்பாடுகள் கூறப்பட்டுள்ளன. இக்கதையில் அந்த இளைஞனும் அவனுடைய தங்கையும் உரையாடும் காட்சிகள் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன.

“அண்ண, அம்மானும் மாமியும் கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன்னால வீட்ட வந்திற்றுப் போவினம்”

“தங்கச்சி சாப்பிட்டிற்றியா?”

“ஓம்...”

“பொய் சொல்லாத...”

“ஓம் அண்ண, சோறு தண்ணியுக்குள்ள போட்டு பினாட்டோட குடிச்சனாங்க”

“அம்மா சாப்பிட்டாவா?”

“ஓம்...”

இவ்வாறு சாதாரணமான உரையாடல்களை உணர்வுச் செறிவுடையதாக டானியல் அன்ரனி தன்னுடைய சிறுகதையில் அமைந்துள்ளார். இளையவன் எழுதிய “அந்தஸ்து” (1985) எனும் சிறுகதை, சுப்பையா மற்றும் சுப்பையர் ஆகியோருக்கு இடையிலான உரையாடல்கள் மூலம் போர்க்காலச் சூழலைக் காட்டுவதாக அமைந்துள்ளது.

“சுப்பையா வாத்தியாரின்ரை இந்தப் புறுபுறுப்பைக் கேட்டதினால் சற்று தாமதித்த சுப்பையர், என்ன சுப்பையா? என்ன பிரச்சினை? என்றார்...”

“கொஞ்சம் பொறு சுப்பையர்” (ப.17).

“உந்த அறுவான்கள் உதால இப்பதான் போகுதுங்கள் அதுதான் பூட்டிப்போட்டன். பொறு திறப்பு எடுத்தாறன் என்றபடி உள்ளே போனார்”

“நீ வர உவங்களைக் காணவில்லையோ?”

“ஆரைக் கேக்கிறாய்?”

“வேறை ஆர் ஆமிக்காறனைத்தான்.” (ப.18).

என்று அவர்களுக்கிடையிலான உரையாடல் மூலம் கதையை நகர்த்துகிறார் ஆசிரியர். இவ்வாறான உரையாடல்ப்பாங்கு ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளில் அதிகம் கையாளப்பட்டுள்ளமையைப் பரவலாகக் காண முடிகிறது.

3.4.2. வர்ணனை

ஒரு குறிப்பிட்டகால கட்டத்தின் உண்மையான சமூகம் மற்றும் இனப் பிரச்சினைகளையும், முரண்பாடுகளையும் அவற்றின் அவலங்களையும், உணர்வு வீச்சுக்களையும் கற்பனை மற்றும் வர்ணனை மிகைப்பாடுகள் இன்றி யதார்த்தமாகக் கூறும் போக்கு இப்போர்க்காலச் சிறுகதைகளில் காணப்படுகின்றது. ஊர்களின் வர்ணனைகள், கதைமாந்தர்கள் பற்றிய வர்ணனைகள் மிகைப்பாடுகளற்ற விதத்தில் இயல்பாக வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன. இங்கு வர்ணனைகள், சிறுகதைகளில் செல்வாக்கிழந்து போயிருப்பதைக் காணலாம்.

இளையவனின் “பாசம்” (1985) எனும் சிறுகதையில், கதைமாந்தர்களின் அறிமுகம் வர்ணனைகளற்ற இயல்பான விதத்திலே கூறப்படுகின்றது.

“அப்பனின் கையில் ஒரே ஒரு எஸ்.எம்.ஜி ரகத்துப்பாக்கியும் மூன்று மகசீன் நிரம்பிய தோட்டாக்களும் சில கிரனேட்டுக்களும் மட்டுமே இருந்தது. சோமேசனிடம் சிலபுத்தகங்களும் சிறிதளவு வெடிபொருள்களும் சாந்தன் இதுவரை தூக்கிவந்த ஒரு உரப் பையையும் மேலதிகமாகச் சுமந்து கொண்டு சோமேசம் அப்பனும் வேகமாய் விரைந்து கொண்டிருந்தனர்.” (ப.9).

என்று இயல்பான அறிமுகமே காட்டப்படுகின்றது.

சித்ரா நாகநாதனின் “ஒரு பேராளியின் காதலி காத்திருக்கிறாள்” (1990) என்ற சிறுகதையிலும் மிகைப்படுத்தாத வர்ணனையுடன் கதைமாந்தர் அறிமுகம் பேசப்படுகின்றது.

“முதல் தடவையாக அபிஷேக்கும், நண்பர்களும் நிலா வெளிக்கிராமத்திற்கு வந்திருந்தார்கள், எதிர்பாராத விதமாக மங்கா வீட்டிற்கு வந்திருந்தார்கள். கலைந்து போன கேசமும், உரம் பாய்ந்த உடலும், சாரன் – சேட்டும்,

கரங்களில் ஏ.கே.யுமாக அவன் நின்ற கோலம்! சரித்திர காலத்து சேனாதிபதிகளை ஞாபகப்படுத்தியது" (ப.3).

என வர்ணனைகளின் மிகைப்பாடு மட்டுப்படுத்தப்பட்டு இயல்பான தோற்றம் பேசப்படுவதைக் காணலாம்.

அராலியூர்.ந.சுந்தரம்பிள்ளை எழுதிய "சங்கமம்" (வீரகேசரி, 09.04.1989) என்னும் சிறுகதையில், விஸ்வமருப்பகுதிக்குக் குடியேறியவர்கள் அங்கு காடுகளை வெட்டிக் கமம் செய்யும் நிலையும், போர்க்காலப் பாதிப்புக்களும் பேசப்படுகின்றன. விஸ்வமரு பற்றிய வர்ணனைகள் மிகைப்பாடு இன்றியே இக்கதையில் இயல்பாக இடம்பெற்றுள்ளன.

"சரியாக மூன்று ஆண்டுகளுக்குப் பின்பு பஸ்ஸில் வந்து விஸ்வமருவில் இறங்குகிறான் தயாளன். வளவு, தோட்டம், வீடு எல்லாவற்றையும் காடு மூடியிருக்கிறது. அவனது தோட்டத்தில் மட்டுமல்ல எல்லாத் தோட்டங்களிலும் இதே கதைதான். ஒரு சிலர் மட்டும் பயமாக இருந்தாலும் "இங்கேதான் வாழ்வது" என்ற உறுதியுடன் விஸ்வமருவில் இன்னமும் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். பஸ்ஸில் வரும் பொழுது பார்த்திருக்கிறாள்" (ப.45).

என ஊர் வர்ணனைகூட மிகைப்பாடு அற்று, இயல்பாகவே இடம்பெற்றுள்ளது. போர்க்கால உண்மைகளையும், அவலங்களையும் கூறவந்த சிறுகதைகள் இயல்பாகவே தம் கருத்துக்களைப் பதிவு செய்துள்ளன.

3.4.3. பேச்சுமொழி

குறிப்பிட்ட பிரதேச மக்களின் வாழ்வியலோடு ஒன்றித்துவிட்ட அவர்களின் பேச்சுவழக்கினை ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளில் காணலாம். ஈழத்தின் பல்வேறு பகுதிகளிலிருந்தும் இனப்பிரச்சினைகள் தொடர்பான தமிழ்ச்சிறுகதைகள் 1980 - 1990கள் வரையான காலகட்டத்தில் எழுந்துள்ளன. யாழ்ப்பாணம், மலையகம், கிழக்கிலங்கை முதலிய

பகுதிகளைக் களமாகக் கொண்டு எழுந்த சிறுகதைகள், அப்பிரதேச மக்களின் இயல்பான பேச்சுத்தமிழைக் கையாண்டு எழுதப்பட்டுள்ளதை அவதானிக்கலாம்.

டானியல்அன்ரனியின் “வெற்றுக்காகிதங்கள்” (1987) எனும் சிறுகதையில், யாழ்ப்பாணப்பிரதேசத்திற்குரிய பேச்சுத்தமிழைக் கையாண்டுள்ளார் அசிரியர்.

“புள்ள... புள்ள... தங்கச்சி, அண்ணன் வந்து நிக்கிறான் போல இருக்கு. எழும்பிப் போய் சோத்தைப் போட்டுக்கொடு” (ப.100).

“போண எனக்கு அலுப்பாயிருக்கு... சுமமா எல்லாத்துக்கும் என்னத்தான் இந்தமனுசி முறிக்குது. அங்க அவள் மெள்ள பிரண்டு கிடக்கிறாள். அவளை அரட்டிச் சொல்லன்”

“எழும்படி... அவள் இப்பத்தான் வீடி இல வெட்டிப்போட்டு அலுப்பில கிடக்கிறாள். அங்க அந்த இளந்தாரி எவ்வளவு நேரமாக் காத்துக்கொண்டு நிக்கிறான். எழும்படி சுனங்கல்” (ப.101).

என யாழ்ப்பாணப்பேச்சு மொழியைக் கையாண்டு டானியல் அன்ரனி இச்சிறுகதையைப் படைத்துள்ளார். அராலியூர் ந.சுந்தரம்பிள்ளை எழுதிய “திருவிழா” (1986) எனும் சிறுகதையும் யாழ்ப்பாணத்தைக் களமாகக் கொண்டு படைக்கப்பட்டுள்ளது. இதில் யாழ்ப்பாணப் பேச்சுவழக்கினைச் சிறப்பாகக் கதையாசிரியர் கையாண்டுள்ளார்.

“ராணுவம் அட்டகாசம் செய்து கொண்டிருந்த காலத்திலை யாழ்ப்பாணத்திலை திருவிழாக்களே செய்ய முடியாமல் இருந்தது... இப்ப இப்படியாவது திருவிழாச் செய்யக் கூடியதாயிருக்கு” (பக். 37 - 38).

“தெரியும் கேள் விப் பட்டனான் . நேரத் தோடை

செய்யிறதிலைதான் கோயிலடலை சனம் நிக் குது.
உண்மையான ராத்திருவிழா எண்டா, விடியப்புறம் சுவாமி
தூக்கக் கூட ஆளிருக்காது* (ப.39).

என்று யாழ்ப்பாணத்து மக்கள் பேசும் மொழிநடையைக் கதையில்
கையாண்டு உள்ளார் ஆசிரியர். சித்ரா நாகநாதன் எழுதிய “ஒரு
போராளியின் காதலி காத்திருக்கிறாள்” (1990) எனும் சிறுகதை
கிழக்கிலங்கையின் திருகோணமலையைக் களமாகக் கொண்டு
படைக்கப்பட்டுள்ளது. எனவே இக்கதையில் திருகோணமலைப் பகுதி
மக்களின் பேச்சுமொழி கையாளப்பட்டுள்ளதைக் காணலாம்.

“மங்கா! டியேய் மங்கா!! அம்மா சத்தம் வைக்கிறாள்”
“என்ன செய்யிறாய்? ஆமிக்காரன் போய் முடிஞ்சது,
மழைவரப் போகுது. இந்தக் கொள்ளிகளை எடுத்து உள்ளே
போடு. கொடியில் காயிறு துணிகளை எடு...”* (ப.2).

“அதைவிரும் மங்கா! நான் கொஞ்ச நாளைக்கு வேற இடம்
போகப்போறன் போகமுன்னர் உம்மை ஒருக் கா
சந்திச்சுப்போட்டுப் போகத்தான் வந்தனான்...”* (ப.6).

இவ்வாறு இக்கதையில் கிழக்கிலங்கையின் திருகோணமலைப்
பகுதித் தமிழ் மக்கள் பேசும் மொழியைக் கையாண்டுள்ளார் சித்ரா
நாகநாதன். மலையகத்தைக் களமாகக் கொண்டு மலையக மக்களின்
பிரச்சினைகளைப் பேசும் போர்க்காலக் கதைகளில், அம்மக்களின்
உயிரோட்டமான மலையகப்பேச்சுத்தமிழ் கையாளப்பட்டுள்ளமையைக்
காணலாம். மாத்தளைச் சோழுவின் “நமக்கென்றொரு பூமி” (1982) எனும்
சிறுகதை, மலையகத்தமிழர்களின் பிரஜாவுரிமைப் பிரச்சினைகளைக்
கூறுகின்றது.

“தேயிலைத் தூருக்கே ஒழைச்சு ஓடாகிப்போன கெழவிக்கு
இதே தேயிலைத் தோட்டத்தில் பொதைக்கக் காணி
இல்லியாமே இது அநியாயமுங்க என்னைக்கி இந்தியாவில

இருந்து வெள்ளைக்காரனை நம்பித் தேயிலைத் தூரில
மாசி பொறுக்க வந்தோமோ அன்னையில இருந்து இதே
பிரச்சினைதான் இன்னும் முடிவில்ல..." (ப.208).

"நாங்க ஒழைச்சி ஓடாக வேண்டியதுதான் ..
பொதைக்கக்கூட சொந்தக்காணி இல்ல... அதைக் கூடக்
கேட்டுத்தான் பொதைக்கணும்..." (ப.209).

எனச் சொந்தக்காணி இல்லாத மலையகத் தமிழர்களின்
பிரச்சினை பேசப்படுகின்றது. இங்கு அவர்களின் வாழ்க்கையோடு
பழகிப்போன பேச்சுவழக்கே இனமுரண்பாடுகளைப் பேசும் ஈழத்துத்
தமிழ்ச் சிறுகதைகளில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. சிறுகதைகள்
எப்பிரதேசத்தைக் களமாகக் கொண்டு படைக்கப்பட்டதோ, அப்பிரதேச
மக்களின் பேச்சுமொழியையே பெரிதும் வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன.

3.4.4. உணர்வுச்செறிவு

1980 - 1990 கள் வரையான காலகட்டத்தில் எழுந்து,
இனமுரண்பாடுகளையும், அவற்றினால் தமிழ்மக்கள் அடைந்த
அவலங்களையும், மக்களின் விடிவுக்காகத் தம்மை அர்ப்பணித்த தமிழ்
இளைஞர்களின் தியாகங்களையும் வெளிப்படுத்தும் ஈழத்துத் தமிழ்ச்
சிறுகதைகளில், ஒவ்வொரு நிகழ்வுகளையும் அதே இயல்பான
உணர்வுவெளிப்பாடுகளைத் தரவல்ல சந்தர்ப்பத்திற்கேற்ற மொழியைக்
கதையாசிரியர்கள் கையாண்டு உள்ளனர். கோபம், துக்கம், அவலம்,
இழப்பு, மகிழ்ச்சி, வீரம், தியாகம் என்ற ஒவ்வொரு கதைச்சம்பவங்களிற்கும்
உரிய உயிரோட்டமான உணர்வுகளை வாசகன் இலகுவாகப் புரிந்து
கொள்ளும் வண்ணம், சந்தர்ப்பத்திற்கேற்ற உணர்வுகளை ஏற்படுத்தும்
மொழி பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

சட்டநாதனின் "கவளம்" (1987) எனும் சிறுகதையில், இலங்கை
இராணுவத்தினரின் இனவன்முறைத்தாக்குதலுக்கு இராமலிங்கம் உட்படும்
போது சோகம் நிறைந்த அவல உணர்வினைத்தரும் மொழி
கையாளப்பட்டுள்ளது.

“வெடிச்சத்தம் மீண்டும் கேட்டது... அவர் தன் பலம் முழுவதையும் சேர்த்து வீதியின் மறுபக்கம் பாய்ந்து ஓடினார். ஆனால் அடுத்து வந்த சன்னங்கள் அவரது நெற்றிப் பொட்டிலும் இடது மார்பிலும் துளைத்தன. அடுத்த கணங்களில் நினைவிழந்த அவர்... சரிந்து விழுந்தார்...”

“நான்கு அந்நியப்படையினர் இராமலிங்கத்தாரை அண்மித்தனர். அவர்களில் ஒருவன் குற்றுயிராய்க்கிடந்த அவரை முரட்டுத்தனமாகத் தனது சப்பாத்துக் கால்களால் உதைத்துப் புரட்டினான்...” (ப.336).

என்று மனதில் சோகம் நிறைந்த உணர்வைக் கதையாசிரியர் ஏற்படுத்துகின்றார். இளையவனின் “பாசம்” (1985) எனும் சிறுகதையில் அழகை உணர்வினை மொழியால் ஏற்படுத்துகின்றார் கதையாசிரியர்.

“ஐயோ! என்ற பிள்ளை அவனை அடியாதையுங்கோ ஐயா!... ஆண்டவன் தந்த ஒரேயொரு ஆம்பிளைப்பிள்ளை ஐயா! அவனை ஒண்டும் செய்து போடாதையுங்கோ... எனக் கையெடுத்துக் கும்பிட்டாள்” (ப.14).

என்று ஒரு தாயின் ஒப்பாரியை வாசகன் தன் ஒப்பாரியாக மாற்றுமளவிற்கு அம்மொழிகளில் உணர்வுகளை இலகுவாக வெளிக்காட்டுகிறார் இளையவன். ரஞ்சகமாரின் “கபரக்கொய்யாக்கள்” (1989) எனும் சிறுகதையிலும், சோக உணர்வை வெளிப்படுத்தும் விதமாக “மன்னம்பரி” எனும் சிங்களப் பெண்களை இராணுவத்தினர் சீரழிக்கும் செய்தி கூறப்பட்டுள்ளது.

“முரட்டுப் பூட்ஸ்கள் தாம்தாமென பூமியில் தடமுழுது சென்றன. கூந்தலைப் பற்றி வலிந்து இழுத்தபடி சென்றனர்...”

“புயலில் உருக்குலைந்த ஒரு கொடி போனது, தொடைகளின் நடுவிலிருந்து குருதி பெய்தபடி...” (ப.16).

என “மன்னம்பரி” எனும் பெண்ணின் சீரழிவு, சோக உணர்விகளைத் தோற்றுவிக்கின்றது.

செ.யோகநாதனின் “வானமும் கடலும் போல” (1989) எனும் சிறுகதை, விருதலைப் போராட்டத்தில் தமிழ் இளைஞர்களை இணைக்கும் பிரச்சார உணர்விகளைப் போலப் படைக்கப்பட்டுள்ளது.

“...துவக்கும் கையுமாய் கொஞ்சமும் பயமில்லாத சூர்ப்புலி அவன்... ஆமிக்காரர் அவனைக் கண்டாலே பாதி செத்துப்போய் விடுறாங்களாம்...(ப.113).

“எத்தனை நாளைக்கு இந்த அநியாயங்களைப் பொறுக்க முடியும்?... எங்களின்ர பொடியன்கள் எவ்வளவு வீரமானவங்கள்... உயிரை அவங்கள் பெரியதொரு விஷயமாக நினைக்கேல்லை... சின்னப் பெட்டைகள் எல்லாம் இப்போ வேங்கைப்புலிகள் ஆகிட்டாளாவ... இதெல்லாம் இருக்கட்டும் தம்பி ஏன் இங்க வந்திருக்கிறாய்...”

“நானா? நான் இயக்கத்திலை சேரவேண்டுதான் இங்கை வந்திருக்கிறேன்”(ப.121).

எனத் தமிழ் மக்கள் படும் அவலங்களை உணர்ந்து, விருதலைப் போராட்டத்தில் தன்னை இணைத்துக்கொள்ளும் ஒரு தமிழ் இளைஞனின், துணிவுடன் கூடிய போராட்ட உணர்விகளை இதன் மூலம் வெளிப்படுத்துகின்றார் ஆசிரியர். இவ்வுணர்வு வாசகனின் மனதில் நிலைத்து அவனுடைய மனவுணர்விலும் மாற்றத்தினை ஏற்படுத்திவிடும் வல்லமை கொண்டது. இத்தகைய உணர்வுச் செறிவிகளைச் சிறுகதையாசிரியர்கள் ஒவ்வொரு சூழ்நிலைக்கும் ஏற்பக் கையாண்டு உள்ளனர்.

3.4.5. பிறமொழிக் கையாட்சி

1980 - 1990 கள் வரையான காலகட்டத்தில் எழுந்த இனமுரண்பாடுகளைப் பேசும் ஈழத்துத் தமிழ்ச்சிறுகதைகள் பெரும்பாலும் இலகுவான மொழிநடையில், பேச்சுத்தமிழ் கலந்து அமைந்திருந்தாலும், கதைகளின் சம்பவங்கள் மற்றும் சூழ்நிலைகளுக்கேற்ப பிறமொழிச் சொல்லாட்சிகளும் சிறுபான்மையாகக் கையாளப்பட்டுள்ளன.

செங்கைஆழியான் “நிம்மதியாகச் சாகவாவது விடுங்கள்” (மல்லிகை, ஜனவரி, 1989) எனும் சிறுகதை தமிழ் விதானையார் ஒருவருக்கு இலங்கை இராணுவத்தினரும், இந்திய இராணுவத்தினரும் செய்கின்ற கெடுபிடிக்களை வெளிக்காட்டுகின்றது. அக்கதையின் சூழலுக்கு ஏற்பச் சிங்களமொழி மற்றும் ஆங்கில மொழிச் சொல்லாட்சிகள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

“ஸ்ரீலங்கா இராணுவம் வடக்கில் நிலைகொண்டிருந்த காலகட்டம்... அவரின் நெஞ்சுக்கு நேரே துப்பாக்கியை நீட்டிக்கொண்டு இராணுவத்தினர் நின்றிருந்தனர்...”

“மம கிறாம சேவகா என்றார் சிங்களத்தில்...”

“கமக் நெ... என்றான் ஒருவன் கடுங்குரலில்...” (ப.143).

என்று விதானையாருக்கும் சிங்கள இராணுவத்தினருக்கும் இடையே நடந்த உரையாடலைக் கூறும் போது சிங்கள மொழிப் பயன்பாட்டைக் கதையாசிரியர் மேற்கொண்டுள்ளார்.

“இந்திய இராணுவத்தினர் அவர் வீட்டில் ஆட்கள் குழமி நிற்பதைக்கண்டுவிட்டு, சுற்றி வளைத்துக் கொண்டார்கள்...”

“ஐ ஆம் கிறாம சேவகா... ஜீ.எஸ் என்றபடி தனது அடையாள அட்டையை அவனிடம் காட்டினார்” (ப.145).

இவ்வாறு கதையின் போக்கிற்கு ஏற்ப, பிறமொழிச் சொல்லாடல்களைத் தேவைக்கேற்றபடி பயன்படுத்தி உள்ளார் கதையாசிரியர். யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம் எழுதிய “இரண்டு

பௌர்ணமிகள்” (முரசொலி, 1987) எனும் சிறுகதையும் சிங்கள இராணுவத்தின் அடக்குமுறையைப் பேசுகின்றது. இச்சிறுகதையிலும் சிங்கள மற்றும் ஆங்கில மொழிப்பயன் பாடுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன

“பயப்படாதேங்கோ மிஸ். வழக்கமான செக்கிந்தான். ஐடென்ரிகாட் இருக்குத்தானே? மயூரன் தெம்புட்டுகிறார்” (ப.58).

“ஆண்கள் அனைவரும் வரிசையாக நிறுத்தப்படுகின்றனர்”
“பொம்பிளை எல்லாம் போ...ம்... யண்ட யண்ட...” (ப.59).

எனத்தேவைக்கேற்ப பிறமொழிகளைக் கையாண்டு உள்ளார் கதையாசிரியர். சட்டநாதனும் “கவளம்” (1987) எனும் சிறுகதையிலும் கதையின் சந்தர்ப்பத்திற்கேற்ப ஆங்கில மொழியைக் கையாள்கிறார்.

“கனத்த சப்பாத்துக்களின் தடதட ஓசை... அவர்களில் ஒருவன் குற்றுயிராய்க் கிடந்த அவரை முரட்டுத்தனமாகத் தனது சப்பாத்துக்கால்களால் உதைத்துப் புரட்டினான்... பூ... ஏரைகர்... அன் ஒல்ட் ரைகர்...!”

என்ற ஆங்கில மொழிக் கையாட்சியை மேற்கொள்கின்றார் சட்டநாதன். க.பாலசுந்தரம் எழுதிய “ஸ்கூல் பிளஸ் மினிபஸ் ரைம் ரேபிள்கள்” (1986) எனும் சிறுகதை இராணுவத்தாக்குதல்களையும், தமிழ் மக்களின் அவலங்களையும் கூறுகிறது. இச்சிறுகதையிலும் ஆசிரியர் ஆங்கில மொழிச் சொல்லாட்சிகளைக் கையாண்டு உள்ளமைவையக் காணலாம். சிறுகதையின் தலைப்பே ஆங்கில மொழிச் சொல்லாட்சியாகவே காணப்படுகின்றது.

“ரவுனிலே என்ன நடந்தது?”

“மோட்டாரிலிருந்து வந்து விழுந்து வெடித்த ஷெல்லால், லிங்கம் ரெக்ஸரைல் கடைக்கு முன்னே கே.கே.எஸ். மினிபஸ்ஸில் வந்து இறங்கிக் கொண்டிருந்த பத்துப் பேர் ஸ்போட்டிலே செத்துப்போச்சினம்...” (ப.118).

என்று கதை உரையாடலில், ஆங்கிலச் சொல்லாட்சியைப் பயன்படுத்துகின்றார் கதையாசிரியர். இளையவன் எழுதிய “பிரலாபம்” (1986) எனும் சிறுகதையிலும் ஆசிரியர் தேவைக்கேற்ப சிங்கள மொழிக்கையாட்சியை மேற்கொண்டுள்ளார்.

“ஒருநாள் மாலையுமார் மூன்று மணியிருக்கும்...”

“அப்பே ரட்ட, அப்பே ஆண்டுவ”

“தெமிளு மினியா, உம்பட்ட காணுவ... என்ற கூக்குரல்கள் கேட்டன” (ப.30).

என்று சிங்களக் காதையர்களின் இன அடக்குமுறைச் செயற்பாடுகளைக் கூறும்போது அவர்கள் பேசும் மொழியை அப்படியே சிறுகதையிலும் பயன்படுத்தியுள்ளார். இவ்வாறான பிறமொழிக் கையாட்சிகளைக் கதையோட்டத்தின் தேவைகருதிச் சிறுபான்மையாகக் கதையாசிரியர்கள் தமது படைப்புக்களில் கையாண்டு உள்ளனர்.

1980 - 1990கள் வரையான காலகட்டத்தில் தோன்றிய ஈழத்துத் தமிழ்ச்சிறுகதைகள், ஈழத்தின் இனமுரண்பாடுகளை மையமாகக் கொண்டு அமைந்திருந்தாலும், அவை குறிப்பிட்டகாலத் தனிமனித, சமூக அனுபவ வெளிப்பாடுகளாய் நிலைபெறுவதில் கதையாசிரியரின் எடுத்துரைப்பு முறையே செல்வாக்குச் செலுத்தி உள்ளது. சொல்லுகின்ற கருத்து சொல்லப்படும் முறையாலேயே சிறப்படைகின்றது. இனக்கலவரங்கள், இன ஒருக்கு முறைகள், இதனால் தமிழர்கள் அனுபவித்த அவலங்கள், இனவிருதலைக்காக தம்மை அர்ப்பணித்த தமிழ் இளைஞர்களின் தியாகங்கள் என ஒவ்வொரு நிகழ்வுகளும் உண்மைச்சம்பவங்களாகக் காலக்கிரமமாக ஒன்றோடு ஒன்று தொடர்புடைய வகையில் சம்பவக்கோர்வைகள் அதிகமான சிறுகதைகளில் பின்னப்பட்டுள்ளதுடன், தமிழ்மக்கள் தம் பிரதேசங்களில் இயல்பாக வழங்கும் அவர்களுக்கே உரிய தனித்துவமான மொழிநடையையும் பின்பற்றி, கதைச்சூழலுக்கும் - கதைக்கருவிற்கும் ஏற்ற உத்திகளுடன் இக்கால ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதைகள் படைக்கப்பட்டுள்ளன. இதனால் இன முரண்பாட்டின் தீவிரம் இக்கதைகளில் முனைப்பாக வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது.

4. ஏதாவதொரு

1980 - 1990 கள் வரையான காலகட்டத்தில் தோன்றிய ஈழத்துத் தமிழ்ச்சிறுகதைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு இன முரண்பாடுசார் பிரச்சினைகள் பற்றி இதுவரை விரிவாக ஆராயப்பட்டுள்ளன. இனமுரண்பாடுகளைக் கண்டு எழுச்சி பெற்றதாய் ஏராளமான சிறுகதைகள் 1980 - 1990 கள் வரையான காலப்பகுதிகளில் வெளிவந்தவைகளாயினும், அவற்றில் பெரும்பாலானவை ஏதோவொரு வகையில் இன ஒடுக்குமுறைகளோடும், இனக்கலவரங்களோடும் தொடர்புடையனவாய்க் காணப்படுகின்றன.

ஈழத்து இனமுரண்பாடுசார் பிரச்சினைகளை வரலாற்று நோக்கில் ஆராய்வதாக முதலாவது இயல் அமைந்தது. இதில் சிங்களப் பெரும்பான்மை அரசாங்கத்தினால் நிறைவேற்றப்பட்ட பாகுபாடான கொள்கைகள், சிங்கள- பெளத்த மேலாதிக்க உணர்வு பற்றிய கருத்தியல்கள், இனரீதியாகத் தமிழர்களின் பாரம்பரியத் தாயகத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட சிங்களக் குடியேற்றங்கள், தனிச்சிங்கள மொழிச்சட்டத்தின் மூலம் தமிழ் மக்கள் அடைந்த பாதிப்புக்கள், கல்வி ரீதியான தரப்படுத்தல் கொள்கைகளினதும், தொழில் வாய்ப்புக் கொள்கைகளினதும் தாக்கம் என்பவற்றின் அடிப்படையில் ஈழத்தின் இனமுரண்பாட்டின் தோற்றுவாய்கள் இங்கு ஆராயப்பட்டுள்ளன. இவற்றின் விளைவுகளால் ஏற்பட்ட இனக்கலவரங்கள், இன ஒடுக்கு முறைகள் என்பனவும், 1980 - 1990கள் வரையான காலகட்டத்தமிழ் இளைஞர்களின் விருதலைப் போராட்டச் சூழல்களும், அதற்கு மாறாக இலங்கை அரசு மேற்கொண்ட அடக்கு முறைகளும், அதனால் தமிழர்கள் அடைந்த அவலங்களும் ஆராயப்பட்டுள்ளன.

ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளில் இனமுரண்பாட்டின் பிரதிபலிப்பினை இரண்டாவது இயல் விளக்கியுள்ளது. இதில் 1980 - 1990கள் வரையான காலகட்ட ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு அக்காலத்தில் நிலவிய இனமுரண்பாடுசார்

பிரச்சினைகள் தெளிவாகப் பேசப்பட்டுள்ளன. இதில் இனமுரண்பாட்டிற்கான காரணங்கள், இனமுரண்பாட்டினால் ஏற்பட்ட விளைவுகள் என்பவை அக்கால ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளில் பிரதிபலிக்கப்பட்டிருக்கும் வகை விளக்கப்பட்டுள்ளன. ஈழத்தில் நிகழ்ந்த இனமுரண்பாட்டுடன் கூடிய சிக்கல்கள் 1980 - 1990கள் வரையான காலப்பகுதியில் படைக்கப்பட்ட தமிழ்ச்சிறுகதைகளில் உள்வாங்கப்பட்டு ஒரு சமூக, அனுபவ வெளிப்பாடுகளாய் வெளிப்படுத்தப்பட்டன. இத்தகைய தனிமனித சமூக அனுபவ வெளிப்பாடுகள் அக்காலகட்டத் தமிழ்ச்சிறுகதைகளில் பேசப்பொருளாய் பிரதிபலித்தன. ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளில் இனமுரண்பாட்டின் எடுத்துரைப்பியல்சார் விடயங்கள் மூன்றாவது இயலில் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

இக்காலகட்டத்தில் தோன்றிய ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளில் அதிகமானவை, ஈழத்தின் இனமுரண்பாடுகளை மையமாகக் கொண்டு அமைந்திருந்தாலும், அவை குறிப்பிட்ட கால சமூக அனுபவ வெளிப்பாடுகளாய் நிலைபெறுவதில் கதையாசிரியர்களின் எடுத்துரைப்பு முறையே செல்வாக்குச் செலுத்தி உள்ளது. சொல்லுகின்ற கருத்து சொல்லப்படும் முறையாலேயே சிறப்படைகின்றது. இனமுரண்பாட்டுடன் கூடிய ஒவ்வொரு நிகழ்வுகளும் உண்மைச் சம்பவங்களாகக் காலக்கிரமமான முறையில் ஒன்றோடு ஒன்று தொடர்பு உடையனவாய்ச் சம்பவக் கோர்வைகளாக அதிகமான சிறுகதைகளில் பின்னப்பட்டுள்ளன. தமிழ்மக்கள் தம் பிரதேசங்களில் இயல்பாகப் பேசும் அவர்களுக்கே உரிய தனித்துவமான மொழிநடையையும் பின்பற்றி, கதைச் சூழலுக்கும் கதைக்கருவிற்கும் ஏற்ற உத்திகளுடன் இக்காலகட்ட ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளில் இனமுரண்பாடுசார் பிரச்சினைகள் பேசப்பட்டுள்ளன. இதனால் இனமுரண்பாட்டின் தீவிரம் இக்கதைகளில் முனைப்பாகப் புலப்படுத்தப்படுகின்றது. எனவே, தமக்குச் சமகால நிகழ்வுகளை விட்டு விலகிநின்று தமது இலக்கிய ஆக்கங்களைப் படைக்க முடியாத அளவிற்குச் சிறுகதைப் படைப்பாளிகளைக் காலத்தின் கட்டாயம் வலிந்து செயற்பட வைத்துள்ளது.

ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட 1980 - 1990 கள் வரையான காலகட்ட ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளைப் பார்க்கும் போது இனரீதியான உணர்வை நிலைநிறுத்தும் போக்கிலேயே இனமுரண்பாடுசார் பிரச்சினைகள் அதிகமான சிறுகதைகளில் பேசப்பட்டுள்ளதை அவதானிக்க முடிகின்றது. குறிப்பிட்ட பிரதேச மக்களின் வாழ்வியலோடு ஒன்றுத்துவிட்ட அம்மக்களின் பேச்சு வழக்கினைக் கையாளுவதன் மூலம், அக்காலத்தில் நடைபெற்ற இனமுரண்பாடுகளையும், அவற்றினால் தமிழ் மக்கள் அடைந்த அவலங்களையும், தமிழ் மக்களின் விடிவிற்காகத் தம்மை அர்ப்பணித்த தமிழ் இளைஞர்களின் வீரதியாகங்களையும் அதிகமான சிறுகதைகள் பேசுகின்றன. இதன் மூலம் தமிழ் இனத்தின் தேசிய உணர்வினைத் தூண்டி அவற்றினை நிலைநிறுத்தும் பணியையே அக்காலச் சிறுகதையாசிரியர்கள் தம் படைப்புக்கள் மூலம் மேற்கொண்டு உள்ளனர்.

1980 களின் பிற்பகுதிகளில் எழுந்த ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளில் விடுதலைப் போராட்டம் பற்றிய உணர்வுத் தூண்டுதல்களே அதிக படைப்புக்களினூடாக வெளிக்கிளம்பியுள்ளன. விடுதலைப் போராட்டம் உச்சம் பெற்ற இக்காலப்பகுதியில் பெரும் அவலங்களையும், இழப்புக்களையும் தமிழ்மக்கள் அனுபவித்திருந்தாலும், அவற்றினைக் கூறுவதன் மூலம் தனிநாடு கோரிய விடுதலைப் போராட்டத்தின் மூலமே தமிழர்களின் நிம்மதியான வாழ்வினை அமைத்துக் கொள்ளமுடியும் என்ற தமிழ்த் தேசிய உணர்வுச் சிந்தனையை அக்காலச் சிறுகதைகள் வலியுறுத்தியுள்ளன. இதன் மூலம் தமிழ் இளைஞர்களைத் தமிழ்த்தேசிய உணர்வுப் பெருக்குடன் ஒன்றுதிரட்டி, தமிழ்த்தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தில் பங்கெடுக்கச் செய்து, சுதந்திர தமிழ்த்தாயகத்தை அமைத்துக்கொள்ளும் எதிர்பார்ப்பிலேயே 1980 - 1990 கள் காலகட்ட ஈழத்துத் தமிழ்ச்சிறுகதைகள் இனமுரண்பாடுசார் பிரச்சினைகளைத் தீவிரமாக வெளிப்படுத்தின.

இவையாவற்றையும் ஒட்டுமொத்தமாக நோக்கும் போது, காலத்திற்குக் காலம் ஈழத்தில் இனமுரண்பாடுசார் பிரச்சினைகள் வெவ்வேறு வடிவங்களில் தொடர்ந்த வண்ணமே உள்ளன. இவ்வின

முரண்பாடுகளுக்கு முக்கிய காரணங்களாக, சிங்களப் பேரினவாதிகளின் மேலாதிக்கச் சிந்தனைகளே விளங்குகின்றன. அவர்களின் சந்தர்ப்பவாத அரசியல் சிந்தனைகளின் செயல்வடிவங்களினாலும், ஈழத்தில் இனமுரண்பாடுகள் தோன்றியுள்ளதை அவதானிக்க முடிகின்றது. பெரும்பான்மையாக விளங்கும் சிங்களப் பேரினவாதிகள் இந்நாட்டில் வாழும் ஏனைய சிறுபான்மை இனங்களையும் தம்முடைய உதிர உறவுகளென எண்ணும் வரை இனமுரண்பாடுகளும் ஏதோ ஒரு வகையில் தொடர்ந்துகொண்டே இருக்கும். ஆகையால் சகோதரத்துவத்தினை இனங்களுக்கிடையில் கட்டியெழுப்பி “ஒருதாய்நாட்டின் பிள்ளைகள் நாம்” என்ற சிந்தனையை வளர்க்கும் போது முரண்பாடுகளற்ற இன நல்லிணக்கத்துடன் கூடிய சமூகம் உருப்பெறும் என்பது திண்ணம்.

துணைநூல் Vட்டியல்

இமயவரம்பன், (1988), இலங்கை இன ஒருக்கலும் விடுதலைப் போராட்டமும், சென்னைபுக்ஸ், சென்னை.

இளையவன், (1989), காணி உறுதி, பொன்னி வெளியீடு, சென்னை.

கணேசலிங்கன். செ, (1996), சிறுகதைகள், பாரிநிலையம், சென்னை.

குமாரி ஜயவர்த்தன, (1987), இனவர்க்க முரண்பாடு, குமரன்புத்தக இல்லம், கொழும்பு.

குணராசா. க, (1993), யாழ்ப்பாணத்து இராத்திரிகள், யாழ் இலக்கிய வட்டம், யாழ்ப்பாணம்.

குணராசா. க, (2001), ஈழத்து தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாறு, சேமமடு பதிப்பகம், கொழும்பு.

குணவர்த்தன. எச், (2000), இனமுரண்பாடும் வரலாற்றியலும், சமூக விஞ்ஞானிகள் சங்கம், கொழும்பு.

கோகிலா மகேந்திரன், (1984), அறிமுகவிழா, சிவன் கல்வி நிலைய வெளியீடு, தெல்லிப்பளை.

சாந்தன், (1982), கிருஷ்ணன்தூது, இலக்கியத்தேடல் வெளியீடு, திருநெல்வேலி.

சிவஞானசுந்தரம். செ, (1989), நம்பிக்கைகள், வரதர்வெளியீடு, யாழ்ப்பாணம்.

சிவஞானசுந்தரம். செ, (1994), நந்தியின்கதைகள், பாரிநிலையம், சென்னை.

சிவானந்தசர்மா, (2016), கோப்பாய்சிவம் சிறுகதைகள், சர்வானந்தமயபீட வெளியீடு, யாழ்ப்பாணம்.

சுதாராஜ், (1983), கொடுத்தல், சிரித்திரன் பிரசுரம், யாழ்ப்பாணம்.

சுதாராஜ், (1989), ஒருநாளில் மறைந்த இருமாலைப்பொழுதுகள், மல்லிகைப்பந்தல் வெளியீடு, யாழ்ப்பாணம்.

சுந்தரம்பிள்ளை. ந, (1999), யாழ்ப்பாணம், மேனகா அச்சகம், யாழ்ப்பாணம்.
சோமகாந்தன், (1986), ஆகுதி, மல்லிகைப்பந்தல் வெளியீடு, யாழ்ப்பாணம்.
டானியல் அன்ரனி, (1987), வலை, சமர் இலக்கியவட்ட வெளியீடு, யாழ்ப்பாணம்.

தணிகாசலம். க, (1988), பிரம்படி, தேசியக்கலை இலக்கியப்பேரவை வெளியீடு, சென்னை.

திருச்செல்வம். மு, (1977), ஈழத்தமிழர் இறைமை, நியூ லீலா அச்சகம், கொழும்பு.

திருநாவுக்கரசு. செ, (1992), ஈழத்தமிழ் இலக்கியத்தில் தேசிய இனங்களுக்கிடையேயுள்ள பிரச்சினைகளின் பிரதிபலிப்பு, முதுகலைமானிப்பட்ட ஆய்வு (வெளிவராதது), யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

நந்தினி சேவியர், (1993), அயல் கிராமத்தைச் சேர்ந்தவர்கள், தேசியக்கலை இலக்கியப் பேரவை வெளியீடு, சென்னை.

நடேசன். ஜி, (2000), இலங்கை இனமுரண்பாடுகளின் வரலாறு, அபிராமி விளம்பர நிறுவனம், மட்டக்களப்பு.

பாலசுந்தரம். க, (1986), அந்நிய விருந்தாளி, யாழ்இலக்கியவட்டம், யாழ்ப்பாணம்.

மலரன்பன், (1989), கோடிச்சேலை, சுஜாதா பிரசுரம், மாத்தளை.

மனோகரன். ஆ. க, (2008), இலங்கை தேசிய இன முரண்பாடுகளும் சமாதான முன்னெடுப்புகளும், திபார்க்கர் வெளியீடு, சென்னை.

மாத்தளைச் சோமு, (1980), தோட்டக்காட்டினிலே, மாத்தளைத் தமிழ் எழுத்தாளர் ஒன்றிய வெளியீடு, மாத்தளை.

முருகானந்தன். ச, (1989), தேசிய இனப்பிரச்சினையில் ஈழத்துச் சிறுகதைகளின் தாக்கம், மல்லிகை, கார்த்திகை, மார்கழி.

மொழிவரதன், (1988), மேகமலைகளின் ராகங்கள், மலையக வெளியீட்டகம், கண்டி.

யேசுராசா. அ, (1989), ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளும் தேசிய இனப்பிரச்சினையும், திசை, புரட்டாதி - 01.

யேசுராசா. அ, (2007), குறிப்பேட்டிலிருந்து, அலைவெளியீடு, யாழ்ப்பாணம்.

யோகநாதன். செ, (1984) அண்மையில், ஒரு நட்சத்திரம், தமிழோசை பதிப்பகம், சென்னை.

யோகநாதன். செ, (1985), சுந்தரியின் முகங்கள், நர்மதா வெளியீடு, சென்னை.

யோகநாதன். செ, (1989), கனவு மெய்ப்படும், வேள்பதிப்பகம், சென்னை.

யோகநாதன். செ, (1989), இன்னும் இரண்டு நாட்கள், மானுடம் போற்றுவும் வெளியீடு, சென்னை.

யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம், (1997), உணர்வின் நிழல்கள், மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடு, யாழ்ப்பாணம்.

யோகலிங்கம். அ, (2002), இலங்கையின் இனப்பிரச்சினையும் அரசியல் தீர்வு யோசனைகளும், குமரன் புத்தக இல்லம், கொழும்பு.

ரஞ்சகுமார், (1989), மோகவாசல், யதார்த்தா வெளியீடு, பருத்தித்துறை.

ஜெகநாதன். எஸ், (1983), மனிதர்கள், அன்னம் வெளியீடு, சிவகங்கை.

ஆசியுரையிலிருந்து....

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழ்த்துறையில் உதவி விரிவுரையாளராகக் கடமையாற்றிவரும் திரு. முருகையா சதீஸ் அவர்கள் சிறந்ததொரு இளம் கல்வியாளர். இவர் எழுத்தையும், சொல்லையும் சுவாசித்து வாழ்கின்றார். பல ஆய்வுகளையும், கட்டுரைகளையும், கதைகளையும், கவிதைகளையும், விமர்சனங்களையும் எழுதியுள்ளார். பல சர்வதேச மேடைகளில் ஆய்வுக் கட்டுரைகளை வாசித்தும், சொற்பொழிவாற்றியும் வருகின்றார். இவர் எழுதிப் பதிப்பித்து வெளியிட்ட “ஆறிப்போனகாயங்களின் வலிகள்” எனும் கவிதைத் தொகுதி பலவகையிலும் சிறப்புடையதாக விளங்குகின்றது. இன்று இவரால் ஆய்வுக்குள்ளாக்கப்பட்டு வெளிவரும் “சுழுத்துத் தமிழ்ச் சிறு கதைகளில் இனமுரண்பாடு” என்ற ஆய்வு நூலை “யேர்மனி – தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம்” வெளியிருவதில் பேருவகை கொள்கின்றது. இந்நூலை உலகத் தமிழ் மக்களிடம் கொண்டு போய்ச் சேர்ப்பதை, நாம் பெரும் கடமையாகக் கருதி மகிழ்வோரு செயற்படுகின்றோம்.

பொ.சிநீஜீவகன்,

தலைவர்,

யேர்மனி-தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம்.

